James Hadley Chase

CONSIDERĂ-TE MORT!

În româneşte de R. Popa

Editura Genesis
Bucureşti 2000

ISBN 973-98262-6-1

© James Hadley Chase
Translation copyright © 2000
Editura Genesis

CAPITOLUL 1

Frost se băgă în vorbă cu o prostituată de mare clasă într-un bar slab luminat şi plin tot de fiare cromate, aflat la marginea cartierului Broadway. Ea îi explică că aşteaptă un client care mai totdeauna întârzie pentru că are probleme cu soția. Frost îi spuse că el nu aşteaptă pe nimeni şi că nu face decât să omoare timpul. Tipa era blondă şi foarte chic, cu un corp bun să blocheze traficul. Din vorbă în vorbă ea îi spuse că în câteva zile va pleca la Paradise City.

— Acolo este adevărata acțiune, spuse ea cu ochi strălucitori. Acolo este mai mult mălai de ridicat decât în orice alt oraş din lume.

Pe Frost îl interesau două lucruri, în afară de femei, bineînțeles: banii şi după aceea iarăşi banii. Îi spuse că nici măcar nu a auzit de Paradise City. Ce era aşa de nemaipomenit la oraşul acesta?

Tipa era una din fetele alea care, dacă au auditoriu, nu le mai tace fleanca. Frost se gândi că nu din această cauză era unică. Era unică în comparație cu fetele pe care le cunoscuse Frost până atunci, şi cunoscuse...

— Dacă despre Miami se spune că este locul de joacă pentru milionari, îi spuse ea de parcă citea dintr-un ghid turistic, ei bine, atunci Paradise City este locul de joacă al miliardarilor. Zerourile de la coadă fac toată diferența între cele două oraşe.

Îşi închise ochii şi plescăi din limbă de satisfacție:

— Paradise City este la vreo şaizeci de kilometri la sud de Miami. Este un loc super de lux unde trebuie să fii într-adevăr tâmpitul tâmpiților ca să nu faci repede o căruță de hârtii verzi.

Se lăsă pe spate şi-l privi cercetător pe Frost.

— Cu carcasa ta ai putea să dai lovitura.

Continuă să vorbească explicându-i lui

Frost că cincisprezece la sută din populația orașului este formată din cei care put de bogați. Cincizeci la sută din populație o reprezintă diversele categorii de servitori, bine plătiți, care le asigură celor putred de bogați viața luxoasă. Treizeci la sută o reprezintă muncitorii și slujbașii care au grijă ca orașul să funcționeze iar cinci la sută este format din fetele și băieții care se năpustesc asupra celor putred de bogați și, dacă nu sunt de-a dreptul tâmpiți, îi scutură de suficienți bani pentru a fi fericiți până la sezonul următor când vor asedia din nou orașul.

Frost avea nevoie urgentă de parale așa că se arătă interesat.

Ea îl privi din nou cercetător. Dacă nu ar fi fost sigur că l-ar fi costat toate economiile ca să o ducă în pat s-ar fi ocupat foarte serios de ea dar știa că o păpușică de clasa ei nu se încadra, din păcate, în bugetul lui.

— Și cu ce te ocupi? îl întrebă.

— Ca şi tine - cu scos banul iute.

— Şi în afară de farmec ce talente ai?

Frost se frământă pe scaun. Care era talentul lui? Asta era o chestie la care nu se gândise mai înainte. Avea acum treizeci şi doi de ani. Ultimii doisprezece ani se chinuise să supravieţuiască, visând tot timpul să pună mâna pe banii adevăraţi dar nereuşind niciodată să-şi vadă visele devenind realitate. În momentul de faţă era şomer. Venise la New York cu speranţa că va găsi o modalitate de a obţine un salariu bun fără să transpire prea mult.

Tăcerea se prelungise prea mult aşa că spuse hotărât:

— Securitatea. Da, agent de securitate. Îmi folosesc muşchii. Ultima slujbă pe care am avut-o a fost de paznic pe o maşină care căra bani. M-am dat la secretara şefului cel mare aşa că mi s-a arătat uşa.

Zâmbi frumos:

— Acum tocmai caut ceva...

— După cum arăţi, şi la faţă şi la trup,

ai putea să-ți tragi o bogătaşă bătrână în Paradise City care să-ți ciugulească din palmă.

Frost se strâmbă. Îi spuse că babele bogate nu erau domeniul lui.

Ea pocni din degete la barman şi ordonă un alt martini sec. Frost încă întindea de scotch-ul lui dar făcu totuşi gestul de a duce mâna la portofel atunci când îi sosi băutura. Ea dădu negativ din cap.

— Îmi permit să am credit în barul acesta.

Acceptă însă țigara pe care i-o oferi Frost după care spuse:

— Dacă eşti chitit să faci rost rapid de bani uite ce trebuie să faci: du-te la Paradise City şi contactează-l pe Joe Solomon. Îi găseşti numărul în cartea de telefon. El este tată la toți tipii şi la toate tipele care vin în oraş ca să facă bani repede. Spune-i că eşti un prieten de-al meu şi că am să-l urăsc toată viața dacă nu-ți aranjează ceva. Pe mine mă cheamă

Marcia Goolden.

Privi la intrarea barului şi oftă dând ochii peste cap:

— Uite că a venit boşorogul meu grăsan. Sună-l neapărat pe Joe!

Îi aruncă lui Frost un zâmbet sexy:

— Ne vedem în Paradise City. Tu şi cu mine, ne-am putea distra de minune. Joe o să-ți spună unde mă găseşti.

Îşi termină băutura dând-o peste cap dintr-o singură înghițitură, se dădu jos de pe scaunul înalt şi o luă spre un bărbat gras, cu chelie, care privea în jur de parcă tocmai ar fi evadat dintr-o închisoare de maximă securitate. Ea îşi strecură brațul sub brațul lui şi îl scoase în căldura umedă de afară.

Frost era în New York de cinci zile. I se oferise de lucru câte ceva pe ici pe colo dar salariul care i se propusese pur şi simplu nu-l interesase. Se gândi la ce-i spusese Marcia *„De ce nu?”* se gândi. *„Ce am de pierdut în afară de prețul biletului de*

avion?”

Frost era un tip foarte grijuliu cu banii lui. Când se cazase la hotelul Hilton avea cu el o valiză veche care nu conținea decât strictul necesar precum şi costumul lui cel mai vechi. Hainele bune se găseau într-o valiză aproape nouă pe care o lăsase la depozitul de bagaje de la gară. Mai petrecu o noapte de lux la hotelul Hilton după care îşi lăsă hainele vechi la hotel pentru a se ocupa de costul şederii lui acolo iar el zbură la Paradise City cu valiza cea nouă conținând hainele bune.

Din descrierea făcută de Marcia Frost îşi făcuse o părere despre oraş şi credea că este pregătit, şi totuşi atunci când ieşi din aeroport rămase cu gura căscată. Toate maşinile care aşteptau pasageri erau fie un Rolls sau un Bentley, un Caddy sau un Benz.

Îi ceru şoferului de taxi să-l ducă la un hotel ieftin.

Şoferul se holbă la el în timp ce-şi

scobea un dinte de aur cu o scobitoare de aur.

— Nu creşte vreun aşa animal pe aici, tipule, îi răspunse într-un târziu. Cel mai ieftin hotel este Sea Motel. Costă treizeci pe noapte dar nici măcar pe soacră-mea nu m-ar lăsa inima să o cazez acolo.

Frost îi răspunse că probabil soacră-sa era mai pretenţioasă ca el şi că, dacă acesta era cel mai ieftin hotel pe care îl ştia şoferul, atunci, era dispus să-l încerce.

Frost avea economisiţi o mie de dolari dar în timp ce taxiul defila prin oraş simţi cum suma se micşorează. Zgârie nori, hoteluri de lux, plaja fantastică plină de umbrele de soare care adăposteau corpuri bronzate şi bine hrănite, magazinele mari, buticurile de lux, oamenii de pe trotuare, fiecare arătând a valora cel puţin un milion de parai, totul îi creă lui Frost o imagine neliniştitoare asupra bunăstării dar odată trecuţi de centrul oraşului peisajul se schimbă.

Taximetristul îi explică că erau acum în cartierul muncitorilor. Erau căsuțe mici, trotuare prăfuite, blocuri înghesuite unul în altul şi dogorind sub căldura soarelui.

The Sea Motel era ascuns departe, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de el, într-un intrând. Avea douăzeci de căsuțe, toate având nevoie disperată de a fi vopsite, aşezate în semicerc în jurul unui maidan cu pretenție de zonă verde. Când dădu ochii cu motelul Frost simți din nou portofelul plin.

Funcționarul de la recepție, ocupat să îmbătrânească sub bronzul puternic, îi ură bun sosit lui Frost. Îi spuse că are o căsuță superbă la patruzeci pe noapte. Căsuța în cauză avea un dormitor strâmt, o sufragerie mică, duş şi veceu propriu. În sufragerie era un şifonier pe punctul de a se prăbuşi, o canapea cu urme de grăsime, o masă, două scaune cu spătar, un televizor care ar fi făcut mândria unui colecționar de antichități şi un covor de

iută cu arsuri de țigară peste tot. Priveliştea pe fereastră era pe măsură: se puteau vedea câțiva palmieri prăfuiți şi sub ei un şir nesfârşit de tomberoane de gunoi pline până la refuz.

Frost se târgui zece minute şi într-un târziu obținu căsuța la treizeci pe noapte. Cu o expresie de jale pe față recepționerul îi spuse în silă că la cincizeci de metri se află un snack-bar.

Imediat ce ajunse în cameră Frost făcu un duş după care îl căută pe Joe Solomon în cartea de telefon. Găsi numărul şi sună.

O voce rece de femeie spuse:

— Agenția Solomon.

O spusese pe un ton de parcă vroia să sugereze că a sunat la Casa Albă.

— Vreau să vorbesc cu domnul Solomon, spuse Frost pocnind o muscă care se plimba pe mâneca lui.

Nu o nimeri şi musca îşi luă zborul, făcu o tură scurtă după care se aşează pe dosul mâinii cu care încercase să o strivească şi

se strâmbă la el.

— Cine sunteți, vă rog?

Vocea era atât de plictisită de parcă punea această întrebare pentru a mia oară pe ziua respectivă.

— Domnul Solomon nu mă cunoaşte. Caut o slujbă.

— Vă rog să faceți o aplicație şi să ataşați referințele.

Şi legătura telefonică fu întreruptă.

Frost privi în gol. Se simțea singur, deşi avea musca drept remediu împotriva singurătății. „*Nu-mi joc bine cărțile*” îşi spuse cu glas tare. „*Acum joci în super ligă şi dacă vorbeşti cu o scârbă de puicuță plătită numai ca să-ți dea papucii înseamnă că nu eşti de super ligă ci de ultima categorie. Dacă eşti într-adevăr tare, de super ligă, vorbeşti cu boss-ul*”.

Se mai gândi o vreme după care merse la recepție.

Recepționerul, ocupat să îmbătrânească, stătea rezemat de ghişeu şi se gândea la

nemurirea sufletului. Două muşte îşi făceau plimbarea de dimineață, garantată prin constituție, pe țeasta lui pleşuvă. Recepționerul le ignora cu demnitate.

— Poți să-mi împrumuți o maşină de scris pentru o oră sau două? întrebă Frost.

Recepționerul îl privi de parcă era marțian.

— Vrei te rog să repeți?

Frost arătă cu degetul spre maşina de scris, ce arăta jalnic, aşezată pe biroul din spatele recepționerului. Acesta întoarse încet capul şi se holbă la maşina de scris de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

— Pot să închiriez chestia aia? spuse Frost scoțând o hârtie de un dolar.

Recepționerul se chiorî la dolar, le permise celor două muşte să facă slalom printre cele câteva fire de păr rămase pe căpățâna lui, după care aprobă dând din cap.

— Cară-ți-o singur!

— Ai şi nişte hârtie de scris?

Recepționerul se gândi adânc după care, plin de regret, se mişcă până la birou, deschise un sertar de unde scoase câteva coli de hârtie.

Frost îi dădu hârtia de un dolar după care duse maşina de scris la căsuța lui.

Transpiră din greu timp de două ore bătând la maşină. Când returnă maşina de scris recepționerul era încă în aceeaşi poziție dar clubul muştelor de pe chelia lui se îmbogățise cu un nou membru.

Frost văzuse în cartea de telefon că biroul lui Joe Solomon era situat pe bulevardul Roosvelt.

— Unde este bulevardul Roosvelt?

— În centru. E paralel cu bulevardul Paradise.

— Cât este de departe?

Recepționerul se scobi în nas, se gândi, se uită la ce recoltase după care spuse într-un târziu:

— Ca la vreo zece kilometri.

— Ai vreo maşină de închiriat?

— Cinci parai pe zi. Uite aia, ultima din parcare.

Maşina era un VW dărâmat rău de tot. Frost îşi spuse că orice era mai bun decât să meargă zece kilometri prin dogoare. Maşina îl cără până pe bulevardul Roosvelt şi reuşi performanța de a nu se dezmembra.

Biroul lui Joe Solomon se afla la etajul zece al unui zgârie nori foarte impresionant. Clădirea avea patru ascensoare rapide, aer condiționat şi era bineînțeles populată de persoane care arătau foarte importante şi care se mişcau prin holul imens de la intrare cu un aer îngrijorat, ca nişte furnici amărâte.

Biroul din secretariatul lui Solomon era ocupat de o puicuță cu ascendență spaniolă. Părul ei negru, lung până la umeri, forma un cadru pentru o față care avea de toate, asta până când ajungeai la ochi. Erau negri, mari şi văzuseră totul, şi ceea ce văzuseră nu le plăcuse. Avea cam

treizeci de ani dar avea o experiență de o mie de ani şi fiecare an adăugat experienței sale sporise ura care i se citea în ochi. Frost se gândi că are de a face cu o nucă greu de spart.

Îl studie fără grabă. Frost îşi pusese cel mai bun costum: crem deschis, cu dungi albastre fine, o cămaşă albastru închis şi o cravată albă. Se controlase atent în oglinda pătată de muşte a motelului înainte să plece. Era ferm convins că arăta impresionant dar constată că atât ținuta cât şi farmecul şi țoalele lui aveau asupra ei acelaşi efect pe care l-ar avea un pumn de floricele aruncat într-un zid de cărămidă.

Se hotărî atunci să joace dur.

— Domnul Solomon, spuse fără nici un „te rog” înainte.

Sprâncenele negre se ridicară.

— Aveți fixată o întâlnire? Numele dumneavoastră?

Tot fără formulă de politețe.

— Numele este Frost. Şi am ceva mai bun decât o programare, spuse Frost şi aruncă pe birou scrisoarea pe care o bătuse la maşină, închisă într-un plic.

Tipa privi scrisoarea aşa cum ar fi privit ceva în curs de îngropare de către pisicuța ei.

— Dacă îmi lăsați numărul dumneavoastră de telefon, domnule Frost, veți fi contactat.

Frost îşi puse mâinile mari pe marginea biroului. Îi simți mirosul trupului care merita a fi tras în flacoane şi vândut ca elixir.

— Ştiu că J.S. are numărul acesta de circ ieftin: *„Omul la care se ajunge greu”*, spuse şi zâmbi. Ştiu că eşti plătită ca să stai unde stai acum numai ca să-l ajuți să pară important. Face parte din tot circul de care se înconjoară dar este un circ care pe mine nu mă impresionează. J.S. este aici pentru a face bani şi eu pot să-l ajut să facă bani. Ce-ar fi să-ți ridici amortizoarele

şi să-i dai această scrisoare şi dacă nu o să vrea să mă vadă te las să mă scuipi în ochiul drept.

Ochii ei se măriră după care izbucni în râs, şi când râdea era într-adevăr o frumusețe.

— Am crezut că am văzut şi am auzit totul, spuse, încă râzând, dar trebuie să recunosc că, deşi cuvântarea este cretină, m-am înşelat: este o abordare nouă.

Luă plicul de pe birou şi se ridică în picioare. Avea un corp de senzație.

— Nu o să faci nici o brânză dar meriți o încercare.

O luă spre o uşă aflată în spatele biroului ei mişcându-şi provocator şoldurile. Frost se gândi că a reuşit totuşi să facă un pas înainte. Privi în jurul său. Pentru un secretariat era al dracului de luxos. Totul era făcut pentru a crea o atmosferă de prosperitate: covorul maro închis, pereții cu tapet de culoarea piersicii, ferestrele panoramice cu vedere

spre mare, bateria de telefoane, fişetele zidite în perete şi cele trei fotolii înalte lipite de peretele opus ferestrelor.

Se gândi la conținutul scrisorii:

„Stimate Domnule J.S.

Marcia Goolden mi-a spus să vă contactez. Mi-a spus că dacă jucați cu mine rolul marelui rechin o să vă urască tot restul vieții.

Vă pasă?

MIKE FROST”

Se întrebă dacă nu ar fi mai bine să-şi scoată batista pentru a-şi putea şterge ochiul drept când „spanioloaica” va reveni în secretariat. Poate că Marcia se dăduse importantă. Sau poate că Solomon va veni şi el în secretariat ca să-l scuipe în ochiul stâng.

Dar nu ar fi trebuit să-şi facă griji.

Puicuța brunetă reveni, zâmbi şi-i făcu semn cu mâna:

— Te primeşte. Dar tot n-ai făcut nici o brânză.

Frost întine o mână peste umărul ei şi o rezemă de perete prinzând-o la mijloc.

— Pă pariu?

După care lăsă mâna jos trecu de ea şi intră într-o încăpere care semăna mai mult cu o sufragerie decât cu un birou. În afara unui birou uriaş aşezat lângă ferestrele panoramice camera arăta mai mult ca un cuib de milionar unde gazda putea să-şi distreze vreo cincizeci de prieteni fără ca aceştia să se simtă înghesuiți.

În spatele biroului, care era suficient de mare pentru a putea juca biliard pe el, şedea un omuleț gras, îmbrăcat într-un costum care trebuie că-i micşorase contul la bancă cu vreo opt sute de dolari. Ansamblul format de fața rotundă, foarte bronzată, cu ochi înfundați, cu un nas ca un buton de sonerie şi cu gura ca o linie era încadrat de plete albe, lungi până la umăr.

Îl privi pe Frost traversând camera uriaşă după care zâmbi şi îi făcu semn să se aşeze într-un fotoliu.

— Foarte bine, domnule Frost. Ce face Marcia?

— Este bine şi ocupată, spuse Frost aşezându-se.

Solomon dădu aprobator din cap.

— Fată muncitoare!

Se aruncă pe spate în spătarul fotoliului prezidențial.

— E curva mea preferată. Sunt puține lucruri pe lumea asta pe care aş putea să i le refuz. Să cred că eşti aici pentru o vacanță şi pentru o mică slujbă care să-ți acopere cheltuielile?

— Da, spuse Frost sec.

— Ai venit exact unde trebuia. Şi care îți este domeniul? Ce anume cauți?

Frost scoase din buzunar foaia de hârtie pe care bătuse la maşină toate detaliile privind experiența lui de viață şi i-o întinse:

— Aveți aici toată istoria, domnule Solomon. Sper să vă ajute să vă faceți o idee şi să încercați să mă ajutați.

Solomon citi ceea ce bătuse la maşină Frost şi nu se putu abține să nu fluiere uşor de câteva ori.

— Se pare că ai avut o groază de slujbe în ultimii doisprezece ani, spuse într-un târziu punând pe birou foaia de hârtie. Hai să recapitulăm: trei ani ca polițist de patrulare cu poliția din New York; promovat detectiv; demisie pentru a intra la F.B.I. ca agent de teren. Demisie după trei ani pentru a deveni trăgător de elită în Vietnam. Fără să vreau să fiu prea curios: a existat o asemenea, specialitate? În sfârşit, a urmat o perioadă ca instructor în explozibili în cadrul I.R.A. După aceea, presupun că, din plictiseală, ai devenit mercenar în Angola. Şi în final, anul acesta, ai muncit pentru o scurtă perioadă de timp ca agent de securitate la firma Western Security din Boston.

Îşi lăsă capul pe o parte:

— S-ar zice că ți-ai dedicat viața acțiunii şi violenței.

Luă din nou hârtia de pe birou şi continuă:

— Specialist în cele mai multe din tipurile de arme moderne şi în explozibili; judo - centură neagră; karate; trăgător de elită cu medalii militare; licență de pilot, etc, etc.

Puse din nou hârtia pe masă.

— Foarte impresionant, domnule Frost, dar nu mi-a trecut pe la ureche că cineva ar intenționa să declanşeze un război în Paradise City. Cred că ți-ai irosi talentele aici.

Zâmbi acru şi continuă:

— Pot să-ți ofer, bineînțeles de lucru aici dar...

— De exemplu?

— Aşa cum eşti clădit şi cum arăți ai putea să câştigi cinci sute de dolari pe săptămână. Am o bănătie care are nevoie

de un şofer dar, o noapte pe săptămână, trebuie să ți-o petreci obligatoriu la ea în pat.

— Nu este domeniul meu de activitate, spuse Frost hotărât.

— Nici nu m-am gândit că ar fi. Am o paraşută, putred de bogată, care are nevoie de cineva care să, dar nu, nu te văd prestând genul acesta de activitate.

— Nici eu nu mă văd.

— Ce-ar fi să te fac salvamar? Primeşti în jur de o sută dar este la fel de bine ca o vacanță gratuită. Tot ce ai de făcut este să stai pe plajă şi să aştepți ca cineva să se înece ca să-i scoți hoitul din apă.

Asta era o propunere tentantă pentru Frost până când se gândi la salariu.

— Trebuie să existe ceva mult mai bun decât asta. Din ceea ce mi-a spus Marcia am înțeles că o să câştig o căruță de bani dacă vin în biroul acesta.

Solomon oftă.

— Băbătia...

— Nici nu se discută. Şi ca body guard?

Faţa lui Solomon se luminã. Se aplecă în faţă şi apăsă butonul unei sonerii. Puicuţa „spanioloaică” apăru imediat.

— Carmen, avem vreun loc liber de body guard?

— Nu, nimic pentru moment.

Îi aruncă lui Frost un zâmbet golănesc.

— Numai posturi de gigolo.

După care se evacuă şi închise uşa în urma ei.

— Din când în când avem cereri pentru body guards, spuse Solomon. Ce-ar fi să te fâţâi pe aici. Dacă aud ceva...

— Nu-mi permit să mă fâţâi pe aici. Okay, dacă asta este tot ce poţi să faci am să o sun pe Marcia. Poate că ea o să facă ceva pentru mine în timp ce te urăşte.

Solomon se prăbuşi.

— Nu-mi fă asta Lasă-mă câteva zile, okay? Am să-i spun lui Carmen să se uite prin dosare. Lasă-i numărul tău de telefon. Trebuie să găsim ceva pentru tine.

— Două zile, după care o sun pe Marcia.

Frost îl părăsi şi merse la secretariat.

Carmen îi rânji din nou golăneşte.

— Te-am avertizat. Lasă-mi numărul de telefon dar să nu schelălăi dacă nu te sunăm.

Frost scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon de la Sea Motel şi îl puse pe birou.

— Fă-mi rost de o slujbă bună, păpuşico, şi îți promit că am să-ți cumpăr o panglică pentru maşina ta de scris.

— Iarăşi cuvântare cretină, spuse ea punând mâna pe unul din telefoane.

Întors la căsuța lui jalnică, Frost se puse pe aşteptat. Frost ştia că este în rahat dacă Solomon nu ieşea cu ceva la interval. Nu ştia cum să ia legătura cu Marcia şi, chiar dacă ar fi putut să o contacteze, nu credea că l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Nu avea altceva de făcut decât să aştepte şi să spere.

Aşa că asta a făcut: a aşteptat şi a sperat. Fiindu-i frică să se îndepărteze de telefon a comandat la snack bar să i se aducă un sandwich şi o bere. Berea era răsuflată şi abia răcită iar sandwichul ar fi putut la fel de bine să fie făcut din pâslă.

La ora opt seara Frost fu sigur că Solomon şi puicuța lui „spanioloaică" plecaseră la casele lor şi că putea fără grijă să se ducă să înoate. Aşa încât până la miezul nopții înotă, zăcu sub palmieri şi se uită la păpuşici şi la tipii lor cum se giugiuleau. Se simți singur.

A doua zi dormi până târziu, comandă cafea, care i se păru că ar trebui să-i fie ruşine de ea, se îmbrăcă şi reluă aşteptatul.

Pe la ora trei după amiaza, după un alt prânz de nedescris, se simțea gata să se urce pe pereți. *„Poate că'',* îşi spuse, *„nu a fost o idee prea deşteaptă să vin în oraşul acesta".* Îi părea rău acum că plecase urechea la vrăjeala pe care i-o servise

Marcia. Şi tocmai când era pe punctul de a încerca să-şi diminueze pierderile şi să plece la Miami pentru a vedea dacă nu este rost de ceva parale, repede şi fără muncă prea multă, sună telefonul.

Pe fir era Solomon.

— Am o slujbă pentru dumneavoastră domnule Frost. Vreți să veniți imediat la mine la birou? Este o treabă care frige.

— Auziți pe cineva care bate la uşa biroului dumneavoastră? Eu sunt, spuse Frost.

Închise telefonul şi se repezi la VW.

*

* *

Când Frost intră ca o vijelie în secretariat o găsi pe puicuța „spanioloaică” stând la birou şi făcându-şi manichiura.

Îi aruncă o privire de gheață şi pocni din degete spre uşa lui Solomon.

— Iată-te, domnule Frost, spuse Solomon din spatele biroului. Ia loc. A

apărut o slujbă croită exact pentru dumneavoastră.

Frost luă loc.

— Câți bani? întrebă scurt.

— Şase sute pe săptămână, masă şi casă pe gratis. Drăguț, nu-i aşa?

Frost spuse că este drăguț.

— Cunoşti condițiile agenției?

Frost se uită chiorâş la el.

— Nu încă dar sunt sigur că o să mi le spui.

Solomon chicoti.

— Cincizeci la sută din salariul pe prima săptămână şi zece la sută pe săptămână cât timp durează slujba.

— Nu-i de mirare că-ți permiți aşa țoale, spuse Frost. Ei bine, okay. Care-i treaba?

— Pază de corp. Asta ai vrut, nu-i aşa?

— Şi al cui corp păzesc?

— Domnul Grandi este un client foarte prețios de-al meu. Are motive să fie foarte neliniştit de securitatea fiicei sale. El are domiciliul permanent în Italia. Ei bine, la

Roma a avut loc o încercare de răpire a fiicei lui, încercare care, deşi a eşuat, a fost foarte violentă. Domnul Grandi, alarmat bineînțeles, a închiriat o vilă în Paradise Largo unde şi-a instalat fiica. Consideră că fiica lui va fi în siguranță departe de Roma.

— Grandi? Cine este tipul?

Solomon făcu un gest de nerăbdare.

— Domnul Carlo Grandi este cel mai bogat industriaş din Italia. Se şopteşte că face mai multe miliarde de dolari. Este, aşa cum am mai spus, unul din cei mai valoroşi clienți ai mei. Eu am furnizat tot personalul de la vilă şi mă ocup de tot ce poate asigura confortul fiicei sale.

— Mai multe miliarde de dolari?

Frost ciuli urechile.

— Şi cum arată fii-sa?

— Nu am avut onoarea să o întâlnesc nici pe ea nici pe domnul Grandi. Toate negocierile le-am făcut prin intermediul majordomului său, domnul Frenzi Amando.

Solomon se strâmbă.

— Ei bine, este un om foarte dificil dar n-am ce face. Motivul pentru care mi s-a făcut o cerere aşa de urgentă este datorat faptului că domnul Amando a făcut o inspecție de noapte şi l-a găsit dormind pe paznicul de noapte. L-a dat imediat afară.

Făcu o pauză pentru a-şi aprinde un trabuc.

— Te-am recomandat cu căldură şi domnul Amando este de acord să te angajeze pentru o perioadă de probă de o lună. El se bazează pe mine pentru a face verificările în ceea ce te priveşte şi eu i-am spus că ai un curriculum beton.

Se uită batjocoritor la Frost:

— Aşa este, nu-i aşa?

— Poți să fii sigur că aşa este, îi răspunse Frost rânjind.

Înțelegea acum de ce procentul agenției era aşa de mare.

— Nu l-am plictisit pe domnul Amando cu latura mai violentă a trecutului tău,

Frost. Nu mi s-a părut înțelept. I-am spus numai că ai fost detectiv la N.Y.P.D, după aceea agent federal şi, în ultima vreme, agent de pază la o societate de transportat valori. A fost mulțumit de ceea ce i-am spus.

— Vrei să spui că slujba este a mea?

— Da, dacă o vrei. Am bineînțeles mai mulți candidați dar pentru că Marcia este prietena mea, şi a ta...

Şi flutură trabucul în aer.

— Da, vreau slujba. Ce am de făcut?

— Trebuie să te prezinți la Jack Marvin care este paznic şef. A fost anunțat că vii şi te aşteaptă. S-ar putea ca domnul Amando să fie prea ocupat pentru a te primi. Este un om ocupat. Dar dacă totuşi te primeşte, ai grijă!

Împinse peste birou o bucată de hârtie.

— Am scris aici cum ajungi la vilă. Paradise Largo este zona în care locuiesc cei mai bogați dintre cei bogați. Vila Orchid - reşedința domnului Grandi - este pe o

insulă. Accesul în zona Largo se face peste un pod care este păzit permanent. Va trebui să-i arăți permisul de conducere paznicului de la pod care a fost avertizat că vii. Îți sugerez să-ți faci bagajele şi să te duci acolo pronto. Okay?

Frost se ridică în picioare.

— Am şters-o, şi mulțumesc.

Solomon dădu din mâini.

— Am făcut-o numai pentru că m-a rugat Marcia.

— Unde se parchează când vine în oraş? întrebă Frost în timp ce se retrăgea spre uşă.

Solomon se uită lung la el.

— Nu ți-a spus?

— Am uitat să o întreb.

— La hotelul The Spanish Bay, unde altundeva?

— E ceva de capul lui?

— Cel mai bun şi cel mai scump. Dacă Marcia este în formă poate să facă şi o mie de dolari pe noapte.

Îşi frecă palmele grăsuțe:

— Doamne, ce fată muncitoare!

În secretariat Frost văzu că puicuța îşi terminase de reparat unghiile şi acum citea un document.

— Slujba este a mea, spuse Frost oprindu-se în fața biroului ei. Îți datorez o panglică pentru maşina de scris.

— Du-te şi te împuşcă, îi spuse Carmen acru, dar înainte semnează asta.

Îi întinse un document redactat în mai multe exemplare.

— Este contractul tău cu agenția.

Frost îşi trase un scaun în apropierea ei, apreciind strategic distanța optimă la care să fie sigur că o enervează dar că nu-i poate zice nimic, şi citi atent documentul. Citi cu şi mai mare atenție paragrafele scrise cu litere mici. Toți banii care i se cuveneau erau plătiți în contul agenției. Ceea ce rămânea după scăderea comisionului agenției era vărsat în contul lui la National Florida Bank. Era asigurat

în caz de accident pentru zece mii de dolari iar prima de asigurare i se scădea din salariu. Dacă nu rezista în serviciu mai mult de două săptămâni i se mai scădeau cincizeci la sută din salariul celei de a doua săptămâni.

— Da' văd că ştiți să jupuiți oamenii, spuse luând pixul pe care ea i-l oferise în silă.

Nici măcar nu se obosi să-i răspundă.

— Ce zici de o mică masă festivă diseară ca să sărbătorim evenimentul? întrebă fără multă speranță. Aş putea să-ți arăt alunițele mele şi tu ai putea să mi le arăți pe ale tale.

Îi aruncă o privire plictisită.

— Nu mai da banii pe glonț. Mai bine du-te şi te pişă!

„Nu poți câştiga tot timpul” se gândi Frost în timp ce lua ascensorul care să-l ducă jos. *„Dar poți măcar să încerci”.*

*

* *

Paradise Largo se dovedi a fi un istm situat cam la jumătatea distanței dintre Paradise City şi Fort Lauderdale.

Aleea care ducea la vile era blocată de o barieră electrică.

O namilă, îmbrăcată într-o uniformă verde închis şi purtând la şold un Colt de calibrul 0,45, urmări cu atenție ansamblul VW-Frost apropiindu-se de barieră. Frost citi clar pe fața paznicului că nici una din componentele ansamblului nu-i făcuse o impresie bună.

Fără să se grăbească namila ieşi agale din gheretă şi întinse mâna fără să spună nimic. Frost îi trânti în palmă permisul de conducere pe care acesta îl citi atent constatând cu regret că nu are de ce să se lege.

— Jack Marvin mă aşteaptă. La vila domnului Grandi.

— A doua la dreapta şi după aia drept înainte până la capătul aleii. Acolo o să vezi un alt punct de control, îi spuse în silă

după care aruncă permisul pe bordul maşinii şi se întoarse la fel de agale în gheretă pentru a acționa bariera.

Frost făcu a doua la dreapta şi merse pe o alee largă. De o parte şi de alta erau garduri de trei metri înălțime întrerupte din loc în loc de porți din stejar, la fel de înalte, prevăzute cu balamale metalice. Din vilele aflate în spatele lor nu putea vedea decât acoperişurile. Pentru Frost impresia de bogăție era copleşitoare. La capătul aleii dădu peste altă barieră şi alt mălai mare.

Acesta însă îl aştepta afară din gheretă.

— Mergi drept înainte, îi spuse acesta uitându-se la VW de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Parchează pe locul zece. Domnul Marvin este acolo şi te aşteaptă.

Frost intră pe un pod de circa patruzeci de metri care se întindea peste canal. Putea vedea în față o insulă aflată în mijlocul lagunei. Insula era ascunsă în spatele unor copaci de mango plantați foarte des. La ieşirea de pe pod văzu porți

duble înalte de trei metri. Se deschiseră automat când ajunse în apropierea lor. În timp ce intra cu maşina pe o alee largă, acoperită cu pietriş, văzu că în spatele ecranului format de copaci se afla un gard înalt din plasă de sârmă, electrificat. În oglinda retrovizoare văzu că porțile duble se şi închiseseră.

După ce conduse cam o sută de metri printr-o pădure de papaya aleea îl duse în fața reşedinței lui Grandi.

Vila avea două etaje, era construită în stil spaniol şi era acoperită cu țiglă roşie şi albă. Aşa, ca la o primă apreciere, se părea că vila are cam cincisprezece dormitoare. Lui Frost i e păru enormă. În fața vilei se afla o pajişte de vreo jumătate de hectar şi un mic lac prevăzut cu o fântână arteziană. Straturi de trandafiri şi de begonii formau pete de culoare pe pajişte. Pe una din laturile vilei se afla parcajul în care un Rolls Camargue, vopsit crem şi maro, se strâmba la un Lamborghini,

albastru ca cerul, care la rândul lui se strâmba la un Benz argintiu.

În timp ce Frost parca VW-ul pe locul numărul zece un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat într-un sacou gri, pantaloni albastru închis şi încălțat cu cizme mexicane, ieşi din umbră şi o luă spre el. Haina deschisă lăsa să se vadă că la brâu purta un pistol calibru 0,38, police special. Pe cap avea o pălărie stil australian cu şireturile înnodate strâns sub bărbie. În timp ce Frost ieşea din maşină omul subțire ajunse lângă el. Doi ochi, albastru închis, plasați pe o față subțire şi dură, cu o privire pătrunzătoare, îl cercetară atent după care tipul întinse mâna.

— Jack Marvin.

Frost îi strânse mâna.

— Mike Frost.

— Ce-ar fi să dăm o raită ca să pot să-ți explic cum stă treaba? spuse Marvin. Primul lucru de care o să ai nevoie este o uniformă ca a mea. Am să-ți spun de unde

să te duci să o iei. Am vorbit deja cu curcanii şi tot ce ai de făcut este să te duci la coteţul lor pentru un permis de port armă. Avem aici o colecţie întreagă de arme aşa că poţi să-ţi alegi ce-ţi place. Eşti puţin în criză de timp pentru că intri de serviciu diseară la ora opt.

O luă pe o alee mărginită de straturi de flori şi continuă să vorbească:

— E o treabă uşoară. De securitate se ocupă, mai mult sau mai puţin, electronica, dar oricum trebuie să fii în permanenţă în stare de alertă. În camera de gardă din vilă se află un panou de alarmă şi monitoare TV. Treaba ta este să supraveghezi panoul de alarmă şi monitoarele, dar să le supraveghezi permanent. E plictisitor ca dracu'. Cred că ai observat venind încoace gardul electrificat. Nu te apropia de el. Este letal. Dacă vreun cur pictat taie gardul folosind foarfece izolate alarma se declanşează instantaneu la curcani şi în camera de

gardă. Insula este complet împrejmuită cu gardul electrificat. Nu ne punem problema că am putea avea necazuri ziua. Sunt prea multe bărci în lagună şi, după cum ai văzut, intrarea este bine păzită. La ora 21:00 dăm drumul pe insulă la patru dobermani. Sunt dresați ca să ucidă. Nu risca! Când eşti de serviciu noaptea stai în camera de gardă. Nu ieşi afară, bineînțeles dacă nu vrei să te alegi cu beregata sfâşiată. Câinii mă cunosc. Eu le dau drumul seara şi-i închid dimineața înainte de a te schimba pentru rondul de zi.

Ieşiră din umbră în spatele vilei şi merseră până în apropiere de gard. Frost putea vedea apa mării. Laguna era plină de bărci cu motor şi cu pânze care se plimbau neîncetat. Echipajele erau formate fie din tipi graşi şi nevestele lor şi mai grase sau din tineri cu alură sportivă şi păpuşicile lor. Scena mirosea a bani mulți.

— Uite aici ținem bărcile, spuse Marvin.

Erau în dreptul unei porți şi prin ea se

vedea un mic port în care erau ancorate un yaht de douăzeci de metri, o şalupă de viteză şi o barcă mare din cauciuc cu motor out-board.

Marvin dădu din mână spre ambarcațiuni:

— Uite ce risipă de bani! Nu le foloseşte nimeni dar sunt aici în caz că îi trece cuiva prin minte să le folosească.

Scuipă spre gard având grijă ca proiectilul să nu ajungă la plasa acestuia.

— Toți şmecherii ăştia bogați care stau prin zonă au bărci, aşa că avem şi noi.

O luară înapoi spre vilă şi Marvin îl conduse pe Frost pe o alee largă, acoperită cu pietriş. Frost fotografia fiecare detaliu. Într-un târziu ajunseră la vilă şi se opriră în fața unei uşi de stejar căptuşită cu benzi groase metalice.

— Asta duce la camera de gardă, spuse Marvin scoțând o cheie.

Descuie şi Frost îl urmă într-o cameră mare, prevăzută cu aer condiționat. Pe

unul din pereți se afla o baterie de monitoare TV. Lângă ele se afla un panou prevăzut cu trei rânduri de lumini, roşii, galbene şi verzi şi cu butoane. Pe un alt perete se afla un raft plin cu tot felul de arme. Arsenalul era impresionant: două puşti de asalt, două pistoale mitralieră, un lansator de proiectile cu gaze lacrimogene şi un şir întreg de pistoale. În centrul camerei se afla o masă şi două fotolii. În fața monitoarelor se aflau alte două fotolii, acestea cu spătar înalt.

— Aici ai să-ți petreci nopțile, spuse Marvin închizând uşa. Stai în unul din cele două fotolii şi supraveghezi panoul şi monitoarele. Ai grijă să rămâi treaz. Joe a adormit şi javra cea bătrână la prins. Dacă vrei să-ți păstrezi slujba, nu adormi. Săptămâna asta eşti de noapte, săptămâna viitoare schimbăm turele şi intru eu de noapte.

Merse la un dulap mare şi deschise una din uşi în spatele căreia se afla un frigider.

Luă două cutii de bere, îi dădu una lui Frost şi-i făcu semn să ia loc la masă.

Frost se aşeză, dădu noroc cu Marvin şi bău.

— Javra cea bătrână? Frenzi Amando? Solomon mi-a vorbit despre el.

Marvin aprobă dând din cap şi se aşeză.

— Corect. Javră în stare pură. Mie însă îmi place slujba. Mălaiul e bun. Condițiile sunt bune.. Aşteaptă să vezi unde faci nani, foarte, foarte drăguț. Eu am deja trei luni de când sunt aici şi pot să-ți spun că totul este gigea. Numai că javra cea bătrână strică totul. De câteva ori am fost pe punctul de a-i scoate dinții ăia de şobolan din gură prin ceafa. Caută beleaua cu lumânarea. Javrei îi plac belele. Îi place să-şi arate puterea.

Marvin bău cu sete din cutie.

— Aşa că, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, şi merită să o păstrezi, ai grijă ce faci cu Amando.

— Solomon zicea că a fost o încercare de

răpire. Aşa este?

— Asta este şi raţiunea pentru care a fost lansată operaţia asta, spuse Marvin. Hai să te pun în temă. Grandi, acesta e boss-ul, are o căruţă de lovele. Numai ca să-ţi faci o idee, dacă el pierde cinci milioane de parai îi pasă cum ţi-ar păsa ţie dacă ai pierde douăzeci de cenţi, şi nu glumesc. Acum cinci luni, la Roma, s-a încercat răpirea fiicei lui. Hai să-ţi spun despre ea. Este tânără, arată bine, răzgâiată, neastâmpărată şi până la încercarea de răpire îşi făcea de cap în toată Roma. Grandi o idolatrizează. Încercarea de răpire l-a scos din minţi. Treaba s-a terminat cu cei patru răpitori ucişi iar doi poliţişti, răniţi în timpul schimbului de focuri, au murit mai târziu. Grandi s-a hotărât să o scoată pe fată din Italia. A închiriat bordeiul acesta şi a aranjat sistemul de securitate aşa că acum fiica trăieşte aici.

Marvin se strâmbă:

— Îmi pare foarte rău pentru ea. Este practic prizonieră. Nu părăseşte niciodată insula. Înoată în piscină, primeşte de două ori pe săptămână filme noi, se uită la televizor dar, după ce ți-ai făcut de cap la Roma, este al dracului de plictisitor. Grandi vine în vizită o dată la o lună şi jumătate. Javra cea bătrână are grijă ca ea să rămână pe insulă şi are grijă ca tu şi cu mine să ne facem treaba.

Privi la Frost:

— Te-ai prins cum stă treaba?

Frost dădu din mână către panou şi monitoare:

— Şi tot ce am de făcut este să stau pe fund şi să mă holbez la astea? Şi dacă, să zicem, se aprinde un beculeț roşu?

Marvin arătă spre o uşă:

— Asta duce în interiorul vilei. Nu foloseşti uşa asta decât dacă se aprinde vreunul din becurile roşii. Dacă se aprinde, apuci un pistol mitralieră şi alergi la baza scărilor interioare care duc la dormitoare.

Stai acolo aşa încât nimeni să nu poată urca la apartamentul Ginei - asta e fiica. Când se aprinde un bec roşu pe panou se aprinde simultan un bec şi la curcani şi în câteva minute curcanii vin grămadă.

— Şi dobermanii îi fac bucăţele!

— Câinii sunt foarte bine dresaţi. Dacă nu l-au făcut deja bucăţele pe vreun inconştient vor primi un semnal automat. Pe panou se aprinde un alt bec roşu care semnalizează declanşarea unui fluier în ultrasunete pe care numai câini îl aud şi când îl aud sunt dresaţi să meargă imediat la ţarcul lor. O celulă fotoelectrică îi numără şi când au intrat toţi poarta coteţului se închide automat. În cel mult cinci minute ai să-i ai pe curcani în poală şi bineînţeles că şi eu am să fiu prin zonă.

Frost dădu copleşit din cap:

— Se pare că am să-mi câştig uşor bucata de pâine.

— Aşa ţi se pare? Şmecheria este să fii tot timpul pe fază şi să nu laşi javra cea

bătrână să-ți înfigă un cuțit în spate. Dar nu te îmbăta cu apă rece: nu este de loc uşor să rămâi pe fază o noapte întreagă când nu ai nimic de făcut.

Frost dădu din umeri:

— Am avut şi slujbe mai rele. Apropo de slujbe, şi ție tot Solomon ți-a aranjat postul aici?

Marvin neagă dând din cap:

— Eu nu dau zece la sută unui şmecher uns cu toate alifiile. Am fost polițist cincisprezece ani. Eu şi soția mea ne-am separat.

Bău din cutie şi se strâmbă:

— Cred că ne-am căsătorit prea tineri. De unul singur nu mi s-a părut de loc amuzant să-mi împart viața între cariera de polițist şi o garsonieră închiriată. M-am dus să vorbesc cu Tom Lepski, un bun prieten de-al meu. Este şeful detectivilor de la cotețul curcanilor. După o vreme mi-a spus că s-a ivit o posibilitate ca paznic la vila lui Grandi. Am dat proba cu javra cea

bătrână şi am primit slujba; i-am aranjat şi lui Joe Davis, un prieten de-al meu, să fie al doilea paznic. Eu primesc opt sute pe lună. Am o căsuță aici unde să-mi petrec timpul liber şi un japonez care să aibă grijă de mine. Toate mesele, şi mâncarea e bună, sunt gratuite.

Zâmbi încântat:

— Cât timp durează este perfect.

Frost îşi spuse că Marvin nu face parte din categoria băieților care vor să facă banu' repede.

Terminară băutura după care Marvin se sculă în picioare:

— Hai să-ți arăt căsuța ta.

Frost îl urmă. Trecură în spatele vilei, pe lângă o piscină mare dotată cu o trambulină, cu fotolii de plajă pe margine şi cu un bar amenajat într-o cabană de lemn.

La bar se afla un japonez scund, îmbrăcat într-o haină albă, care ştergea nişte pahare. Se uită la Frost după care

făcu o plecăciune.

— El este Suka. El are grijă să mâncăm bine, spuse Marvin fără să se oprească.

O luă pe o potecă îngustă şi nu merseră mult şi auziră lătrături puternice care-ţi dădeau fiori pe spate. Într-un ţarc din plasă de sârmă, mascat de tufişuri înalte, Frost zări patru dobermani uriaşi. Câinii lătrau la el şi se repezeau încontinuu, lovindu-se de plasa de sârmă.

— Gura! se răsti Marvin la ei şi câinii tăcură imediat fără a-l scăpa însă din ochi pe Frost.

— Stai departe de ei, spuse Marvin. Sunt ucigaşi.

Frost îl crezu pe cuvânt.

După ce se îndepărtară de câini ajunseră la două căsuţe.

— Asta este a ta iar cea de alături este a mea.

Marvin deschise uşa şi intrară într-o sufragerie mare, mobilată confortabil, plus un televizor şi o combină stereo. În căsuţă

mai era un dormitor mare, o baie şi o chicinetă.

— Ei ce zici? Drăguț, nu-i aşa?

Frost privi de jur împrejur. Era mai mult decât drăguț, era lux.

— Un singur lucru să nu uiți, spuse Marvin cu o expresie serioasă pe chip. Fără femei aici, chiar dacă ai putea să strecori una, ceea ce precis nu poți.

Frost aprobă dând din cap, încă prea impresionat de luxul căsuței.

— N-am să uit.

— Când eşti în schimbul de zi, adică săptămâna viitoare şi pe urmă din două în două săptămâni, termini treaba la ora opt seara şi după aceea faci ce vrei dar trebuie să fii înapoi până la ora două dimineața când încep orele de risc maxim. Oricum, ia-ți o rezervă de timp şi vino mai devreme în caz că javra cea bătrână controlează.

— Şi cu transportul?

— Avem o maşină T.R.7. O folosim cu schimbul.

— Deci mă întorc acasă târziu în noapte şi mă las ronțăit de câini?

Marvin zâmbi.

— Nici o problemă. Ține geamurile închise şi condu direct la garaj. Uşa de la garaj este automată. Câinii au să latre la maşină dar au fost dresați să nu intre în garaj. După ce închizi uşa garajului cu telecomanda cobori din maşină. Garajul este legat prin coridoare de ambele căsuțe.

— V-ați gândit la toate.

— Aşa s-ar zice.

Marvin îşi dădu pălăria pe spate şi adăugă:

— Ei bine, Mike, ar fi mai bine să te duci la magazin să-ți iei uniforma şi după aceea la curcani pentru permisul de port armă. Magazinul Harris de pe Trueman Avenue are şi un atelier pentru retuşuri aşa că o să rezolvi repede. Întoarce-te pe la ora şapte seara. O să servim cina împreună în camera de gardă. Nu o să te plângi de mâncare, te asigur. Mănânci ce ți se dă dar

este întotdeauna foarte gustoasă. Cred că asta este tot. Mă duc înapoi la treabă. Ne vedem diseară.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi.

Frost merse cu VW-ul la magazinul de confecţii şi ieşi de acolo cu trei uniforme şi o pălărie model australian. Se duse la secţia de poliţie şi-şi luă permisul de port armă. După aceea merse la Sea Motel şi cu durere în inimă, pentru că nu o mai făcuse de mult, plăti pentru cazare şi VW. Comandă apoi un taxi care îl duse la vila lui Grandi.

Se simţea relaxat şi mulţumit. Se gândi la Marcia. Îi făcuse un mare bine. La şase sute pe săptămână şi toate cheltuielile acoperite, dacă era să o spună pe bune, dăduse lovitura.

„Dă Doamne să ţină cât mai mult” îşi spuse tolănit pe bancheta din spate a taxiului în timpul călătoriei de întoarcere. *„M-am suit în trenul spre paradis”*.

Trenul spre paradis?

Urma să afle curând cât de tare se înşela.

Dacă ar fi avut globul de cristal, care ghiceşte viitorul, şi ar fi privit la ce urma să i se întâmple nu ar mai fi aşteptat primul avion ci, pur şi simplu, ar fi fugit din Paradise City mâncând pământul.

CAPITOLUL 2

Frost îşi privi ceasul brățară. Se făcuse 01:15 dimineața. Căscă, se frecă la ochi şi căscă din nou. Îşi spuse că ar fi trebuit să se bage în scutece mai devreme noaptea trecută în loc să stea pe plajă până la mijlocul nopții; mai avea şapte ore până să vină Marvin să-l schimbe. Greşise că mâncase cina, excelentă, dar care îi căzuse greu la stomac, formată din muşchi de vită tăiat în felii subțiri şi înecat într-un sos de vin. Poate că nu ar fi trebuit să bea trei cutii cu bere.

Cele patru monitoare color aveau un efect soporific. Imaginile se schimbau automat la intervale regulate arătând mereu alte părți ale insulei, în cea mai mare parte frunziş des. Din când în când zărea şi câte un câine dar în cea mai mare parte nu era decât verde, verde de la peluză, verde de la pomi. Simți că îi cade capul în piept şi sări în picioare.

„Dacă vrei să-ți păstrezi slujba nu adormi!”

Ei bine, fusese avertizat. Cu mare efort se convinse să trebuie să facă câțiva paşi prin cameră. Îşi spuse că ar fi mai bine să nu se mai aşeze în fotoliu dar se strâmbă la ideea de a tropăi prin cameră următoarele şapte ore.

Se opri în fața aparatului de aer condiționat şi inspiră adânc de câteva ori. După aceea dădu aparatul la maxim. Valul puternic de aer foarte rece care îl izbi drept în față îi limpezi creierul.

Continuă să inspire aerul înghețat până când fu sigur că toate simțurile îi revin la normal.

Lăsă aparatul de aer condiționat la capacitate maximă şi merse la raftul cu arme. Luă una din puştile de asalt şi-i controlă încărcătorul. Nu numai că era plin dar arma avea glonț pe țeavă pentru folosire instantanee. În timp ce cântărea arma în mâinile sale uriaşe auzul său,

antrenat îndelung în lupta de junglă, sesiză un zgomot slab.

Se întoarse brusc spre uşa care ducea în interiorul vilei, de unde provenea zgomotul, şi văzu mânerul clanței care se rotea uşor.

Brusc în stare de alarmă maximă se mişcă repede şi silențios spre unul din fotoliile mari din fața monitoarelor şi a panoului de alarmă, se lăsă într-un genunchi şi aținti arma spre uşă având corpul pe jumătate ascuns de fotoliu.

Uşa se deschise fără zgomot.

— Stai unde eşti sau îți bag plumb în creier! lătră Frost cu vocea lui de polițist.

Urmă o pauză după care o voce spuse:

— Sunt Amando.

Frost rânji. Javra cea bătrână aproape că îl prinsese moțăind.

— Deschide încet uşa cu piciorul dar rămâi în prag! strigă cu aceeaşi voce dură.

Uşa se deschise încetişor. În prag stătea un om slab, de înălțime medie, îmbrăcat într-un halat alb, cu un şal roşu-sângeriu

şi pantaloni albastru închis.

Frenzi Amando avea în jur de cincizeci de ani. Faţa era descărnată şi era parţial acoperită de părul lung, des, de culoarea nisipului. Pielea de culoarea pergamentului era întinsă, fără nici un rid pe trăsături simetrice, frunte înaltă, ochi albastru închis, nas lung şi ascuţit, o gură aproape fără buze şi bărbie agresivă. Frost îşi spuse că nu văzuse niciodată o faţă arătând mai ameninţătoare: i se părea că tipul vine direct dintr-un film horror.

Frost coborî cu mişcări încete arma şi se ridică în picioare. Îşi reaminti că dacă dorea să-şi păstreze slujba trebuia să-şi joace corect cărţile.

— Îmi pare rău pentru primire, domnule, spuse, dar îmi permiteţi să vă rog să nu vă jucaţi cu mine? Sunt aici pentru a vă proteja pe dumneavoastră şi pe domnişoara Grandi.

Amando îl privi în tăcere lung timp. Ochii lui îi sugerau lui Frost ochii de

cobră: imobili, strălucitori şi mortali. După aceea intră în cameră.

— Eşti Frost?

Vocea era şoptită şi uşor gâjâită.

— Da, domnule.

— Se pare că eşti pe fază. De fapt pentru asta şi eşti plătit. Pe viitor nu trebuie să fii aşa de dramatic. Numai eu folosesc uşa aceasta, şi nimeni altcineva. Înțelegi?

Frost culcă arma pe brațele fotoliului.

— Reacționez la zgomote, domnule. Aşa am fost antrenat. Pe viitor am să țin minte că poate doriți să mă controlați şi nu am să trag.

— L-am găsit dormind pe cel căruia i-ai luat locul.

— Atunci mi se pare foarte normal să doriți să mă controlați, domnule.

Amando se chiori la Frost având în ochi o privire suspicioasă.

— Ai primit referințe bune. Acesta este, bineînțeles primul tău serviciu de noapte.

Buzele i se strâmbară într-un râs perfid.

— Recruți noi, parcă aşa se spune. Rămâi vigilent, Frost. Din când în când am să te controlez, aşa cum îl controlez şi pe Marvin.

După care se răsuci şi ieşi din cameră închizând silențios uşa.

Frost expiră cu zgomot. Dacă puiul acesta de cățea venea cu trei minute mai repede l-ar fi prins picotind. Luă arma şi o duse înapoi la raft. Acum chiar că îi dispăruse orice urmă de somn.

Deci asta era javra cea bătrână. Înțelegea acum de ce Marvin spusese că javra cea bătrână strică tot farmecul.

Se trânti într-un fotoliu şi privi pe unul din monitoare cum un câine ridica laba lângă un copac.

Se gândi la nopțile care îl aşteptau, stând în fotoliu, zgâindu-se la monitoare, aşteptându-se în orice moment ca uşa din spatele lui să se deschidă fără zgomot şi se strâmbă. Se gândi că, până la urmă, s-ar putea să nu câştige chiar aşa de uşor cele

şase sute de dolari pe săptămână plus cheltuielile.

După un timp începu să se gândească la Marcia Goolden. O revăzu aşa cum stătea lângă el în barul slab luminat: blondă, cu ochii albaştri, frumoasă.

„*Ne vedem în Paradise City. Noi doi ne-am putea distra de minune*”.

Vorbise, oare, serios?

Simți că se excită. Se uită la ceasul brățară. Se făcuse 01:20.

Ea era pasăre de noapte.

Pe măsuța telefonului era şi o carte de telefon. Îi trebui mai puțin de un minut pentru a găsi numărul de la hotelul Spanish Bay.

— Dați-mi recepția, îi ceru centralistei.

După o scurtă pauză o voce politicoasă, aproape şoptită spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Domnişoara Goolden a sosit?

O nouă pauză.

— Da, domnule.

— Fă-mi legătura.

Pauză.

— Cine o caută, vă rog?

Frost ezită. O să-şi aducă oare aminte de el? Se gândi câteva clipe după care îşi spuse *„În definitiv ce am de pierdut?”* Aşa că îi răspunse recepționerului:

— Mike Frost.

— Vreți vă rog să aşteptați o clipă, domnule Frost? S-ar putea ca domnişoara Goolden să nu răspundă.

Frost aşteptă, conştient că respiră din greu, conştient că mâna care ținea receptorul era transpirată.

După aceea auzi vocea ei joasă, senzuală.

— Bună, iubitule. Deci mi-ai ascultat sfatul.

Frost inhală puternic. Experiența îi spunea că stopul este pe verde.

— Bună, păpuşico! M-a obsedat chipul tău din chiar momentul în care ne-am despărțit.

Ea râse din gât.

— Chiar aşa? Ai fost la Joe?

— Am fost. Sunt din nou pe linia de plutire, mulțumită ție. Când te văd, păpuşico?

— Joe ți-a aranjat ceva?

— Exact. Când te văd, ca să-ți spun mulțumesc?

Râse din nou.

— Şi cum spui tu mulțumesc, Mike?

— Ai răbdare şi ai să vezi. Dă-mi numai ocazia să te văd. Când?

— Omule! Da' pari nerăbdător!

Şi râse din nou iar Frost simți că îl furnică peste tot.

— Şi eu sunt nerăbdătoare. Vino aici mâine la prânz. Ştii cât e ceasul, nebunule? Mă băgasem în pat.

— Îți doresc să visezi că împărțim patul.

Râse şi, fără să mai spună nimic, îi închise telefonul.

Frost puse încet receptorul jos. Perspectiva pentru mâine părea

promițătoare.

Se tolăni mai adânc în fotoliu şi aşteptă nerăbdător momentul în care Marvin urma să preia schimbul.

*

* *

Portarul de la hotelul Spanish Bay, un uriaş de culoare, arătând minunat într-o tunică de culoare albastru deschis, purtând pantaloni albi şi un joben negru, avansă plin de importanță în timp ce Frost frâna în fața intrării.

Portarul îşi scoase jobenul şi-l privi pe Frost, ridicând din sprâncene:

— Să mă ocup de maşină, domnule?

În aceeaşi clipă Frost o zări pe Marcia Goolden coborând vioaie scările hotelului.

— Nu. Am venit să iau pe cineva, spuse coborând din maşină pentru a o întâmpina pe Marcia.

„Arată senzațional” îşi spuse Frost. Purta pantaloni albi şi un fel de tunică

roşie care abia reuşea să țină în frâu sânii grei. Părul auriu îi cădea valuri - valuri până la umerii puternic bronzați.

— Salut, Mike! exclamă în timp ce portarul îşi scotea din nou jobenul şi făcea o plecăciune către ea. Conduc eu, adăugă şi, înainte ca Frost să poată reacționa, se şi strecură la volan. Mergem la o văgăună care este mai greu de găsit, continuă în timp ce Frost se urca pe locul mortului.

Țâşni ca o săgeată pe scurta alee a hotelului după care frână brutal la ieşirea pe bulevard. Nu dădu prioritate la nimeni şi se băgă în trafic apăsând din nou pedala până la fund.

— E formidabil, spuse. Sunt aşa de mulțumită că Joe ți-a rezolvat problema.

— N-ar fi făcut-o dacă nu interveneai tu.

Marcia râse.

— Ți-a făcut probleme cățeaua aia „spanioloaică”? Nici nu mă mir.

Pendulă de pe o bandă pe alta fără să se asigure de loc, mergând cu mult peste

viteza legală şi peste viteza impusă de traficul aglomerat. În câteva rânduri Frost pur şi simplu închise ochii. De două ori scăpară la un fir de păr de ciocnire dar Marcia le făcu de fiecare dată semn cu mâna veselă celorlalți şoferi rămaşi cu fața împietrită.

— E amanta lui Joe dar el este atât de ocupat să facă bani încât nu o satură şi asta o afectează.

Ieşi de pe autostradă reuşind, nu se ştie cum, să nu răstoarne maşina şi acceleră pe un drum neasfaltat şi prăfuit. Din fericire drumul acesta nu era lung şi se termina brusc într-o parcare mare, asfaltată, curată, aflată în fața unei clădiri cu două etaje. Clădirea era foarte bine întreținută şi avea la intrare o copertină în dungi albastru închis şi galben auriu. Pe acoperiş era o firmă mare pe care scria: THE ACE OF SPADES.

Localul avea şi o terasă pe care erau aşezate mese sub umbrele de soare iar

chelneri îmbrăcați imaculat în pantaloni negri şi haine roşii serveau băuturi.

— Aici este locul meu de muncă, îi spuse ea în timp ce parca maşina pe locul special amenajat. Putem să mâncăm bine aici după care tot ce trebuie să faci este să spui mulțumesc, completă privindu-l cu ochi şăgalnici.

În timp ce intrau în restaurant şeful de sală, un tip gras, făcu o plecăciune adâncă în fața Marciei. Ochii lui negri îl măsurară atent pe Frost după care se hotărî să dea uşor din cap către el.

Ținând mâna dreaptă întinsă în față ca pentru a-i proteja de vreun pericol, de altfel inexistent, îi conduse pe culoarul dintre mese. Frost privi în jur în timp ce mergea în spatele şoldurilor unduitoare ale Marciei. *„Ca lumea cârciumă”* gândi el. În mijlocul sălii uriaşe era o fântână arteziană luminată de becuri ce-şi schimbau mereu culoarea. În mijlocul bazinului mare în care pica apa se afla o insulă mică pe care

se afla un pian de concert mare. Un pianist negru, clădit solid, cânta impecabil, în surdină, melodii lente. Frost privi şi la oamenii aflați la mese: graşi sau slabi, toți bronzați, toți în şorturi şi tricouri: femeile erau în bikini sau în tricouri şi fuste scurte, bărbații, cu pieptul păros purtau în majoritate numai şorturi. Câțiva ridicară leneş mâna în semn de salut în timp ce Marcia avansa spre o masă aflată departe de bazin. Ea le răspunse fluturând mâna dar fără să se oprească din ondulatul şoldurilor. Odată ajunsă la masă se aşează într-un fotoliu albastru cu galben. Frost, foarte stânjenit de opulența localului, se lăsă să cadă într-un fotoliu de lângă ea.

Şeful de sală pocni din degete şi imediat apăru chelnerul responsabil cu vinurile.

„*Cât dracu' o să mă coste distracția asta?*” se gândi Frost pipăindu-şi involuntar portofelul.

— Gin sau whisky? îl întrebă Marcia..

— Ce iei şi tu, îi răspunse Frost.

— Gin Martini, spuse Marcia zâmbindu-i chelnerului responsabil cu băuturile. Ca de obicei, Freddy.

Chelnerul făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

— Relaxează-te scumpule, spuse Marcia punându-i o mână răcoroasă pe încheietură. Spelunca asta este proprietatea mea. Totul este gratis.

Frost se holbă la ea.

— E proprietatea ta? Glumeşti, nu-i aşa?

Ea chicoti:

— Ei bine, nu glumesc, dar este o poveste întreagă. Hai să mâncăm mai întâi! Mor de foame.

Îl bătu pe încheietura mâinii:

— Lasă-mă pe mine să comand, iubițel. Eu controlez în fiecare dimineață meniul. Okay?

— Da, bineînțeles. Dar chiar vorbeşti serios când...?

Ea îi făcu semn şefului de sală care

aştepta la o distanță convenabilă de masa lor.

— Gaston, adu-ne salată de fructe de mare, rață în sosul acela special de coniac şi cireşe şi cafea.

Se întoarse spre Frost.

— Cum ți se pare? Dacă nu-ți place rața poți să comanzi orice altceva.

Frost spuse că-i place rața.

Şeful de sală se îndepărtă.

— Şi chiar vorbeşti serios că restaurantul acesta este proprietatea ta? insistă Frost privind plin de invidie de jur împrejur.

Ea aprobă dând din cap după care sorbi din băutură şi se lăsă leneş pe spate.

— Ți-am spus că este o întreagă istorie, iubițel. Acum trei ani lucram în Miami. Închiriasem o garsonieră la etajul doi al unui bloc aflat pe o stradă foarte liniştită. O duceam binişor pentru că scoteam cam două miare pe săptămână. Într-o noapte, când mă întorceam de la lucru, m-a agățat

un tip ciudat în apropierea casei mele.

Râse din gât:

— Era un tip de-a dreptul sonat. Mi-a spus că o să vină în fața blocului meu în fiecare duminică dimineața la ora nouă. Tot ce dorea de la mine era ca eu să apar la fereastră şi să-i fac semn cu mâna să se care. Asta e tot ce vroia. Pentru asta urma să îmi lase de fiecare dată în cutia poştală câte cinci sute de dolari. Cu cât îl lăsam să aştepte mai mult înainte de a-i face semn să se care cu atât îi plăcea mai mult. Treaba asta a durat optsprezece luni. Îmi venea să mor că trebuia să mă scol la o oră aşa de matinală dar mălaiul era bun. Şi într-o duminică nu a mai apărut. Îți dai seama că după atâta timp am simțit lipsa mălaiului. După care mi-a scris un avocat: clientul lui crăpase şi-mi lăsase moştenire cârciuma asta. Ei bine, îți vine să crezi aşa ceva?

— Vrei să spui că gagiul ți-a lăsat moştenire de-adevăratelea tot cotețul

acesta de lux? Că te-a trecut în testamentul lui?

Marcia aprobă dând din cap.

Privind de jur împrejur în restaurantul luxos Frost simți că îl apucă din nou invidia.

— Am momente când îmi doresc să mă fi născut femeie, spuse.

Sosiră aperitivele şi începură să mănânce.

— Tu, să te fi născut femeie? Nu te amăgi singur iubițel. O fată trebuie să încaseze o groază înainte de a reuşi o carieră de succes. Fetele primesc totdeauna partea mânjită cu rahat a vieții.

Se strâmbă:

— Okay, am avut noroc dar am muncit pentru a-mi căpăta porția de noroc. Am acum douăzeci şi cinci de ani. Am de gând ca peste cinci ani să mă retrag. Sunt proprietara acestui restaurant. Acum învăț cum se conduce o asemenea afacere. După aceea...

Făcu o pauză şi oftă lung.

— Gata cu toți bărbații sonați, gata cu boşorogii perverşi. Gata cu frica de a nu mă îmbolnăvi sau cu groaza de a primi un cuțit în burtă.

Îl privi lung cu o privirea foarte serioasă:

— Să nu-ți mai doreşti niciodată să te fi născut femeie!

Frost se gândi la ceea ce îi spusese dar nu era convins. Să fii proprietara unui asemenea local! Nu reuşea să scape de sentimentul de invidie.

— Acum vorbeşte-mi despre tine, spuse Marcia.

„*Şase sute pe săptămână*”, se gândi amărât, „*şi curva asta cred că scoate mii*”.

Mâncă. Fructele de mare erau excelente dar invidia îi uscase gura.

Chelnerul cu băuturile aduse o sticlă de Chablis foarte bine răcită şi, după ce turnă, se îndepărtă.

— Ei bine, nu sunt prea multe lucruri de spus. Am căpătat o slujbă de paznic al fetei

unui mare mahăr.

— Mare mahăr? Cine?

— Carlo Grandi. Am auzit că-i mare zmeu în Italia. Îi e frică să nu-i fie săltată fiica.

— Carlo Grandi?

Vocea ei urcă un ton.

— Un mare mahăr? Iubițel dar el este cel mai mare mahăr din Italia. Chiar vorbeşti serios că Joe ți-a aranjat să lucrezi pentru Grandi?

— Da, da' ce-i aşa de nemaipomenit? Okay, Grandi şi-a închiriat un viloi şi se vede că are bani dar slujba mea nu face decât şase sute de dolari pe săptămână.

Marcia duse la gură o furculiță plină.

— Dar ai o slujbă, iubițel!

— Serios? Şase sute amărâte. Cred că tu scoți mii.

Ea îl privi gânditoare.

— Şi ce este rău să scoți şase sute?

— Am şi eu ambițiile mele, îi răspunse Frost.

Mâncară o vreme în tăcere după care el continuă:

— Vreau să trăiesc ca javrele astea, spuse făcând un gest larg spre clienții din restaurant. Vreau banul adevărat nu şase sute amărâte.

— Cine nu vrea? spuse ea terminând salata de fructe de mare şi lăsându-se de speteaza scaunului. Dar gândeşte-te puțin, iubițel. Ai pus piciorul în prag. Ai început cu dreptul. Spune-mi ceva despre slujbă. Ce faci de fapt?

Frost îi povesti. Încă mai povestea când sosi rața.

— Şi ai întâlnit-o pe fata lui Grandi? îl întrebă Marcia atacând friptura.

— Nu încă. Marvin îmi spune că are jar în chiloți, rânji Frost. Asta e o chestie de care m-aş putea ocupa.

— Nu atâta timp cât Amando se învârte prin zonă.

Frost o privi uluit.

— De unde ştii tu de Amando?

— Iubițel, eu îi ştiu pe toți din zonă. E meseria mea. Javra asta bătrână este clientul meu. În prima sâmbătă a fiecărei luni.

Marcia se strâmbă:

— E ca un peşte mort. Strict numai mişcarea de du-te vino; nimic amuzant. Strict descărcare, dar plăteşte bine.

— Parc-ar veni direct dintr-un film de groază.

— Exact asta sugerează.

Ea îi zâmbi galeş:

— Şi celălalt paznic? Te împaci cu el?

Frost dădu din umeri.

— Nu ştiu încă. Sunt prea nou acolo. Din câte îmi dau eu seama este un fost polițist care a rămas polițist pe dinăuntru; un tip fără ambiții.

Mâncă după care spuse:

— Delicioasă rața.

— Toată mâncarea aici este fantastică.

Făcu o pauză pentru a-l privi din nou, foarte serios:

— Iubițel, n-ar trebuie să te plângi. Să stai într-un scaun supraveghind nişte televizoare, să primeşti gratis casă şi masă, ei bine, nu prea văd ce motiv ai să te plângi.

— Am planuri mari. Mă uit împrejur şi văd că şi tu şi toți ăştia de aici sunteți doldora de bani. Grandi! O jigodie plină de bani! Mor când mă gândesc că o jigodie poate avea atâta bănet.

— A muncit pentru ei, iubițel. Şi eu am muncit pentru ceea ce am căpătat. Nu poți să primeşti dacă nu dai. Dacă vrei banul cel adevărat ar trebui să începi să te gândeşti ce poți tu să dai în schimb.

Frost se strâmbă la ea şi-i vorbi batjocoritor:

— Parcă ai fi taică-meu. Asta era şi teoria lui: numai cine munceşte capătă o bucată de pâine. A muncit ca un tâmpit până s-a deşelat, câte paisprezece ore pe zi, dar nu a reuşit niciodată să-şi tragă felia de cozonac.

Frost îşi încleştă pumnii, furios la amintirea trecutului.

— Tatăl meu! Reprezentarea tipică a omului cu minte de bibilică. Nu-mi servi mie vrăjeala asta cu *„trebuie să munceşti ca să ai”.* Asta este pentru oameni ca taică-meu.

Chelnerul veni şi ceru permisiunea să debaraseze masa. Frost se lăsă pe speteaza fotoliului şi privi la interiorul luxos. Asta era ce-şi dorea! Acesta trebuia să fie decorul lui pentru viitor. Dar numai dacă reuşea să găsească rețeta pentru a obține banul repede. Mintea lui enumeră lucrurile pe care şi le dorea: o vilă ca a lui Grandi, o şalupă mare cu motor, un Lamborghini, să fie suficient să pocnească din degete pentru ca un pluton de păpuşici să cadă pe spate şi să aibă buzunarele pline cu bani de cheltuială.

Fu servită şi cafeaua.

Frost era atât de absorbit de visele lui de bunăstare încât nu sesiză că Marcia îl

studia foarte atent.

— Un bănuț pentru gândurile tale.

Frost rânji vicios:

— Restaurantul acesta? Toți nemernicii ăştia plini de bani? Ce n-aş face să fiu unul de-al lor!

— Ți-am spus, iubițel: acesta este oraşul unde se face banul iute. De-abia ai sosit. Ai răbdare.

Îşi împinse în spate fotoliul.

— Trebuie să dau un telefon, spuse, şi înainte ca el să se poată scula în picioare, era deja departe pe culoarul dintre mese, salutând din mers persoane aflate la masă care îi răspundeau dând alene din mâini, multe din mâini ținând trabucuri groase.

Apăru din nou chelnerul cu băuturile.

— Un coniac, domnule?

— Du-te şi te cacă, îi spuse scrâşnit Frost.

Se simțea atât de frustrat încât îi venea să se ridice şi să iasă din încăpea asta luxoasă, plină de bogătani, dar reuşi să se

domine. Venise aici cu un scop anume: să-şi tragă la pat blonda asta, tipa asta senzațională.

Tocmai termina cafeaua când Marcia se întoarse la masă.

— Hai acum să mergem sus să-ți arăt cuibuşorul meu, îi spuse, iar Frost văzu, privind în sus la ea, dorința fierbinte din ochii verde închis.

Nu avea de unde să ştie, în timp ce se ridica, simțind în tot corpul un curent electric care îi făcea carnea să vibreze, că măsuța intimă, aşezată atât de discret într-un colț al restaurantului, era prevăzută cu un microfon şi că toate cuvintele care se spuseseră acolo erau acum înregistrate pe bandă.

*

* *

Unirea lor explozivă se sfârşise.

Frost stătea întins pe spate în patul uriaş uitându-se la imaginea reflectată de

oglinda montată pe tavan. Nu-şi privise niciodată trupul sub acest unghi. Masculul din el fu foarte mândru de ceea ce se vedea în oglindă: muşchii puternici, corpul suplu şi bronzat, picioarele lungi şi chipul frumos. Avusese în trecut nenumărate femei dar, în afara unei stewardese de culoare pe care şi-o amintea încă cu poftă, nu-şi putea aduce aminte de vreo altă femeie atât de expertă, atât de tehnică, atât de copleşitoare, ca Marcia.

Era bineînțeles o profesionistă. Cunoştea toate trucurile şi, dacă nu cumva se autoamăgea, era sigur că reuşise să o domine. Dar oare o dominase într-adevăr? Fiind un tip cinic şi totdeauna suspicios în ceea ce priveşte femeile îşi spuse că s-ar putea ca ea să nu fi făcut altceva decât să-şi joace rolul.

Ascultă zgomotul făcut de duş în baie, care străbătea prin uşă, după care privi la ceasul brățară. Se făcuse ora 16:15. Mai avea în față câteva ore de omorât înainte

de a se prezenta pentru o nouă corvoadă de noapte la vila lui Grandi.

Se sprijini mai bine în perne şi privi de jur împrejur la camera care se afla chiar deasupra restaurantului. Îşi spuse că era probabil insonorizată pentru că nu răzbătea nici un zgomot de dedesubt. La dreapta lui era o fereastră mare care privea la piscină şi la grădina plină de culori. Marcia îi spusese că geamul este unidirecțional. Putea să stea gol în fața ferestrei, privind afară, fără ca cineva să-l poată zări.

Camera mare sugera din plin luxul şi bunăstarea. Covorul alb, gros, instalația de aer condiționat silențioasă, oglinzile montate pe toți pereții şi pe tavan, barul foarte bine garnisit, muzica dulce care susura din difuzoare ascunse şi restul mărunțişurilor creau un cuibuşor luxos pentru bărbații care îşi puteau permite să plătească din portofele pline. Frost îşi dorea şi el un asemenea portofel.

Marcia ieşi din baie. Era goală. Frost simți din nou că se sufocă. *„Ai la ce să te zgâieşti!”* îşi spuse el, simțind că dorința îi revenea, în timp ce-şi punea tălpile pe covorul alb.

— Iubițel, trebuie să pleci acum, îi spuse Marcia trăgându-şi nişte chiloței numai dantelă. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Okay, spuse Frost cu regret şi se ridică în picioare.

Ea îşi puse pantaloni şi un tricou. În timp ce-şi pieptăna cu o perie părul blond, mătăsos, spuse:

— Mike, du-te la piscină. Vreau să te distrezi ca lumea.

Îi zâmbi, adăugând:

— Am de gând să am grijă de tine, iubițel.

Întinse mâna spre poşetă şi scoase dinăuntru ceea ce părea a fi un dreptunghi de plastic.

— Ține asta, iubițel.

Frost luă dreptunghiul de plastic şi-l

privi suspicios:

— Ce este asta?

— Te învârți pe aici, iubițel, şi totul este pentru tine gratis. Este o legitimație de membru, în afară de faptul că ție nu ți se întocmeşte notă de plată.

— Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Frost pe un ton agresiv. Eu plătesc pentru ceea ce consum, adăugă, fără să lase totuşi din mână legitimația, remarcând că are numele lui imprimat pe verso.

— Consumația se scade din profitul impozabil, îi explică Marcia. Nu eşti singurul posesor de astfel de legitimații. Cum altfel crezi că aş putea să mă descurc cu o afacere la scara asta fără să am probleme? Ia-o şi nu te enerva. Eu fac ceva pentru tine, tu faci ceva pentru mine, şi mâna ei coborî spre pântecul lui pentru o clipă scurtă după care se întoarse la oglindă şi îi zâmbi în ea.

Frost zâmbi şi el. Se uită din nou la legitimație.

— Şi chiar vorbeşti serios că bucăţica asta de plastic are grijă de toată consumaţia mea?

— Da, vorbesc foarte serios. Pune-ţi ţoalele pe tine, Mike, şi cară-te dracului de aici!

Vocea ei devenise dură.

— Du-te jos şi distrează-te. Eu am treabă!

— Mda, bineînţeles.

Se îmbrăcă iute.

— Vrei să spui că pot să mă duc jos şi să mă comport ca oricare de javrele alea bogate?

Ea râse.

— Exact asta vreau să spun. Ne vedem mâine. Trebuie să repetăm chestia care am făcut-o astăzi. La aceeaşi oră, la hotelul Spanish Bay, okay?

Frost o ridică în picioare şi o îmbrăţişă:

— Bineînţeles că este okay.

Coborî scările şi merse la terenul vast care înconjura piscina ţinând strâns în

mână legitimația.

Marcia rămase în prag, privindu-l până ce el dispăru, după care închise uşa, o încuie şi se rezemă de ea respirând adânc.

Una din oglinzile care tapetau peretele din fața ei se dădu în lini şte deoparte şi în cameră intră un bărbat. Bărbatul era unchiul Marciei, singura ființă de pe lume care o înspăimânta şi de care îi era groaznic de frică. Numele bărbatului era Lu Silk. De profesie era asasin, punându-şi serviciile la dispoziția celui care plătea mai mult. Dacă ştiai pe cineva care să te prezinte lui Silk şi dacă erai suficient de bogat, orice persoană care te sâcâia, care încerca să te stoarcă de bani sau care îşi făcea de cap cu soția infidelă murea la scurt timp după ce Silk prelua cazul. Silk era un profesionist. Nu avea niciodată remuşcări pentru asasinatele comise.

Arăta sinistru: o față îngustă, dreaptă, tăiată parcă în stâncă, cu un ochi de sticlă şi o cicatrice albă care mergea aproape

vertical pe obrazul stâng. Marciei îi era cel mai mult frică de ochiul de sticlă. Ori de câte ori îi vorbea, Marcia se uita la ochiul de sticlă şi niciodată la ochiul bun.

Silk avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era înalt, slab şi îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantalon negri. Părul negru, uşor înspicat, începea să se rărească. La încheietura mâinii stângi purta o brăţară groasă de aur cu diamante; la încheietura mâinii drepte purta un ceas electronic cu brăţara şi cadranul negre.

În ultimii doi ani Silk lucrase exclusiv pentru Herman Radnitz care era probabil cel mai pervers şi mai puternic om în spatele scenei politice. Silk primea un salariu de patru mii de dolari pe lună. În momentul în care era anunţat trebuia să fie imediat disponibil pentru a şterge de pe suprafaţa pământului orice belea care îl sâcâia pe Radnitz. Imediat ce asasinatul era comis, la cel mai înalt standard al

profesiei, contul lui Silk din Elveția se mărea cu o sumă importantă. Acest aranjament îi convenise lui Silk de minune dar în ultimele două luni şomase. Radnitz era la Pekin şi de acolo urma să plece la New Delhi. Îi comunicase lui Silk să-şi ia o vacanță.

Silk era îngrijorat din cauza acestei vacanțe pe termen nelimitat. Era un mare cheltuitor şi un cartofor agresiv dar lipsit total de noroc. Începuse să se gândească foarte serios cum ar putea să o rupă cu Radnitz. Avea impresia că Radnitz urma să-i folosească din ce în ce mai puțin talentele de killer. *„Sosise timpul”,* îşi spunea Silk, *„să mă ocup puțin şi de viitorul meu”.*

Avea o convenție cu Marcia: ori de câte ori ea servea prânzul sau cina cu un client trebuia să-i dea lui Silk o casetă cu înregistrarea discuției. În ultimele săptămâni primise mai multe casete care îi dăduseră subiect de gândire. Avea o minte

brici şi detectase câteva posibilități: o şansă pentru un şantaj, o variantă de a obține un profit rapid prin speculații la bursă, o ocazie de a stoarce nişte bani de la un industriaş, dar, după o analiză mai adâncă, ajunsese la concluzia că riscul era mult prea mare pentru câştigul pe care l-ar fi putut obține. Îşi repeta mereu că, mai devreme sau mai târziu, se va ivi ceva cu adevărat important. Aştepta plin de răbdare „Şansa cea Mare" care urma să-i asigure viitorul pentru restul zilelor: nu-l mai interesa acum decât „Marele Tun".

Ascultând conversația dintre Marcia şi Frost îşi pocnise palmele încântat. Începea oare să miroasă a „Marele Tun"?

Încă din clipa în care Carlo Grandi închiriase vila de pe insulă pentru a o transforma într-o fortăreață pentru fiica lui, Silk luase în considerație posibilitatea de a răpi fata. Ştia că prima de răscumpărare urma să fie enormă. Era ferm convins că Grandi ar fi plătit fără să

ezite douăzeci de milioane de dolari, cel puțin, pentru a-şi primi fata înapoi.

Foarte grăbit pentru a pune mâna pe atâta milioane Silk discutase diferite variante cu doi oameni care lucrau pentru el şi care erau de asemenea pe statul de plată al lui Radnitz.

Aceşti doi oameni, Mitch Goble şi Ross Umney, erau experți de mare clasă în organizarea unei operații. Silk le ceruse să se uite atent la ograda lui Grandi şi să estimeze care sunt şansele de a reuşi să răpească fata.

Cei doi veniseră la Silk după câteva zile şi-i spuseseră să o lase baltă. *„Nimeni”,* i-au spus, *„nu era în stare să răpească fata lui Grandi, nu atâta timp cât sistemul de protecție pus în funcție lucrează”.* I-au explicat în detaliu sistemul de securitate al insulei, câinii, gardul electrificat şi mai ales i-au spus despre Marvin.

— Dacă am putea să-l atragem de partea noastră pe derbedeul acesta de paznic,

spusese Goble, am avea o şansă mare de partea noastră, dar, din păcate, nu-l puteam aborda. Marvin nu poate fi cumpărat. I-am studiat dosarul cu atenție, este polițist sută la sută, chiar dacă nu mai este pe statele lor de plată. Nimeni şi nimic nu o să poată vreodată să-l corupă. Nici o şansă, Lu, las-o baltă!

Aşa încât, cu mare regret, Silk îşi scosese din cap ideea. Când Goble spunea că nu se poate, ei bine, atunci într-adevăr nu se putea. Silk se convinsese în timp că trebuie să țină cont de părerea lui Goble. În trecut ignorase în câteva rânduri avertismentele lui Goble şi aproape că dăduse de dracu'. Acum învățase să țină cont de părerea lui.

„*Deci okay*", îşi spusese cu mare regret, „*fata lui Grandi rămâne teafără, în siguranță şi nerăpită*."

Dar acum, după ce ascultase discuția dintre Marcia şi Frost, îşi dădea seama că şansa de a pune laba pe douăzeci de

milioane de dolari nu mai era o himeră.

Când Marcia se sculase de la masă, scuzându-se că trebuie să dea un telefon, ea venise de fapt la bucătărie pentru a vorbi cu Silk. Acesta îi spusese să-i acorde lui Frost tratamentul V.I.P.

— Înfige-ți ghearele în tipul acesta, îi spusese Silk. Am nevoie de el.

În timp ce Silk intra în cameră Marcia îi adresă un zâmbet ezitant

— A fost okay? îl întrebă ea.

— Până acum da, îi răspunse Silk. Bagă-ți în căpățână, găină proastă, că avem nevoie de tipul acesta, aşa că ține-l fierbinte. De rest mă ocup eu. Treaba ta este să-l ții fierbinte.

Marcia aprobă dând din cap. Când Silk dădea ordine ea le executa.

— Eşti o găină proastă, spuse Silk aşezându-se pe spătarul unui fotoliu. Sunt sigur că te întrebi pentru ce avem noi nevoie de tipul acesta. Am să-ți explic rar ca să-ți intre în mintea aia a ta. În câteva

luni toată şandramaua asta se duce dracului. Tu nu te pricepi la cifre dar eu mă pricep. Cheltuielile sunt mult prea mari. Băiatul negru care cântă la pian este formidabil dar îți mănâncă tot profitul.

Şi statul de plată al angajaților este mult prea mare față de profitul obținut. M-am uitat la bilanțul tău pe ultima lună. Eşti deja pe roşu. Tu te-ai uitat la bilanț?

— Charlie mi l-a arătat dar m-am gândit că în câteva luni...

— S-ar putea să nu mai fie astea câteva luni. Vrei să-ți păstrezi şandramaua?

Ochii Marciei se măriră.

— Dacă vreau să păstrez restaurantul? Dar este viitorul meu.

— Ceea ce-i trebuie acum restaurantului este o injecție cu o seringă mare plină cu dolari. De o asemenea injecție am şi eu nevoie iar Frost este infirmierul care poate să ne facă injecțiile aşa că tu ține-l fierbinte.

— Dar cum poate? Este un gunoi, un

nimic.

— Tu ține-l cald şi de rest mă ocup eu.

Se uită lung la ea, cu ochiul de sticlă strălucind în lumina ce venea de afară, după care merse la telefon.

— Dă-mi-l pe domnul Umney, îi ceru centralistei clubului.

— Da, domnule.

Aşteptă.

După aceea Umney ridică receptorul la celălalt capăt.

— Hai să trăieşti, Lu? Ce s-a întâmplat?

Silk începu să-i dicteze instrucțiuni.

*

* *

— Bună ziua, domnule Frost.

Frost, care se aşezase sub o umbrelă de soare cu o băutură în față pentru a se uita la clienții clubului care se răcoreau în piscină, întoarse capul.

În apropierea lui se afla un tip jovial, foarte solid. Fața lui cărnoasă exulta un

şarm deosebit. Zâmbea larg. Foarte înalt, musculos, în jur de treizeci şi cinci de ani, brunet, foarte bronzat, era îmbrăcat numai în pantaloni, fără tricou sau bluză şi în picioarele goale. Ross Umney era un bonom căruia nu-i putea rezista nimeni.

Despre Umney se spunea, şi nu fără temei, că este în stare să-l vrăjească pe un şoarece să iasă din gaura lui, să-l facă pe un copil mic să-i dea guma de mestecat, să scoată un sac de bani de la un om de afaceri zgârcit sau să o convingă pe o văduvă bogată să-i dea proteza de platină. Umney avea faima în lumea bună a celor certați cu legea din Paradise City de a fi cel mai mare ticălos din branşă. În spatele feței joviale, mereu zâmbitoare şi plină de şarm se afla o minte vicleană, vicioasă, neiertătoare, care nu se putea gândi decât cum să-l scuture de bani pe primul fraier întâlnit.

Silk, care la rândul său era cotat pe primul loc în topul asasinilor plătiți, îl

considera pe Umney ca pe o mare achiziție. Fără Umney, care să pună la punct operațiile, Silk recunoştea că multe din contractele pe care le primise ar fi fost imposibil de realizat.

Umney avea remarcabila însuşire de a reuşi să obțină secretele cele mai bine păzite, secrete ce-i priveau pe oamenii pe care Radnitz îi dorea scoşi din joc. Umney reuşea să obțină informații fără să trezească suspiciuni iar aceste informații erau apoi pasate lui Mitch Goble care era expertul tehnic al lui Silk. Goble la rândul lui pieptăna informațiile primite şi dădea verdictul. Dacă Goble aprindea lumina verde atunci Silk, numai atunci, trecea la acțiune.

Umney se relaxa în camera lui prevăzută cu aer condiționat de deasupra bucătăriei când îl sunase Silk. Ascultase atent ceea ce-i spunea Silk după care spusese:

— Pot să o fac, am să o fac.

Şi pornise în căutarea lui Frost. Când îl

găsi îşi puse pe față şarmul lui de zile mari.

— Bună ziua, domnule Frost!

În timp ce-i întindea mâna Umney îl scrută pe Frost spunându-şi: „*Asta nu este papagal. Uşurel, uşurel. Trebuie să-l prelucrez foarte atent*”.

Uluit şi puțin suspicios Frost strânse mâna care i se oferea.

— Sunt Ross Umney, spuse Umney foarte încântat. Sunt gazda oficială a clubului. Treaba mea este să am grijă ca toată lumea să fie mulțumită şi fericită. Marcia mi-a spus să am grijă de tine, şi asta este plăcerea mea. Ştiți ceva, domnule Frost?

Făcu o pauză, se gândi adânc câteva clipe după care întrebă:

— Sau poate ar trebui să-ți spun Mike?

Încă suspicios dar începând să cedeze la şarmul lui Umney Frost aprobă dând din cap.

— Perfect, Mike. Aşa cum îți spuneam,

atunci când Marcia îi acordă unuia din prietenii ei foarte importanți statutul de V.I.P, ei bine, atunci şi eu îi acord acestui prieten al ei statutul de V.I.P. pentru că altfel...

Râse încântat de substratul cuvântării:

— Asta îmi este slujba, la urma urmelor. Ce pot să fac pentru tine? Vorbeşte şi se face. Ce-ai zice de o partidă de înot în piscină, aşa, pentru dezmorțit muşchii? Avem aici un mic butic de unde poți să-ți alegi un costum de baie. Te simți singur? Avem aici un stol de fete de companie. Sunt toate foarte bine instruite şi nu aşteaptă decât să le faci un semn. Sau poate vrei un masaj? Avem două păpuşici aduse direct din Japonia care îşi cunosc meseria. Avem şi un mic cinematograf. Spune-mi numai şi aranjăm o proiecție numai pentru tine. Avem nişte filme atât de fierbinți că suntem nevoiți să folosim un ecran din azbest!

Râse din ce în ce mai încântat:

— Sau poate îți place să pescuieşti? Avem un bazin special amenajat. Sau îți place golful? Avem un teren foarte bine întreținut. Avem şi un microbuz care face naveta la malul mării. Nu vrei să iei una din păpuşicile noastre şi să faceți împreună o cursă cu una din şalupele noastre de mare viteză? Schi nautic? Scufundare submarină? Numai exprimă-ți dorința, Mike, şi se face instantaneu.

În timp ce Frost se holba la bărbatul acesta jovial, zâmbitor, nevenindu-i să creadă că i se ofereau toate distracțiile rezervate pentru bogați, de ei se apropie un bărbat scund şi foarte gras.

— Ce se aude cu barca mea, Ross? întrebă acesta pe un ton obraznic. Mi-ai spus că te ocupi.

— Bună ziua domnule Bernstein. Dar este totul aranjat. Ați întrebat la recepție?

— N-am ştiut că trebuie să pierd timp şi acolo. Şi atunci unde dracu' este maşina?

Umney arătă cu mâna peste peluză:

— Cadillac-ul verde, domnule Bernstein. Joe vă aşteaptă, nu este absolut nici o problemă.

Grăsanul scund se îndepărtă bombănind nemulțumit.

Umney îşi ridică privirea spre cer, oftă, după care îi zâmbi lui Frost:

— Ăsta-i Bernstein. Face milioane. Ştii Mike, am o slujbă a dracului de complicată. Nici una din jigodiile astea, putred de bogate, nu este vreodată mulțumită. Ei bine, în ceea ce te priveşte, ia spune ce pot să fac pentru tine?

Pe Frost nu-l interesa nici una din ofertele făcute de Umney. Se gândi că, poate cu altă ocazie, va da atenție masajului. Dar nu acum. Auzise de ce sunt în stare maseuzele japoneze numai că Marcia îl storsese încât nici nu se punea problema vreunui exercițiu fizic, de orice fel.

— Nimic, pentru moment, Ross, spuse. Mulțumesc oricum. Cred că trebuie să o

iau din loc, o lăsăm pe altă dată, okay?

Umney îl privi nelinişţit.

— Hei! Nu poți să faci aşa ceva, omule. Dacă află Marcia îmi taie fuduliile.

Râse:

— Dar tirul te interesează?

Frost îl privi lung:

— Asta este o treabă la care eu sunt mare maestru, de ce mă întrebi?

— Îmi cer scuze că te întreb, dar chiar eşti bun?

— Exact asta am spus. De ce?

— Avem aici un tip care se crede ăl mai bun, spuse Umney. Mă înnebuneşte. Oferă o mie de parai oricui poate să-l întreacă cu o armă de calibru 0.38, cu ținta la douăzeci de metri. Nu pot să-i găsesc un concurent. Crezi că ai putea să-l scuturi de o mie de parai?

Frost ezită. Fusese cel mai bun trăgător în armată, atât cu pistolul cât şi cu puşca, dar asta se întâmplase cu ceva timp în urmă. O mie de parai?

— Cine e tipul?

— Un membru al clubului. Practic trăieşte numai în poligonul de tir. Aş putea să vă aranjez un concurs chiar acum. Dacă eşti atât de bun pe cât pretinzi mi se pare cea mai comodă cale de a câştiga un miar.

— Dar şi cea mai comodă cale de a pierde un miar, spuse Frost prudent. Câți ani are tipul?

— Mai bătrânel, spre cincizeci şi nu are decât un ochi.

— Cincizeci şi chior? spuse Frost zâmbind. Bineînțeles că vreau să-l scutur de o mie de parai.

— Uite cum facem, Mike. Noi nu dorim ca tu să pierzi un miar. Ne-ai face însă un serviciu dacă ni l-ai lua de pe cap. Îl bați şi mia este a ta. Te bate, luăm noi asupra noastră pierderea., ce zici?

Frost zâmbi, din ce în ce mai încântat:

— Ce am de pierdut?

— Hai atunci să mergem jos la poligonul de tir. Trebuie că e acolo.

Îl găsiră pe Lu Silk la subsolul clubului, unde era amenajat un poligon de tir ultimul răcnet, stând de vorbă cu Moses, negrul care făcea curat în poligon, schimba ţintele şi era arbitru atunci când avea loc vreun concurs. Nu erau alte persoane în poligon. Silk avusese grijă să închidă poligonul pentru alţi membri ai clubului care eventual ar fi avut intenţia să-şi exerseze talentele. Îl vroia pe Frost numai pentru el.

Umney făcu prezentările iar Silk oferi ceea ce părea o mână moale şi pe care Frost o strânse.

Unul din numeroasele talente ale lui Silk era abilitatea de a crea impresia că este un om slab, pe cale de a îmbătrâni şi lovit de o senilitate timpurie. Frost îl scrută atent pe Silk şi fu total păcălit de numărul acestuia. Hotărî că are de a face cu un papagal şi începu să se întrebe ce o să facă cu mia de dolari pe care urma să o salte.

Umney tocmai spunea:

— Mike este un bun trăgător, domnule Silk. Doreşte să facă un concurs cu dumneavoastră.

Silk aprobă dând din cap după care se uită la Frost şi spuse:

— Ai un miar pă tine, puştiulică? Nu fac concurs cu lefteri.

Lui Frost îi săriră capacele:

— Pe mine mă faci lefter? spuse mârâit, cu fața brusc înroşită.

Silk păru că face un pas înapoi.

— Las-o baltă., dacă ai banii....

— Da, am banii, îi răspunse Frost pe acelaşi ton răstit. Şi încă o treabă, nu-mi mai spune puştiulică dacă nu vrei să-ți spun hodorogule.

Umney interveni prompt:

— Domnilor, domnilor, vă rog...

Silk făcu un pas înapoi:

— Da, sigur, bineînțeles, domnule Frost. Haide să uităm incidentul. Ce-ar fi să începem să tragem?

Moses veni cu o geantă de piele mare pe

care o deschise cu un gest teatral. În ea se aflau şase arme calibru 0.38, police special.

— Alege-ți, domnule Frost, spuse Silk. Eu am arma mea personală.

Frost nu se grăbi. Examină în linişte fiecare din cele şase arme. Se opri până la urmă la arma care îi stătea cel mai bine în mână.

Moses fixă două ținte noi.

— Dăm cu banul pentru cine trage primul, spuse Silk. Cinci focuri de căciulă.

Silk dădu cu banul şi câştigă. Lui Frost îi convenea. Dorea să poată să-şi dea seama cât de bun era chiorul acesta care făcea pe nebunul.

Silk luă poziția de tragere. Privindu-l, Frost decise că este de şcoală veche. Silk stătea cu picioarele larg desfăcute iar brațul care ținea arma era complet întins, arma apărând ca un deget. Mâna stângă atârna pe lângă corp. *„Săracul de el!”* gândi Frost.

Arma bubui.

Moses privi cu un binoclu şi apăsă un buton. Pe un ecran apăru: 25.

Silk înjură în barbă după care se dădu deoparte. Rânjind satisfăcut Frost îşi ocupă locul şi ridică arma ţinând-o cu ambele mâini, cu piciorul drept pus în faţă, într-un echilibru perfect. Trase.

Moses semnală: 50. *„Ar fi trebuit să fie în centru”* se gândi Frost. Arma trăgea spre stânga.

Trase Silk.

50.

Frost ţinti o idee mai la dreapta.

100.

Au mai tras fiecare de câte trei ori. Silk nu reuşi niciodată să nimerească centrul ţintei.

Moses strigă cu glas tare scorul final: Frost 340, Silk 225.

Fără a i se mişca un singur muşchi pe faţă Silk scoase portofelul de unde extrase zece hârtii de câte o sută de dolari.

— Eşti un ţintaş de elită, domnule Frost, spuse, parcă în silă.

Stopă gestul de a-i da banii lui Frost, făcu o pauză, după care spuse:

— Ce-ai zice să-mi acorzi revanşa? Pe cinci mii. Asta ca să fim motivaţi, ce zici?

Frost ezită.

Silk continuă:

— Din păcate, îmbătrânesc. Trebuie să mă duc la toaletă. Mă întorc imediat, spuse, şi dispăru spre toalete.

Frost nu-şi mai încăpea în piele. *„Doamne, ce simplu e!”* Acum se obişnuise cu arma şi era sigur că nu este nici o problemă.

Umney spuse:

— Nu risca, Mike. Ţi-ai câştigat miar-ul. Las-o baltă!

— Tipul ăsta este plecat cu sorcova, spuse Frost. Bineînţeles că accept revanşa.

— Uite cum stă treaba, Mike. De data asta eşti pe buzunarul tău. Dacă te bate nu pot să-i cer Marciei să te finanţeze cu

cinci miare. Las-o baltă!

— N-am cum să pierd, Ross. L-am scuturat deja de o mie. Ar trebui să fiu complet tâmpit să nu-l scutur de alte cinci miare. L-am prăjit pe tipul acesta.

De undeva se auzi soneria unui telefon. Moses se grăbi să răspundă şi strigă:

— Şefule, eşti chemat sus. Domnul Seigler face gălăgie...

— Mă întorc imediat, spuse Umney. Baftă!

În timp ce se grăbea către ascensor apăru şi Silk de la toaletă.

— Ei bine, domnule Frost, accepți pariul?

Frost aprobă dând din cap.

— Pe cinci miare?

— Bineînțeles.

În timp ce vorbeau Moses curăță şi încărcă armele.

— Unde ați învățat să trageți, domnule Frost?

— În armată.

— Aţi avut instructori buni.

Luă arma de la Moses.

— De data aceasta trageţi primul, domnule Frost. Ce-ar fi să trageţi toate cele cinci focuri. După aceea trag şi eu, okay?

— Bineînţeles.

Frost luă arma din mâna lui Moses, o echilibră în mână şi aşteptă ca negrul să pună ţinte noi.

Când se aprinse becul verde îşi rigidiză trupul. Cinci miare? *Foaie verde...* Nu se grăbi. Ţinti cu grijă, trase, ţinti, trase. Făcu o pauză şi repetă totul de încă trei ori. După aceea lăsă arma jos şi făcu un pas înapoi. Îl auzi pe Moses fluierând admirativ după care apăru pe tabela de scor punctajul: 452.

„Fă mai mult, ramolitule!” îi ură Frost în gând. Cele cinci mii erau deja în buzunarul lui.

Silk ţinea arma în mâna care atârna de-a lungul corpului şi se părea că nu-i vină să tragă.

— Al dracului de bine, domnule Frost. Ei bine, hai să vedem ce poate şi tataie!

Trupul subțire păru deodată sub efectul unui şoc electric. Depărtă larg picioarele, ridică brusc brațul şi, fără să pară că ţinteşte, se auziră cinci împuşcături: bang-bang-bang-bang-bang.

Frost căscă gura. Ramolitul era în mod sigur deranjat la minte! La cadența asta de tragere, fără să țintească de loc, era sigur că Silk nu nimerise nici măcar cartonul pe care era fixată ținta.

După aceea scorul fu afişat pe tabelă şi Frost simți un sloi de gheață pe spate: 500.

— Arată-i domnului Frost ținta mea, spuse Silk,

Moses veni alergând cu ținta şi i-o trânti în mâini lui Frost. Punctul central al țintei era pulverizat. Rămase împietrit, uitându-se la țintă. Fusese păcălit! Se lăsase păcălit cu o şmecherie veche de când lumea şi acum avea o gaură de patru mii de dolari!

— Nici eu nu am tras rău, domnule

Frost, spuse Silk cu un zâmbet rău pe față. Nu mă grăbesc cu plata. Am să păstrez miar-ul pe care ți-l datorez iar dumneata îi dai un cec de patru mii lui Umney. El o să mi-i dea mie.

Se întoarse şi o luă spre ascensor lăsându-l pe Frost în compania lui Moses care continua să zâmbească.

— Şefule, nu-i aşa că domnul Silk este un mare şmecher, spuse. Face al draculuí de mulți bani aici în subsol.

Frost se uită la negru fără să-l vadă, aruncă pe jos ținta şi o luă spre ascensor unde rămase privind în gol până când se deschiseră uşile.

CAPITOLUL 3

Gina Grandi stătea pe un şezlong încercând să prindă ultimele raze ale soarelui care apunea, privind în gol peste piscina mare şi pustie.

Purta un costum de baie din două piese, verde smarald, culoare ce contrasta plăcut cu părul ei roşu venețian. Fața, în formă de inimă, era lipsită de orice expresie. Corpul ei, puternic bronzat, era bine proporționat: sânii puțin cam grei, şoldurile rotunde şi puternice, picioarele lungi şi fine.

Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului gândindu-se la trecut, la timpurile în care ea era cireaşa de pe tortul mare care se numea *„La Dolce Vita”* din Roma. Din cauza încercării prosteşti de răpire era acum închisă în spatele unui gard electrificat şi nu avea nici o idee asupra duratei detenției impusă de tatăl ei.

Doamne, cum îşi mai ura tatăl!

Pentru a mia oară derulă filmul nopții aceleia nenorocite: când ea se pregătea să se urce în maşina sa Lamborghini şi de niciunde au apărut patru oameni mascați, cu arme în mână.

Servise cina la unul din cele mai şic cluburi din oraş în compania unor tipi şi tipe pe care îi găsise groaznic de plictisitori. Se hotărâse să-i părăsească, se scuzase şi-i părăsise pe jumătate beți şi strigând unii la alții tot felul de porcării. În timp ce descuia maşina cei patru oameni apăruseră din întuneric. Erau toți tineri, slabi, îmbrăcați în jeanşi murdari şi bluze de piele. Deşi nu le putea vedea fețele i s-a părut că sunt delicios de nespălați.

Şi-a dat imediat seama că vor să o răpească. Această constatare a excitat-o. A simțit un curent străbătându-i tot corpul. Ce senzație să scapi de plictiseala pe care numai luxul ți-o poate produce şi să basculezi într-o lume sordidă: să fii ascunsă într-un apartament murdar, să fii

chiar violată; realiză, puțin şocată, că în subconştientul ei îşi dorise să se întâmple şi ceva neobişnuit în viața ei monotonă, de bogătaşă.

Dar cât de proşti şi de incompetenți se dovediseră cei patru. Aşteptaseră în apropierea clubului, visând cu toții la milioane, dar fără să-şi fi băgat un plan în minţile lor retardate. Mişcările lor furişate atrăseseră atenția a doi polițişti de patrulare. Aceştia, pe faza, se ascunseseră după una din maşinile aflate în parcarea clubului şi aşteptaseră.

În Italia răpirile sunt rutină şi toți polițiştii sunt instruiți să urmărească orice mişcare suspectă şi să acționeze în consecință.

Gina le zâmbise celor patru tineri care o înconjuraseră fără să-i fie frică de pistoalele din mâinile lor. Doar inima începuse să pompeze plină de excitare.

— Vino cu noi, îi spusese unul din mascați. Este o răpire.

Şi în aceeaşi clipă, de undeva din întuneric, o voce lătrase:

— Poliția. Aruncați armele!

Banditul înalt, cel care îi vorbise, şi care după voce nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, se întorsese cu o mişcare bruscă şi începuse să tragă.

Polițistul care se ridicase pentru a-l soma nu mai avea maşina drept pavăză aşa că fu lovit dar înainte de a cădea trase un singur foc şi-l omorî pe tânăr.

Ceilalți trei intrară imediat în panică. Se întoarseră ca să fugă. Al doilea polițist, având grijă să stea ascuns după maşină, ridică numai capul, îşi sprijini arma de acoperişul maşinii după care se adăpostea şi împuşcă ca pe iepuri doi dintre tinerii care fugeau. Al patrulea tânăr se ascunsese după Lamborghini. Era scurt, solid clădit, în timp ce polițistul îi vâna tovarăşii de nelegiuiri avu tot timpul să țintească atent capul acestuia, singura parte a corpului vizibilă. Polițistul era însă

bine antrenat şi sesiză imediat cu coada ochiului mişcarea făcută de cel din spatele automobilului Lamborghini. Au tras amândoi în acelaşi timp. Ambele împuşcături au fost mortale.

Gina rămăsese nemişcată cât timp avusese loc schimbul de focuri. Era încă nemişcată, privind la cele şase trupuri care o înconjurau, atunci când prietenii săi ieşiră afară împreună cu personalul clubului pentru a vedea ce se întâmplase. Fotografii de presă apărură şi ei în scurt timp. Stând în mijlocul morților, strigătelor, luminilor de la blitz-urile fotoreporterilor, foarte conştientă de mirosul puternic de sânge, realiză cu spaimă că tocmai traversase un moment crucial care avea să-i schimbe total viața.

Publicitatea a fost imensă şi la nivel mondial. Fiecare ziar ținuse să publice pe prima pagină fotografia ei înconjurată de trupuri lungite pe asfalt. Revistele de scandal au subliniat că scena se petrecuse

la uşa clubului din care ea tocmai ieşise, un club faimos pentru clienții săi: homosexuali, consumatori de droguri şi femei bogate, în căutare de sex.

Când tatăl ei a aflat ce se întâmplase, şi după ce a citit ce scria presa, a luat măsuri imediate.

Carlo Grandi era un tip care ştiuse să-şi croiască drumul în viață de la una din mahalalele oraşului Neapole până pe primul loc de pe podiumul bogătaşilor Italiei. Îşi petrecea fiecare oră când nu dormea pentru a-şi controla vastul imperiu financiar. Soția lui, plictisită şi singură, văzându-şi foarte rar soțul, se combinase cu un playboy pe care îl cunoscuse la o petrecere dată de una din prietenele sale. Playboy-ul încercase să o şantajeze. Îngrozită de soțul ei, bolnavă de singurătate şi tristețe, scârbită de bogăție şi dezgustată de ea însăşi, băuse o sticlă de votcă, înghițise două cutii de somnifere şi murise.

La întoarcerea dintr-o călătorie de afaceri Grandi o găsise moartă. Lăsase o scurtă scrisoare: *„Iartă-mă, Carlo. N-am putut să mă ridic la nivelul exigențelor tale”.* Sinuciderea fusese muşamalizată. Gina, la acea dată în vârstă de şaptesprezece ani, era la un liceu din Elveția. Primise de la tatăl ei o telegramă: „*Mama a murit. Atac de inimă. Vin să te văd”.*

Grandi venise la şcoala din Montreux. Gina o iubea foarte puțin pe mama sa şi de loc pe tatăl ei. Ştia că este mult prea ocupat pentru a se putea ocupa de ea şi mai ştia că este un om incapabil de afecțiune. Când i-a spus că trebuia să mai stea un an la internat fusese imediat de acord.

La sfârşitul anului suplimentar sosise la Roma. Grandi era mult prea ocupat pentru a-i acorda cea mai mică atenție. I-a alocat o sumă generoasă, a făcut-o membră a mai multor cluburi de ținută, a controlat o vreme dacă are un anturaj educat şi bine

crescut după care a lăsat-o de capul ei. Şi-a limitat sarcinile de tată la un prânz plicticos, servit o dată pe lună, la restaurantul Alfredo's. În scurtele momente când nu era extrem de ocupat lui Grandi îi plăcea să creadă că fiica lui se distra cu măsură, în cele mai selecte medii, şi că se purta ca demna fiică a celui mai bogat om din Italia.

Când a citit despre răpire şi despre club a turbat de furie. O încuiase în una din camerele pentru oaspeți aflată la etajul vilei sale şi ceruse o anchetă despre isprăvile ei din trecut. O agenție de detectivi foarte discretă şi foarte scumpă i-a prezentat un raport. Nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Nu numai că se purtase ca o curvă dar era şi consumatoare de droguri. Agenția de detectivi era de părere că, datorită mediilor pe care le frecventase, era foarte probabilă o nouă încercare de răpire.

Grandi se hotărî să o scoată pe Gina de

pe scena italiană. Avea multe legături şi una din ele găsi vila Orchid pe care Grandi o închirie imediat. A fost montat gardul electrificat şi toate trucurile electronice şi, în mai puțin de o lună, Gina fusese transportată la vilă, însoțită de tatăl ei şi de Frenzi Amando.

Gina era prea îngrozită de ieşirea de furie a tatălui ei ca să se mai gândească măcar să protesteze. Nu ştia cine este Amando dar i se făcea rău numai când îl vedea.

Înainte de a o părăsi pentru a se întoarce la Roma, Grandi îi spusese:

— Te-ai purtat execrabil. Vei rămâne aici până când voi hotărî că poți din nou să te amesteci cu oameni decenți. Dacă, la sfârşitul unui an, primesc un raport favorabil despre tine am să fiu de acord să-ți acord libertate supravegheată. Mi-ai înşelat încrederea pe care ți-am acordat-o şi nimeni nu mă trădează fără ca să o regrete amarnic.

Gina se mişcă în şezlong agasată. Doamne, cât îşi mai ura tatăl! Să-i facă ei asta! Să o închidă în spatele unui gard electrificat şi să-i pună gardian un şarpe veninos! Creatura asta o supraveghea permanent. Îi simțea ochii chiar şi în această clipă. Probabil că o supraveghea de la una din ferestrele de la etaj ale vilei aflate în spatele ei.

Deşi simțea din când în când lipsa drogurilor, ceea e o înnebunea şi o făcea să sufere era lipsa unui iubit. Sexul, lipsa acestuia, o chinuia zi şi noapte.

În afara servitorilor care rar îi vorbeau, şi atunci cu teamă, nu mai era la vilă decât fostul polițist care era tot atât de sexy ca şi pistolul pe care îl purta la brâu. Celălalt paznic era revoltător de gras şi avea o pădure de păr în nas. Era sigură că era un pervers. O privea tot timpul din spatele tufişurilor, zâmbindu-i mieros când ea îl zărea pitit, dezbrăcând-o cu privirea din ochii lui porcini.

Singura ei consolare mentală în această cuşcă de aur era Suka, japonezul, factotum, care avea grijă de vilă. Deşi era inscrutabil ea era conştientă că lui îi era milă de ea. Suka fusese cel care, în timp ce-i servea ceaiul, îi şoptise că paznicul Joe fusese prins dormind de către Amando şi că fusese dat afară.

— Avem un nou paznic, signorina, îi spusese Suka ieşind din cameră în tăcere.

Un paznic nou? Gina îşi întinse picioarele lungi. Ştia că nu are rost să ceară informații suplimentare. Suka era foarte atent la relațiile dintre el şi Gina. Amândoi erau conştienți că este foarte probabil ca Amando să tragă cu urechea.

„*S-ar putea oare ca nou paznic să fie interesant?*” se întrebă ea. Oh, Doamne, câtă nevoie avea de un bărbat interesant.

Mintea îi fugi înapoi la acele minunate nopți erotice când împărțise patul cu doi tineri, bogați ca şi ea, şi-şi permisese toate fanteziile.

Amintirea o făcu să geamă de plăcere. Auzi o tuse discretă care o făcu să deschidă ochii brusc şi aproape să ţâşnească din şezlong.

Lângă ea era Suka ţinând o tavă pe care se afla un pahar cu suc de roşii: nu avea voie nici un fel de băuturi alcoolice. Spuse în timp ce punea paharul pe măsuţa de lângă ea, fără ca măcar să o privească:

— Signor Amando pleacă la Frisco. Nu înapoi înainte de mâine. Întâlnire afaceri, mult importantă.

Şi plecă.

Gina oftă. La noapte era de serviciu noul paznic! Pentru prima oară după multă vreme zâmbi.

*

* *

Deşi puiul la cuptor era excelent dres cu mirodenii Frost îşi dădu seama că nu îi este foame. Se juca cu furculiţa în farfurie conştient că Marvin mânca ca un lup.

Încă de la întoarcerea la vilă mintea îi fusese un taifun. Avea o gaură de patru mii de dolari. Nu avea nici o şansă să-l plătească pe puiul acela de căţea care trăgea ca un diavol şi simţea în organism că Silk va insista să fie plătit. Îşi aduse aminte de vorbele acestuia: *„Nu fac concurs cu lefteri!”.* Nu vedea altă soluţie decât să lase baltă slujba asta şi să o şteargă din Paradise City. Doamne, mare tâmpit fusese!

— Te roade ceva, Mike? îl întrebă Marvin dând la o parte farfuria goală.

— Nu, nimic, numai că nu îmi este foame.

Frost se ridică în picioare:

— Cred că am mâncat prea mult la prânz.

Îşi privi ceasul brăţară.

— Gata, îmi predai schimbul?

— Mda. Este un film bună pe sticlă. Ai grijă de javra cea bătrână, adăugă, după care făcu un semn din cap şi ieşi din

cameră.

Frost adună farfuriile, le puse pe o tavă iar tava o aşează pe un scaun lângă uşă. După aceea se trânti în unul din fotoliile aflate în faţa monitoarelor. Se întrebă dacă Marcia îi va acoperi datoria. Nu şi-o putea totuşi imagina să fie de acord să-i acopere datoria de patru mii de dolari făcută din cauza unui pariu tâmpit. Nu, pur şi simplu nu putea să-şi imagineze aşa ceva!

Era ceva la Silk care îl neliniştea pe Frost. Silk părea genul de derbedeu nenorocit în stare să angajeze o bandă de recuperatori care să-l aştepte într-o seară şi să-i rupă amândouă mâinile. Frost ştia, din păcate, totul despre recuperatorii de datorii făcute la jocuri şi pariuri. Singura soluţie era să dea dracului slujba asta dulce şi să o şteargă la New York.

Auzi uşa deschizându-se în spatele său şi întoarse brusc capul. Era Suka care venise să ia farfuriile

— Signor Amando a plecat la „Frisco”,

murmură Suka. Se întoarce mâine.

După care ieşi şi închise uşa încet.

Frost dădu din umeri. Din partea lui, acum, pentru că era forțat să părăsească Paradise City, Silk putea să se ducă să se împuşte. Problema dureroasă era că pleca după numai două nopți de gardă şi nu avea să fie plătit. Rezerva lui de bani atingea cota de alertă. După ce urma să plătească biletul de avion pentru New York nu urma să-i mai rămână mare lucru. Şi ce dracu' avea să facă odată ajuns la New York? Căutase deja o slujbă acolo şi nu dibuise nimic care să merite o încercare. Pentru prima oară de când părăsise armata Frost se simți îngrijorat.

Încă îşi făcea griji, urmărind în acelaşi timp şi monitoarele, când urechea lui fină prinse un zgomot uşor. Mâna îi alunecă reflex spre şold, unde ținea pistolul, în timp ce se ridica din fotoliu şi se întorcea brusc spre uşă.

În prag stătea o fată care îi zâmbea.

Gina îl spionase pe Amando. Îl văzuse urcându-se în Rolls şi plecând. Făcuse după aceea un duş, ezitase îndelung în faţa garderobei ei imense şi alesese într-un sfârşit o rochie verde smarald care se mula strâns pe corp dezvăluind toate rotunjimile, o rochie pe care nu o mai purtase de la plecarea ei de la Roma. Rochia era prevăzută cu un fermoar lung, de sus până jos, care permitea acţiunea imediată, ori ea când mergea la o petrecere tot ce îşi dorea era acţiune imediată.

Frost se holbă la ea fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Presupuse că este Gina Grandi. Nu se aşteptase să fie atât de spectaculos excitantă. În timp ce ochii lui experimentaţi o inspectau de sus până jos îşi dădu seama că pe sub rochie este goală.

— Salut! îi spuse ea. Eşti noul paznic.

Frost simţi că îl ia cu călduri.

— Mike Frost, spuse. Ştiu cine eşti.

Gina îl privi atent. *„Ce grămadă de muşchi!”,* gândi ea în timp ce intra în

cameră închizând uşa în spatele ei.

— Îți place slujba, Mike?

Nici măcar nu realiză că-i vorbeşte. Era sigur că venise ca să se ofere. Experiența lui îndelungată îl învățase să ghicească semnele ori acum lumina verde era aprinsă şi strălucea puternic.

— Îmi place mult mai mult acum, spuse după ce ea repetă întrebarea.

Nu ezită. Ce avea de pierdut? Se îndreptă spre ea cu paşi mari şi când ajunse lângă ea Gina îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui şi-şi lipi corpul de el. Buzele lui coborâră spre buzele ei şi imediat îi simți limba în gură. Rămaseră strâns îmbrățişați mult timp după care ea se desprinse zâmbind de el.

— Hai să ne distrăm, Mike. Dar nu aici, în camera mea.

Îl luă de mână şi-l conduse într-un hol mare, apoi pe scări largi şi pe un coridor care ducea la un dormitor spațios.

Era goală şi lungită pe pat înainte ca

Frost să fi închis uşa.

*

* *

Frost se trezi când pendula mare aflată în hol bătu de două ori. Prin geamurile mari intra lumina puternică a lunii. Se uită la fata care dormea lângă el. O frumusețe. Doamne, ce frumusețe! Se aşează mai confortabil în pat şi-şi întinse picioarele. Se gândi la Silk. Simți că se urăşte pentru prostia de care dăduse dovadă. Dacă nu ar fi făcut acel pariu tâmpit acum ar fi fost bine merci. Numai că făcuse pariul, de deştept ce fusese, şi acum trebuia să o şteargă imediat ce Marvin prelua schimbul de zi. Urma să-şi părăsească slujba aceasta dulce, dar acum asta i se părea nimic. Urma să o părăsească şi pe această nimfomană superbă care i se abandonase sălbatec. Îl dureau şalele. I se părea că trecuse printr-un concasor.

Se întoarse pe o parte pentru a o privi pe fată. În timp ce o admira, luminată de razele lunii, ea deschise ochii şi se întinse ca o pisică mare, minunată.

Îl privi şi ea. *„Ce bărbat!”* gândi ea şi imediat mintea ei începu să lucreze la capacitate maximă pentru a găsi o soluție pentru a mai putea petrece nopți ca aceasta. Javra asta de Amando! Era pentru prima oară când părăsea vila. Oare când va mai pleca? Avea nevoie şi-şi dorea grămada asta de muşchi lângă ea, şi nu numai lângă, în fiecare noapte!

— Bună! spuse Frost.

Ea se aruncă peste el luându-l în brațe. Începu să-l giugiulească dar Frost era stors.

Marcia practic îl demolase iar acum modul sălbatec în care făcuse dragoste cu Gina îl redusese la nimic. Cu gesturi hotărâte o dădu jos de pe el.

— Asta-i totul, păpuşico, îi spuse. Trebuie să mă întorc la treabă. Este şi la

revedere şi adio. Mâine o şterg.

Gina îl privi în tăcere după care se ridică în pat.

— O ştergi? Ce vei să spui?

Frost se dădu jos din pat.

— Renunț la slujbă.

Se ridică în picioare, făcu câteva flexiuni şi începu să se îmbrace.

Gina se uita la el fără să-i vină să creadă. Nu se putea abține să nu admire trupul zvelt şi musculos care dispărea încet pe măsură ce Frost se îmbrăca.

— Mike! Ce spui acolo? De ce pleci?

Frost îşi încheie fermoarul de la pantaloni şi se aşează pe pat.

— O şterg pentru că cineva m-a luat de papagal.

După care îi povesti toată tărăşenia cu pariul făcut la poligonul de tir şi îi spuse şi de Silk.

— Îi datorez acum acestei canalii patru miare, spuse în final. Nu am nici o soluție să-l plătesc aşa că, trebuie să o şterg

înainte să pună derbedeii pe mine.

Ea îl apucă cu amândouă mâinile.

— Cred că glumeşti, Mike! Patru mii? Patru mii nu înseamnă nimic.

— Aşa gândeşti tu. Pentru mine suma asta este ceva irealizabil. O şterg pentru că altfel mă aleg cu o mână ruptă.

— Un braț rupt? Nu înțeleg.

Îi zâmbi trist.

— Las-o baltă păpuşico! Nu facem parte din aceeaşi lume. Plec mâine.

Se ridică din nou în picioare.

— Adio, păpuşico, şi să ştii că nu am să te uit.

— Mike!

Vocea ei era disperată.

Se opri în prag.

— Aşteaptă!

Ţâşni din pat şi alergă la un birou, deschise un sertar şi începu să scotocească în el. Găsi ce căuta şi veni spre el zâmbind triumfătoare.

— Ia-l. Face cel puțin douăzeci de mii.

Tâmpitul meu tată mi l-a făcut cadou de ziua mea, spuse, şi-i trânti în palmă un inel cu un diamant mare. Amanetează-l, Mike. Plăteşte canalia aia. Nu-mi pasă de inel.

Frost se uită la inel, ezită, după care zâmbi. De ce nu? Asta era soluția pentru a-l da jos din cârcă pe Silk şi pentru a-şi păstra slujba. Ce însemna un inel pentru micuța asta nimfomană, coruptă?

— Chiar vrei să mă scoți din rahat, păpuşico? spuse băgând inelul în buzunar.

— Vreau să rămâi aici, îi spuse ea cu o voce disperată, înlănțuindu-i gâtul cu brațele şi lipindu-şi corpul de al lui. Mai vreau nopți ca aceasta.

— Okay!

Frost lăsă mâinile să-i alunece pe spatele ei gol şi o trase mai aproape.

— Am să rezolv.

După aceea o împinse uşurel, se întoarse şi fugi silențios pe coridor şi în jos pe scări până la camera de gardă.

Înțepeni în prag când îl văzu pe Suka stând în fotoliu şi urmărind monitoarele.

Auzindu-l, Suka se ridică în picioare cu fața lipsită de orice expresie şi se îndreptă spre Frost.

— Ce dracu' cauți aici? îl întrebă Frost.

— Păzesc, îi spuse Suka scurt şi ieşi din cameră.

Frost se uită lung la el şi după o vreme dădu din umeri. Se trânti în fotoliul pe care îl ocupase Suka şi scoase inelul pe care i-l dăduse Gina. Îl examină atent. Douăzeci de mii de dolari! Pentru numele lui Dumnezeu!

Când Marvin preluă schimbul la ora opt Frost se duse la căsuța lui şi dormi patru ore. După aceea luă un prânz format numai din sandwichuri şi plecă spre Paradise City uitând complet de întâlnirea de la prânz cu Marcia, la hotelul Spanish Bay. Nu sesiză că este urmărit de un Mercedes de culoare crem condus de un tip gras, unsuros, purtând ochelari negri,

de orb.

Mitch Goble îl aşteptase pe Frost să apară stând încă de la ora nouă într-o parcare de unde putea supraveghea perfect bariera de acces care închidea drumul spre vila lui Grandi.

Frost găsi un magazin de amanet pe bulevardul Sea View.

Avea povestea pregătită

— Eu şi soția mea divorțăm, îi spuse funcționarului, un evreu slab şi scund, care stătea în spatele tejghelei.

Puse inelul pe tejghea.

— Am dat pe el douăzeci de mii de dolari.

Funcționarul examină atent inelul, oftă, spuse că în nici un caz nu face mai mult de cincisprezece dar că era totuşi dispus să-i împrumute şase miare pentru trei luni.

Frost nu era în situația de a se târgui. Luă banii şi chitanța şi în timp ce mergea spre locul unde parcase maşina îşi aduse

aminte de întâlnirea cu Marcia. Acum era 13:25. Îşi spuse că probabil ea nu-l mai aştepta şi plecase la restaurant. Nu-şi putea închipui că se născuse bărbatul care să o facă pe Marcia să aştepte aşa încât porni motorul şi o luă spre restaurant.

Mitch Goble intră în magazinul de amanet.

— Salut, Issy, spuse. Ce-a vrut tipul care tocmai a ieşit?

Issy, care era terorizat de Goble, scoase inelul.

— L-a amanetat pentru şase miare. Inelul face cel puțin treizeci.

Goble îi luă inelul, îl examină atent după care mârâi şi i-l dădu înapoi.

— Ține-ți pliscul închis, pui de evreu, spuse, după care ieşi din magazin şi merse iute la o cabină telefonică de unde îl sună pe Silk.

— Tâmpitul tocmai a amanetat un inel cu diamant care face treizeci de mii pentru şase miare, îi spuse lui Silk. A luat-o spre

club.

— Dă-i un avans de zece minute, Mitch şi vino aici, spuse Silk şi închise.

După ce aşteptase în holul hotelului până la douăsprezece şi jumătate Marcia îi telefonase lui Silk.

— N-a apărut, îi spusese. Ce fac?

— Vino aici, îi răspunsese Silk. Nu-i nici o problemă.

Cînd Frost intră în restaurant fu întâmpinat de Ross Umney care primise instrucțiuni de la Silk să-l aştepte.

— Salut, Mike! îi spuse Umney cu zâmbetul lui larg, prietenesc. Marcia tocmai a sosit. Întreabă de tine.

— Am avut treabă, îi spuse scurt Frost. Silk e pe aici?

— Bineînțeles, jos la standul de tir, unde altundeva?

Frost îl dădu la o parte pe Umney şi se îndreptă cu paşi mari spre ascensor care îl conduse la subsol. Îl găsi pe Silk stând de vorbă cu Moses. Imediat ce îl văzu pe

Frost, Moses se îndepărtă şi se duse într-un colţ al încăperii unde începu să curețe nişte arme.

Frost se plantă în fața lui Silk.

— Îți datorez patru miare, îi spuse scoțându-şi portofelul de unde extrase un teanc de bancnote de o sută: numără calm patruzeci de hârtii şi i le întinse lui Silk.

— Nu, nu-mi datorezi, prietene! spuse Silk şi buzele lui subțiri se mişcară în ceea ce s-ar fi putut numi un zâmbet. A fost o neînțelegere. Prostul ăsta de Ross ar fi trebuit să-mi spună. De unde era să ştiu că eşti unul din prietenii nepoatei mele?

Frost se holbă la el.

— Nepoata ta?

— Mda, Marcia. Când a auzit că te-am provocat la pariu m-a făcut zob.

Râse:

— Îmi cer scuze, Mike, n-am ştiut că eşti unul de-ai noştri. Nu-mi datorezi nimic.

Frost simți un val de adrenalină cuprinzându-l.

— Am făcut un pariu. Mă doare undeva cine eşti. Eu îmi plătesc datoriile.

Silk continuă să zâmbească.

— Ia-o uşurel, prietene, îi spuse. Eu am aici o mică afacere. Trag ca să trăiesc. Eu păcălesc papagali nu prieteni. Îmi cer scuze. Okay?

Frost ezită după care se relaxă.

— Da' ştii să tragi! Okay.

Silk aprobă dând din cap.

— Toți băieții care vor să facă banul iute au câte o mică învârteală, îi spuse. Marcia mi-a povestit că o păzeşti pe puştoaica lui Grandi.

Râse şi continuă:

— Ca lumea învârteală, ca lumea puştoaică!

Frost rânji la el. Era aşa de uşurat că nu mai trebuia să se despartă de patru mii de dolari încât uită de concluzia anterioară la care ajunsese, că Silk este un tip foarte periculos. Îi plăcuse de asemenea remarca acestuia cu „*băieții care fac banul iute*”.

Doar asta îl interesa şi pe el, banul făcut iute.

— Ai dreptate, îi răspunse. Ei bine, nu-i decât o slujbă amărâtă.

Puse înapoi în portofel bancnotele. Îi veni o idee: o să-i spună Ginei că şi-a plătit datoria, o să-i dea două mii de dolari şi chitanța de la magazinul de amanet şi o să păstreze pentru el cele patru mii de dolari.

Sosi liftul şi din el ieşi un tip foarte solid.

— Salut, Lu, spuse. Facem un mic pariu?

Silk adoptă atitudinea lui de om senil.

— Nu am posibilitățile dumneavoastră materiale, domnule Lewishon.

— Oh, las-o baltă! Pariem patru la unu şi tragem cu puşti de tras la țintă.

Frost o luă spre ascensor. *„A draculuiînvârtealăˮ* îşi spuse. Dar el ce dracu' făcea: stătea într-o cameră de gardă pentru şase sute pe săptămână! Era sigur că Silk va pune laba pe patru miare în mai puțin

de o jumătate de oră.

Ross Umney se învârtea pe lângă ascensor atunci când Frost ajunse la parter.

— Vrei să mănânci, Mike? îl întrebă.

— Am mâncat deja. Unde este Marcia?

— Acum este ocupată.

Umney oftă compătimitor:

— O fată trebuie să mai şi muncească. Vreau să-ți prezint un prieten de-al meu Are multă influență.

Umney îl luă la braț pe Frost şi-l conduse pe un coridor, deschise o uşă şi-l băgă într-o cameră mică unde stătea Mitch Goble.

Goble se războia cu un hamburger mare. Îşi şterse grijuliu degetele grase cu un prosop, se ridică în picioare şi se aplecă în fața lui Frost.

— Mitch, vreau să-ți prezint un foarte bun prieten al Marciei, spuse Umney, Mike Frost.

Goble întinse mâna.

— Îmi face plăcere, Mike. Am auzit despre tine, eşti de-al nostru.

Se aşezară cu toţii la masă.

— Bei ceva? întrebă Umney şi pocni din degete.

Imediat apăru un chelner.

— Scotch? întrebă Umney uitându-se la Frost care aprobă dând din cap.

Frost îl cântărea din privire pe Goble fără să-şi poată da seama ce hram poartă. Hainele lui erau obişnuite dar scumpe. Faţa lui grasă, înecată în grăsime, nu spunea nimic iar zâmbetul putea fi fals, gândi Frost.

— Cum ţi se pare orăşelul acesta micuţ? îl întrebă Goble.

— Merge.

— Mda, şi ţi-ai tras un adăpost dulce, continuă Goble. Coşmelia lui Grandi trebuie că este o chestie. Îţi place?

— Cui nu i-ar place?

Frost simţea că Goble tatonează. În cursul activităţii sale cu poliţiştii din N.Y.

intrase în contact cu oameni ca Goble, infractori alunecoşi şi periculoşi. Se hotărî să îl tatoneze şi el:

— Şi învârteala ta care este?

Sosi chelnerul cu băuturile, puse tava pe masă şi îi şopti ceva lui Umney care înjură încet.

— Totdeauna trebuie să apară probleme în şandramaua asta. Vă las băieți. Iar am un client care este nemulțumit.

Dădu peste cap băutura, îl bătu pe spate pe Frost şi adăugă:

— Mitch o să aibă grijă de tine.

După care se cără.

Frost îşi aminti că Umney făcuse acelaşi număr cu o zi înainte când îl lăsase singur cu Silk. Deveni brusc foarte circumspect.

— Învârteala mea? întrebă Goble muşcând adânc din hamburger. Eu planific operații. Vine la mine un tip şi zice că are o idee să facă mălai, ce părere am? Eu mă uit la operație şi îi spun: da sau nu. Poți să-mi spui *„omul din tribună”* care se

uită la terenul de joc.

— Chiar aşa?

Frost sorbi din băutură

— Şi îți iese măcar pentru micul dejun?

— Oh, chiar mai mult. Noi, *băieții care facem banul repede,* ne mişcăm iute dacă nu vrem să murim de foame.

Râse:

— Marcia mi-a spus că ai grijă de păpuşica lui Grandi. Numai ca să-ți dau un exemplu, am să-ți spun că săptămâna trecută a venit un tip cu o idee trăsnită: că ar putea să o răpească pe păpuşica asta şi să ciugulească douăzeci de milioane de dolari. I-am spus să se ducă să se controleze la cap.

Făcu o pauză mai lungă şi-l privi pe Frost direct în ochi:

— Corect?

Frost simți o furnicătură pe spate.

— Corect, ce?

Goble făcu o pauză pentru a-şi termina hamburger-ul, oftă de plăcere, după care

clătină din cap.

— Nici o şansă să furi păpuşica. Corect?

— Tipul tău poate să încerce, spuse Frost liniştit. Dacă nu se face scrum la gard or să-l facă carne tocată dobermanii. Iar dacă nu-l prind câinii am să-i zbor eu creierii.

Goble fu uluit.

— Câini? Şi totuşi de câini putem avea grijă.

Căzu pe gânduri:

— Douăzeci de milioane! Ăsta da mălai!

„Douăzeci de milioane!” se gândi la rândul lui Frost. Da, Grandi ar plăti suma asta ca să-şi capete fata înapoi.

— Oricum, Mike, i-am spus tipului să o lase baltă, continuă Goble. Mi-a venit şi mie mai de mult aceeaşi idee, mi-am tocit creierii, nici o şansă. Banditul ăsta a făcut o treabă ca lumea.

— Dacă te referi la Grandi poți să fii sigur.

— Mda, spuse Goble sorbind încet din

pahar. De atunci mă tot gândesc la treaba asta. Părerea mea este că nu există problemă fără soluție. Douăzeci de milioane! Un aşa mălai mă face să visez cu ochii deschişi. Numai aşa, de dragul teoriei, să presupunem că patru operatori isteți îşi unesc forțele. Să presupunem că reuşesc să răpească fata. Asta înseamnă cinci milioane de căciulă.

„Cinci milioane!" gândi Frost. „*Grămada asta de bani te-ar pune la chin mare ca să o cheltuieşti. S-ar putea să-ți ajungă până la sfârşitul zilelor!*" Îşi păstră însă expresia feței neutră şi spuse cu glas tare:

— Tocmai ai zis că nu se poate.

— Asta am gândit când a venit fata. Dar de atunci mă tot gândesc. Nu mă doare să gândesc.

Se uită speculativ la Frost după care spuse:

— Calul troian.

Frost se enervă.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Bătrânul meu era înnebunit după istoria Greciei, îi răspunse Goble. Mi-a tocit auzul cu isprăvile grecilor. A fost un şmecher pe care îl chema Ulise. Grecii asediau cetatea troienilor care se încăpățânau să nu cedeze. Şmecherul a cerut să i se construiască un cal mare din lemn şi a ascuns înăuntru soldați. După aceea i-a păcălit pe troieni că el o şterge dar le lasă amintire acest cal pe care ar fi mai bine să-l pună în centrul cetății. Şi proştii l-au crezut. Noaptea soldații au ieşit din burta calului şi au deschis porțile cetății. N-are sens să-ți spun ce s-a întâmplat cu troienii. Dacă ar fi să o fur pe această păpuşică aş vrea să am un cal troian, un om din interior, poate cineva din personalul vilei. Au zece oameni care se îngrijesc de vilă. Poate că unul din ei ar putea fi convins.

Dădu din umeri:

— Mă gândesc. Asta este meseria mea. Poate că şi eu ar trebui să mă duc la

doctor să-mi controlez capul.

Frost se uită în tăcere la el. I se făcea oare o propunere? Cinci milioane! Venise la Paradise City ca să facă banul iute dar până acum tot ce reuşise era o slujbă de şase sute pe săptămână, boabe pentru raţe. Goble spusese: *„Poate că unul din angajaţii vilei ar putea fi convins.”* Asta era o propunere clară. Uitându-se fix la grăsan, Frost fu sigur că i se făcuse o propunere directă. Dar era o chestie la care trebuia să se gândească. „*Vinde-te scump!”* îşi spuse ridicându-se în picioare.

— Da, du-te la doctor şi vezi ce ai la creier, spuse sec şi ieşi din cameră fără să se atingă de băutură.

Goble îşi termină în linişte băutura după care se întinse după paharul lui Frost. Silk intră tăcut în cameră şi se aşează la masă. Ascultase toată discuţia care îi fusese transmisă mulţumită unui microfon ascuns.

— Bine lucrat, Mitch, spuse. L-ai sucit

aşa cum trebuie.

Goble aprobă dând din cap:

— Şi acum?

— Îi dăm timp de gândire. Trebuie să recunoaştem că tipul se mişcă al draculuі de iute. *„Chiloți încinşi”* i-a dat inelul, dacă nu cumva l-a furat, dar eu nu cred în varianta asta. Amando nu a fost în vilă noaptea trecută. Puştoaica nu ar fi ratat o asemenea ocazie. Varianta mea este că i-a tras-o, i-a spus că are o gaură de patru miare şi ea i-a dat inelul ca să-l păstreze aproape de patul ei.

Silk îşi frecă mulțumit palmele:

— Treaba se mişcă cum vrem noi. Aşteptăm!

Goble se uită gânditor la Silk:

— Nu-l lua de papagal pe tipul ăsta, Lu. Am aşa un sentiment că este un tip foarte şmecher.

Silk îşi permise unul din rarele lui zâmbete constipate:

— Şi eu pot să fiu foarte şmecher.

*

* *

Cinci milioane de dolari!

Frost se urcase în maşină şi mersese la plajă. Găsise un loc izolat la umbra unui palmier şi se aşezase pe nisip ca să se gândească în linişte.

Fotografia, la început neclară, începea să capete contur. Operaţia se lansase odată cu întâlnirea lui întâmplătoare cu Marcia, nepoata lui Silk. Probabil că i se ordonase să găsească un fraier care să corespundă cât de cât cerinţelor operaţiei. Probabil al doilea paznic refuzase să participe la operaţie dar Silk găsise o cale de a-l şantaja şi a-l forţa să facă în aşa fel încât să fie dat afară. Poate că Joe Solomon lucra cu Silk. Probabil că lui Silk el (Frost) îi apăruse ca un dar din partea divinităţii. Erau numai presupuneri şi totuşi...

Calul troian!

Silk era suficient de deştept ca să-şi dea

seama că Gina nu putea fi răpită fără un complice în interior aşa încât îl alesese pe el.

Frost cernea în mâini nisipul fierbinte în timp ce se gândea.

Cinci milioane de dolari! Să zicem că marşa? Să zicem că Silk avea un plan sigur, realist? Ochii lui Frost se îngustară în timp ce se gândea. Goble vorbise de patru oameni. Cine era al patrulea, Umney? O împărțeală în patru, cinci milioane de căciulă. Ce nu se putea face cu atâta bănet? Mintea lui Frost se mută la Marvin. Să zicem că Gina era răpită.

Ar fi chemat Grandi copoii? Gândindu-se la acest aspect Frost ajunse la concluzia că nu. Ar fi plătit, dar Marvin, ex-curcan cu experiență, şi-ar fi dat imediat seama că există un complice în interiorul vilei şi l-ar fi arătat cu degetul pe Frost.

Una era să răpeşti fata şi cu totul altceva să pui laba pe răscumpărare. După ce se plătea răscumpărarea şi fata era

eliberată treaba se încingea urât de tot. Frost se strâmbă. El va fi suspectul numărul unu. Silk trebuie că era conştient de acest lucru.

Frost lăsă nisipul să i se scurgă printre degete.

N-avea de gând să fie ţapul ispăşitor pentru Silk. Dacă îl legau nu l-ar fi lăsat în nici un caz pe Silk să cheltuie în linişte răscumpărarea. Ar fi vorbit pentru că n-ar mai fi avut nimic de pierdut, iar Silk trebuie că ştia şi acest lucru.

Frost îşi şterse faţa transpirată cu dosul palmei. Dacă se hotăra să acţioneze ca *„omul din interior”* răpirea în sine nu ar fi fost prea dificilă dar colectarea răscumpărării şi cheltuirea banilor i se păreau lui două aspecte imposibile.

Întoarse problema pe toate feţele mult timp dar nu reuşi să găsească o soluţie. Era totuşi convins că Silk nu era genul de om care să-şi rişte capul dacă nu avea un plan sigur.

Care era însă acest plan?

În următoarea jumătate de oră Frost privi la marea albastră fără să o vadă, mintea fiindu-i mult prea ocupată. După aceea, brusc, se smulse din starea de hipnoză interioară şi luă o hotărâre. Va pretinde că merge pe mâna lui Silk, îi va asculta planul, îl va examina pe toate feţele şi după aceea va lua decizia finală: va merge cu el sau va arunca cărţile, în funcţie de cât va şti Silk să fie de convingător.

În timp ce se ridica în picioare se uită la ceas. Era abia 15:15. Mai avea cinci ore de omorât înainte de a se duce la vila lui Grandi. Se întrebă dacă n-ar fi bine să meargă la clubul Ace of Spade ca să o vadă pe Marcia. Respinse această variantă: *„Joacă-i în foi de viţă!”* îşi spuse.

Se hotărî să se plimbe prin Paradise City aşa că luă spre locul unde îşi lăsase maşina.

Cinci milioane de dolari!

Nu-şi putea abate mintea de la o singură problemă: ce va face cu atâta bănet? Era aşa de ocupat să găsească metode de a cheltui banii încât nici nu observă un tânăr înalt, foarte slab, cu păr lung, nespălat, cu o față de şobolan, îmbrăcat într-un tricou şi nişte jeanşi murdari, care încălecă o Honda puternică şi o luă după maşina lui Frost spre centrul oraşului.

Tânărul, cunoscut de prieteni sub porecla Hi-Fi, lucra pentru Mitch Goble.

Era consumator înrăit de heroină. Goble avea grijă să-i dea numai atâția bani cât costa următoarea doză. Goble îi spusese să se țină după Frost şi să nu-l piardă nici un moment din privire.

Frost ajunse în oraş şi parcă maşina sa, T.R.-ul, la intrarea într-un parc de distracții. Încă îşi făcea planuri de viitor. Îşi lăsă maşina şi intră în parcul de distracții unde activitatea era în toi. Peste tot erau grupuri de tineri sau mai puțin tineri care se îngrămădeau să-şi toace

firfiricii la tot felul de jocuri, mâncau hot dog şi strigau unii la alții. Muzica, dată la maximum, răsuna din diferite direcții, fiecare difuzor cântând, bineînțeles, altceva.

Frost reuşi, dând din coate, să ajungă la standul de tir. Un grăsan mititel, tot numai zâmbet, îi întinse o puşcă. *„Este un mod de a-şi petrece timpul ca oricare altul”* îşi spuse Frost luând arma şi căutându-şi poziția de tragere cea mai bună la ținta îndepărtată.

Hi-Fi se pierdu şi el în mulțime, fără însă a scăpa nici un moment din priviri spatele lat al lui Frost.

Frost ochise centrul țintei şi acum îşi golea încet plămânii pentru a trage a doua oară când auzi în spate:

— Eşti Frost?

Puse puşca pe tejgheaua standului şi se întoarse. Lângă el se afla un tip înalt, bine clădit, cu o față plină de riduri şi foarte bronzată şi cu nişte ochi albaştri, clari dar reci ca gheața.

Ştiu imediat că tipul este poliţist.

— Da, spuse. Şi tu cine eşti?

— Tom Lepski, de la poliția municipală, îi răspunse noul venit şi-i întinse mâna.

Lepski? Mintea lui Frost intră imediat în alarmă. Marvin îi spusese că Lepski este detectiv şef şi bun prieten de-al lui. Lepski fusese cel care îi spusese lui Marvin că Grandi are nevoie de un paznic.

— Ah, da. Jack mi-a spus despre tine.

— Mda, eu şi cu el suntem buni prieteni. Te-am văzut când parcai T.R.-ul în față şi m-am gândit să facem cunoştință.

— Foarte bine ai făcut, spuse Frost întinzându-i puşca grăsanului zâmbitor care era în spatele tejghelei. Încercam să mă distrez.

— Jack mi-a spus că eşti un bun trăgător, spuse Lepski, uitându-se la ținta din spatele standului de tir. Mda, precis aşa este. Ai puțin timp liber? Ce-ar fi să mergem la cârciuma lui Joe, uite, lângă maşinuțe, şi să bem o bere?

— De ce nu?

În timp ce se îndepărtau de standul de tir pentru a merge la terasă, Hi-Fi se luă după ei. Îi văzu aşezându-se la o masă, ezită, după care merse repede la o cabină telefonică şi-l sună pe Silk.

— Puşlamaua stă la taclale cu Lepski, raportă Hi-Fi.

Faţa lui Silk se încordă. Astea erau veşti neaşteptate şi rele. Oare Frost îi turna acum la poliţie: că Goble îi făcuse o propunere de răpire? După câteva clipe de gândire ajunse la concluzia că nu. Cinci milioane pentru un om ca Frost reprezentau o tentaţie mult prea mare ca să se apuce să toarne la poliţişti.

— Rămâi în preajma lui dar ai grijă să nu te vadă, spuse şi închise.

Aşezaţi la o masă aflată într-un colţ, cu beri în faţă, Lepski spuse:

— Te-ai învârtit de o slujbă dulce.

Zâmbi larg:

— Toată poliţia din oraş îl sprijină pe

domnul Grandi. El are grijă de noi şi noi avem grijă de el. Fata lui este în siguranță.

Frost aprobă dând din cap cu fața lipsită de orice expresie:

— Aşa mi-a spus şi Jack.

— Ai întâlnit-o?

Frost neagă clătinând din cap:

— Încă nu. Săptămâna aceasta sunt în tura de noapte. Până acum nu l-am întâlnit decât pe Amando.

— Este o javră, spuse Lepski strâmbându-se. Îl toacă pe şef în fiecare săptămână de cel puțin două ori. Are o idee fixă că fata o să fie răpită.

Lepski râse:

— Cum s-ar putea să fie răpită? Îi explicăm mereu şi mereu, dar nu se lasă.

— Asta trebuie să facă pentru banii care-i primeşte, spuse Frost.

— Cred că ai dreptate.

Privirea de polițist a lui Lepski îl cercetă atent.

— Când am auzit că Amando l-a scos pe

uşă pe Joe Davis, şi pe bună dreptate, am început să ne interesăm de tine.

Zâmbetul dispăruse de pe fața lui Lepski.

— Am auzit că ai obținut slujba prin agenția lui Joe Solomon. Noi ştim totul despre Joe. Nu este cetățeanul nostru preferat. Aşa că l-am strâns puțin pe Joe şi el ne-a arătat referințele tale. Ceea ce am citi acolo ne-a mulțumit: corespunzi pentru slujba aceasta. Am verificat şi la N.Y.P.D. şi la F.B.I. Verde din ambele părți.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Mă sâcâie totuşi un amănunt: nu stai multă vreme într-un singur loc.

Altă pauză:

— Poate că ai jar la călcâie.

Mintea lui Frost lucra la viteză maximă. Deci polițiştii îl puseseră la microscop. Numai că şi în el zăcea prea multă experiență de polițist ca să se lase strâns cu uşa.

— Este o chestie oficială sau faci numai

discuție până ni se încălzesc berile?

— Zi-i chestie oficială!

Frost zâmbi:

— Prietene, aş vrea să mă fac bine înțeles: discuția asta, ți-a spus şeful tău să mi-o pui sau nu faci decât să te joci de-a curcanul isteț?

Lepski se încordă. Nu avea aprobarea şefului pentru a-l strânge cu uşa pe Frost. Realiză că se băgase singur pe teren alunecos.

Dădu din mână a nepăsare.

— Nu mă înțelege greşit. Lasă-mă să-ți explic. Nu vrem ca fata lui Grandi să fie răpită. În clipa de față suntem siguri că protecția ei este de sută la sută. Nu ai cum să ajungi la ea dacă nu ai un complice în interior iar dacă apare un om în interior ea poate fi răpită. I-am cercetat pe toți de la vilă: toți sunt okay. Acum ai apărut tu pe scenă. Aşa că te cercetăm şi pe tine. Te prinzi?

Frost aprobă dând din cap:

— Bineînțeles, bineînțeles, numai că asta nu răspunde la întrebarea mea.

Își termină tacticos berea.

— Mă interoghezi pentru că așa ți-a dat ordin șeful tău sau nu ești decât un detectiv șef care aleargă după o promovare la excepțional?

Se aplecă peste masă privindu-l țintă pe Lepski:

— Am fost și eu curcan. Știu cum merge treaba. Știu totul despre tipi ca tine care strâng oamenii cu ușa doar, doar or să capete o promovare. Am făcut-o și eu, nici o problemă. Numai că pe mine nu mă strânge nimeni cu ușa! Așa că du-te fuguța la șeful tău și spune-i așa: am să-i spun absolut tot ce vrea să știe și asta din simplul motiv că nu am nimic de ascuns. Dar eu nu mă las, repet, nu mă las înghesuit de un detectiv, chiar șef.

Se ridică în picioare:

— Crezi că ai înțeles ce ți-am spus, Lepski?

Lepski se uită lung la el şi înainte să găsească ceva de spus, Frost îi zâmbi larg şi ieşi de pe terasă.

Hi-Fi şi Frost ajunseră cam în acelaşi timp la motocicletă şi respectiv maşină. Hi-Fi porni motorul puternic al motocicletei şi îl urmă pe Frost pe strada principală.

Mintea lui Frost lucra cu febrilitate. Se simțea neliniştit. Adoptase comportarea cea mai potrivită față de Lepski? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi facă duşman un curcan şi nu unul oarecare, dar nu putea, pur şi simplu nu putea, să se lase strâns cu uşa de Lepski. Dădu din umeri. Poate că nici nu era chiar aşa de important. Ceea ce era cu adevărat important era că polițiştii ajunseseră la aceeaşi concluzie ca Silk: ca să o răpeşti pe Gina trebuia să ai un complice în interior.

Frost o luă pe autostrada spre Miami. Mai avea câteva ore înainte de întoarcerea la vila Orchid şi simțea nevoia să se gândească în linişte. Traficul era subțire.

Ca orice bun şofer se uita periodic în oglinda retrovizoare şi îl remarcă pe Hi-FI. Nu-l mai văzuse oare pe golanul ăsta şi mai înainte? Frost se încordă. Îşi aduse aminte că îl văzuse pe plaja pustie atunci când stătuse la umbra palmierilor pentru a reflecta. Şi acum era din nou în apropierea lui. I se pusese oare o codiță? Zâmbi. Îl studie pe Hi-Fi în oglindă: un nimic, unul din golanii lui Silk.

Când ajunse la Miami se jucă puțin pe străzile oraşului: stânga, dreapta. Honda se ținu după el.

Deci avea codiță?

Frost o luă înapoi spre Paradise City. Se simțea relaxat, îi veni chiar să fredoneze un cântec mai vechi.

În apropiere de Paradise City ieşi de pe autostradă şi o luă pe un drum nisipos care ducea la plajă. Merse cât putu de aproape de malul mării după care opri, ieşi repede din maşină şi o luă spre un pâlc de palmieri de mare auzind în spate zgomotul

făcut de motocicleta care se apropia.

Se ascunse după nişte tufişuri mici şi se lăsă în genunchi. Auzi motorul motocicletei oprindu-se.

Hi-Fi era nervos. Îşi părăsi motocicleta şi o luă încet pe poteca plină de nisip, cu faţa plină de transpiraţie. I se ordonase să nu-l piardă din vedere pe Frost. Ştia că dacă nu ascultă ordinele banii pentru heroină nu mai apăreau.

Ajunse într-un mic luminiş şi privi într-o parte şi în alta la plaja pustie. După care simţi genunchii lui Frost înfigându-i-se în spate şi căzu cu faţa în nisip.

Hi-Fi gemu disperat când simţi nişte degete puternice înlănţuindu-i gâtul. Încercă să se lupte dar degetele se strânseră mai puternic.

— Uşurel, fiule, îi spuse Frost la ureche. Nu vreau decât să-mi răspunzi la câteva întrebări. Eşti de-ai lui Silk?

Hi-Fi se încordă, se zbătu, încercă în zadar să scape de greutatea care îl ţinea

îngropat în nisip.

— Nu te prosti, fiule spuse Frost desfăcând strânsoarea de pe gâtul lui Hi-Fi.

Îi apucă brațul drept, i-l răsuci la spate şi adăugă:

— Vorbeşte sau îşi rup brațul!

Hi-Fi simți cum creşte presiunea şi durerea îl făcu aproape să leşine.

— Silk te-a trimis?

— Daaa, da. Îmi rupi brațul.

Frost îi dădu drumul şi se ridică în picioare. Hi-Fi se răsuci pe spate şi se uită cu ură la Frost.

— Nu încerca nimic, fiule. Du-te înapoi la Silk şi spune-i că nu-mi place să fiu urmărit. Data viitoare când te mai văd agățat de mine îți rup brațul fără avertisment. Okay?

Se priviră în tăcere o vreme. Hi-Fi avusese de multe ori de a face cu poliția aşa că ştia să recunoască un curcan când vedea unul.

— Okay, spuse încet şi-l privi pe Frost îndreptându-se spre locul în care îşi lăsase maşina.

CAPITOLUL 4

Mitch Goble, ținând în mână un hot dog pe jumătate mâncat, intră ca o furtună în camera care avea ferestrele spre piscina de la Ace of Spades şi în care Silk şi Umney tocmai terminau un prânz copios.

— Hi-Fi a dat-o în bară! spuse Goble şi se aşează greoi pe scaunul din faţa lui Silk. Frost l-a prins, l-a tocat mărunt şi gunoiul ăsta drogat a ciripit.

Umney se uită şocat la Silk dar aceasta dădu nepăsător din umeri:

— Şi ce-i cu asta? Frost este un fost curcan. E isteț. Nu l-aş fi băgat în combinație dacă nu aş fi fost sigur că-i merge mintea. Aşa că totul este okay. Acum ştie că suntem cu tunul pe el. Relaxează-te, Mitch. N-are nici un fel de importanță. Foarte bine! Dacă este aşa de deştept îl lăsăm singur. Iar noi aşteptăm.

Goble termină de mâncat hot dog-ul îşi şterse gura cu dosul palmei şi se uită

pofticios la resturile de la prânzul celor doi.

— Îți spun din nou, Lu, Frost s-ar putea să fie prea deştept pentru noi! Mă nelinişteşte.

— Nu putem face nimic fără el.

Silk îşi aprinse o țigară.

— Pot să controlez situația. Relaxează-te. Treaba merge cum trebuie. Tu ai plantat sămânța. Un tip ca Frost o să se gândească la ce înseamnă cinci milioane pentru el. Îi dăm timp de gândire. Peste câteva zile o să vină aici ca să se culce cu Marcia, acesta o să fie pretextul, dar el o să vină de fapt ca să discutăm afaceri. Eu o să fiu aici ca să discut afaceri. Imediat ce o să-l conving că poate să pună laba pe bucățica lui de cinci milioane o să intre în horă.

— Dar te rog ține ochii pe el, spuse Mitch. Tu eşti şmecher, eu sunt şmecher, Ross este şmecher, te rog ai grijă să nu ne arate la toți trei că el este mai şmecher.

*

* *

În timp ce ei discutau Frost mânca cu Jack Marvin friptură de vită cu garnitură de fasole verde.

— M-am întâlnit cu amicul tău, Tom Lepski, spuse Frost pe un ton nepăsător.

— Chiar aşa? spuse Marvin zâmbind încântat. E un poliţist dat dracului. Pun pariu pe ce vrei că atunci când şeful cel mare o să iasă la pensie Tom o să devină tată la toţi poliţiştii de aici. Doamne, cât poate să muncească! Este aşa de ambiţios încât dacă îşi pune ceva în cap nimic nu-l poate opri.

— Mda. A încercat să facă pe nebunul cu mine dar l-am pus cu botul pe labe.

Lui Marvin i se opri mâncarea în gât:

— Ce vrei să spui?

— Amicul tău a început să mă mitralieze cu întrebări. Băieţii au făcut nişte săpături în ceea ce mă priveşte - mi se pare normal. Mi-a spus că îl sâcâie faptul că nu am reuşit niciodată până acum să-mi păstrez

prea multă vreme o slujbă. Nu am nimic de ascuns dar nu mă las strâns cu uşa de un poliţist ambiţios. Aşa că m-am dat şi eu la el. Dacă şeful cel mare vrea răspunsuri nu are decât să întrebe. Dar eu nu mă las interogat la o bere de un pârlit de detectiv, chiar şi şef.

Marvin puse jos tacâmul şi-şi frecă gânditor bărbia:

— Poate nu ai procedat cum trebuie, Mike. Tom este cam scorţos; este mai bine să-l ai prieten decât duşman.

— N-am nici un motiv să fiu nelinişţit, spuse Frost scurt, ridicându-se în picioare. Aşa, între noi doi, am să-ţi spun că nu dau doi bani pe amicul tău. L-am citit. E ambiţios, mare şmecherie, şi eu am fost ambiţios când eram în uniformă. Okay, nu asta este problema, problema este că nimeni nu strânge şurubul cu mine.

Se întinse îndelung după care adăugă:

— Ceva deosebit astăzi?

Marvin se ridică şi el cu o privire

îngrijorată.

— Rutină şi iarăşi rutină. Trebuie că se simte al dracului de singură. Îmi pare rău pentru ea. Şi-a petrecut toată după amiaza cu dobermanii. Se înțelege cu ei mai bine decât mă înțeleg eu.

Frost memoră această frântură de informație.

— Vrei să spui că dobermanii o acceptă?

— Vreau să spun că o iubesc. Are ea metoda ei pentru câini.

„*Şi metoda ei pentru bărbați*” îşi spuse Frost.

După ce Marvin plecă iar Suka strânse farfuriile, în tăcere, fără să-l privească pe Frost, făcând numai o mică plecăciune în direcția lui, Frost se duse la panoul de semnalizare de lângă monitoare şi-l studie atent.

Până acum nu se obosise să se uite la panou mai îndeaproape. Pe rândul de sus erau becuri roşii care semnalizau orice încercare de penetrare a sistemului. Sub el

era un rând de comutatoare care erau marcate: neutralizare gard, alarmă căsuța 1 şi 2, fluier pentru câini, alarmă F.A. Pe al treilea rând erau butoane marcate: alarmă poliție, alarmă F.B.I., alarmă pompieri. În fine, jos de tot, era un singur comutator pe care scria: întrerupător general.

Frost presupuse că „alarmă F.A.” însemna alarmă pentru dormitorul lui Amando.

Calul troian!

Era suficient să apeşi câteva butoane pentru ca reşedința lui Grandi să devină vulnerabilă.

Se instală confortabil în unul din fotoliile din fața monitoarelor, puse pe celălalt o ceaşcă de cafea şi se gândi la Silk: un tip periculos, mortal de periculos. Frost se mişcă neliniştit. Să zicem că accepta să fie *„omul din interior.”* Ce l-ar fi împiedicat pe Silk ca imediat ce punea mâna pe Gina să bage nişte plumb în Frost. Se mişcă iar în fotoliu neliniştit. Ştia acum că Silk este un

trăgător mai bun decât el. Dacă acționa ca *„omul din interior”* cum putea să fie sigur că va pune mâna pe cele cinci milioane şi să scape cu pielea neciuruită? Şi de asemenea cum de era sigur Silk că poate să o şteargă cu răscumpărarea?

Frost bău cafeaua nervos. Trebuia să afle care era planul lui Silk şi după aceea, dacă se decidea să fie complicele din interior, să găsească o cale sigură pentru a-şi salva viața şi banii. Încă întorcea problema pe toate fețele când auzi un ciocănit puternic în uşa din spatele lui şi apoi brusc uşa se deschise.

Amando intră în încăpere.

— E linişte, Frost? întrebă cu vocea lui joasă şi şuierată.

Frost se ridică în picioare. Se gândi că măcar pe şarpele acesta îl pusese la punct şi-şi ascunse un zâmbet. Reuşise să-l zgâlțâie.

— Da, domnule, spuse. Nimic de raportat.

Amando dădu din cap, ochii lui măsurându-l de sus până jos pe Frost.

— Rămâi vigilent! Domnul Grandi va sosi aici la sfârşitul săptămânii. O să vrea să te vadă.

— Da, domnule.

Amando nu-l slăbea din ochi.

— Asta nu este o slujbă pentru un om cu fizicul tău. Ţi-am studiat dosarul. Se pare să nu rugineşti prea mult într-o slujbă.

— Îmi plac schimbările, domnule, spuse Frost încet. Munca de agent de securitate îţi oferă schimbări. De aceea am şi ales-o. Îmi închipui că nici această slujbă nu este permanentă, nu-i aşa?

— Nu, nu aş zice că este permanentă. Sper că domnişoara Grandi va fi în afară de orice pericol în câteva luni.

— Mă bucur pentru dumneavoastră că gândiţi aşa, domnule. Din experienţa mea eu cred că domnişoare Grandi o să fie totdeauna în pericol, mai mic sau mai

mare.

Amando se holbă la el în tăcere o lungă perioadă după care îi întoarse spatele şi ieşi din cameră fără să comenteze.

A doua zi dimineața când Marvin veni să-l schimbe la ora opt Frost îi povesti discuția avută cu Amando.

— Se pare că o să-ți pierzi slujba asta care îşi place aşa de mult, Jack, spuse Frost batjocoritor.

Marvin se strâmbă:

— Ai avut mare curaj să-i spui ce i-ai spus dar ai dreptate. Cât timp vorbim de miliarde o încercare de răpire o să fie întotdeauna probabilă.

Dădu drumul la filtrul de cafea.

— S-ar putea ca Grandi să-şi dea seama că nu o poate ține închisă aici la infinit, dar care este soluția, să mă bați şi nu ştiu.

— Asta-i bătaia de cap a lui Grandi, spuse Frost. Nu o să mă împiedice să dorm.

După un somn de patru ore se bărbieri,

făcu un duş şi după aceea sună la Spanish Bay Hotel. Ceru să vorbească cu domnişoara Goolden.

Marcia răspunse atât de repede încât Frost nu se putu abține să nu pufnească în râs.

— Ce s-a întâmplat, iubițel, unde ai fost? îl întrebă. Mi-ai lipsit.

— Şi tu mi-ai lipsit. Uite care-i treaba păpuşico, ce-ar fi să petrecem după amiaza la plajă? N-am chef de lux. Ia-ți numai costumul de baie şi hai să ne pierdem pe plajă.

— Bineînțeles, dragule. Minunat! Ce-ar fi să treci să mă iei de la hotel pe la două?

— Dar poate că eşti ocupată, spuse Frost, rânjind încet. Nu trebuie decât să-mi spui. Am să înțeleg.

Instrucțiunile pe care ea le primise de la Silk erau foarte clare: „*Stai cu el, ține-ți ghearele înfipte în el.*”

— Nu-i nici o problemă, dragule. Te aştept. Pa, acum.

Şi închise. După care îl sună imediat pe Silk:

— Vrea să mergem să înotăm. Zice că nu are chef de lux.

— Face pe nebunul, spuse Silk. Uite ce trebuie să faci.

Marcia ascultă cu fața îngrijorată iar după ce Silk termină spuse:

— Okay, aşa am să fac, dar mă neliniştteşte. Este ceva la el care mă face să nu am încredere în el.

Silk râse. Era un sunet care întotdeauna îi provoca Marciei fiori pe şira spinării.

— Dar când ai avut tu încredere ultima oară într-un bărbat?

Făcu o pauză şi continuă:

— Treaba este foarte importantă, aşa că ai grijă!

Amenințarea din vocea lui era clară. Silk închise.

Marcia simți gheață pe şira spinării în timp ce punea receptorul jos. Silk reuşise să-i inoculeze o asemenea spaimă față de

el încât Marcia se simțea fără apărare în fața lui. Acum câțiva ani, pe când avea apartamentul în Miami, Ross Umney venise să-i facă o vizită. Deşi nu-i spusese acest lucru, ea ştia că venise trimis de Silk.

— Vreau să-ți explic ceva, păpuşico, intrase Umney în subiect după ce se trântise confortabil într-un fotoliu. Lu este un asasin de profesie. Îşi câştigă pâinea eliminând golanii care îi stau în cale. Nu este genul cu care să te joci. El crede că i-ai putea fi folositoare aşa cum eu îi sunt de folos, aşa cum Mitch îi este de folos. Aşa că atunci când are nevoie de o păsărică mătăsoasă pentru a-l lucra pe un tip tu o să fii aceea.

Marcia nu făcuse degeaba trotuarul timp de patru ani. Devenise o dură. Aşa că îi râsese în nas:

— Spune-i unchiului Lu să şi-o tragă singur. Nu lucrez pentru nimeni altcineva decât pentru mine. Sus, în picioare, frumosule, şi roiu'!

Umney îi zâmbise trist:

— Haide, iubire, concentrează-te! Are nevoie de o păsărică mătăsoasă. Înaintea ta a încercat cu alte puicuțe care i-au vorbit aşa cum ai vorbit şi tu acum.

Scoase dintr-un buzunar două poze colorate şi, aplecându-se în față, i le aruncase în poală:

— Uite ce le-a făcut. Lu este un expert în acizi.

Pozele erau aşa de oribile încât Marcia le aruncase pe podea de parcă frigeau.

Tremurând se uitase la Umney.

— Mie nu mi-ar face aşa ceva, sunt nepoata lui.

— I-ar face aşa ceva şi mamei lui dacă nu ar coopera, spusese Umney zâmbind din nou trist. Când are nevoie de tine, sari. Aşa merge treaba, păpuşico, dacă vrei să nu-ți pierzi şarmul.

Şi plecase.

Marcia ridicase pozele de pe podea le studiase şi apoi le rupsese în bucățele

mici.

Din acel moment devenise sclava lui Silk. Dintotdeauna plăcerea ei cea mai mare fusese să stea în fața unei oglinzi şi să-şi admire frumusețea. Pur şi simplu nu putea accepta ideea că fața ei ar putea fi redusă la o masă de carne vie aşa cum văzuse în fotografii.

Trecuse un an de zile înainte ca Silk să o sune:

— Puicuțo, mergi deseară la ora nouă la hotelul Sheraton, apartamentul paisprezece, i-a spus. Eşti aşteptată. Fă-ți numărul tău de mare clasă. Ross o să-ți dea o pilulă. Pune-i-o tipului în băutură. Când adoarme, şterge-o. Nu-i aşa că este simplu?

Vocea îi devenise amenințătoare:

— Vezi ce faci!

La puțin timp venise la ea acasă Umney şi îi înmânase un plic mic în care e afla o pastilă galbenă:

— Ai grijă de tenul tău, îi spusese

zâmbind.

A doua zi dimineață Marcia citise în Paradise Herald că un oarecare domn Ballinski fusese găsit mort în patul său de la hotel. Primele cercetări lăsau să se înțeleagă că tipul se sinucisese trăgându-şi un glonț în cap. Se ştia că este sub o mare presiune financiară. Domnul Herman Radnitz, binecunoscutul finanțist, făcuse o ofertă de preluare a firmei lui Ballinski dar acesta declarase public că numai peste trupul său mort va putea domnul Radnitz să-i preia firma. Este adevărat că firma se confrunta cu unele probleme de management. Redactorul de la rubrica „probleme financiare” a ziarului Paradise Herald era de părere că domnul Radnitz putea să revitalizeze firma şi credea că, ştiind acest lucru, disperat, domnul Ballinski se împuşcase.

Marcia realizase cu o tresărire incontrolabilă că devenise complice la crimă.

Mai trecuse un an. Silk o sunase din nou şi-i dăduse instrucțiuni cum să agațe un anumit om de afaceri. Ea ascultase orbeşte instrucțiunile dar nu mai avusese puterea a doua zi dimineață să citească ziarele. Ştia că omul era mort.

După aceea moştenise *Ace o Spades.* Se gândise prosteşte că era în sfârşit liberă, numai că Silk apăruse imediat. Îi spusese că *Ace of Spades* era, după părerea lui, cel mai bun cartier general al bandei. Terorizată, Marcia îi cedase patru din camerele de deasupra restaurantului pentru el, Umney şi Goble. Cei trei se mutaseră şi de atunci Marcia îi avea pe cap.

De patru luni de zile Silk nu-i dăduse nici un fel de ordine şi Marcia începuse să spere că Silk nu mai avea nevoie de ea şi o să o lase în pace să se ocupe de club şi de afacerea ei de call girl. Sperase degeaba pentru că apăruse proiectul acesta nebun de răpire şi ea era în mijlocul afacerii!

Silk îi spusese cu vocea lui liniştită şi mortală:

— Avem nevoie de tipul acesta, puicuțo. Agață-l şi ține-ți ghearele înfipte în el. Înțelegi?

Da, înțelegea. Fotografiile acelea oribile erau încă foarte prezente în mintea ei.

Acum, după ce înotaseră în ocean, ea stătea lângă Frost, la umbra unui palmier. Departe, lumea se zbenguia în apă şi pe plajă dar în locul pe care îl aleseseră erau izolați.

Frost părea adâncit în gânduri. Stătea cu ochii închişi. Ea îl privi îngrijorată după care îşi spuse că trebuie să preia inițiativa. Îl mângâie pe slip şi reacția fu instantanee însă el o lovi peste mână şi se ridică în şezut.

— Hai să stăm de vorbă, îi spuse, privind în jos la ea. Nu am venit aici pentru distracție sau ca să ne jucăm, nu-i şa?

Ea încercă să se arate surprinsă.

— Ce spui acolo, iubițel?

— Am spus că vreau să stăm de vorbă. Silk are nevoie de mine. M-am prins cum stă treaba. Eşti nepoata lui deci eşti şi tu în gaşcă. Eşti o curvă profesionistă. Treaba cu sexul nu înseamnă nimic pentru tine. Mi se pare corect numai că nu te amăgi că mă păcăleşti. Asta vreau să-ți spun.

Marcia se gândi din nou la pozele alea oribile. Se ridică şi ea şi-şi înlănțui genunchii cu brațele.

— Da, Mike. Silk are nevoie de tine dar şi eu am nevoie de tine, spuse ea liniştit. Restaurantul lucrează în pierdere. Am sperat să fie sursa mea de venituri pentru restul vieții dar fără o injecție de bani, şi încă una zdravănă, se va topi ca untul la soare. Lu a venit cu ideea asta să scoată o răscumpărare mare de la Grandi. A făcut un plan foarte bun dar care nu poate fi pus în aplicare fără tine. Tu vei lua cinci milioane. Dacă te interesează o astfel de sumă vorbeşte cu Lu. Totul este atât de

simplu.

— Şi care este planul lui?

— O să-ți spună el.

— Ție ți-a spus?

Ea neagă dând din cap.

— Nici nu vreau să ştiu, Mike. Sarcina mea a fost să te găsesc. Am vorbit cu o groază de tipi înainte să mă hotărăsc că tu eşti omul de care are nevoie Lu. Voi primi pentru că te-am găsit cinci sute de mii de dolari. Cu suma asta restaurantul şi clubul vor supraviețui.

— Şi ce te face să crezi că Silk îți va da banii dacă primeşte răscumpărarea?

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza părții tale, Mike. Silk este un profesionist. Nu este un țepar. Îmi va da partea mea şi-ți va da şi ție partea care ți se cuvine. Asta să-ți fie cea mai mică grijă.

— Şi care ar trebui să-mi fie grija cea mare?

— O să-ți spună el.

Frost îşi scărpină bărbia privind la apa

mării. Cinci milioane de dolari! Ce pierdea dacă vorbea cu Silk? Dacă Silk nu-l convingea putea oricând să arunce cărțile.

— Okay, am să stau să-l ascult dar asta nu înseamnă că sunt deja omul lui din interior.

Marcia inspiră adânc de uşurare.

— Hai să nu pierdem timpul. Hai să mergem! E la restaurant.

— Lasă-l să năduşească, spuse Frost arătând cu degetul spre slipul ei. De ce porți chestia asta?

„Bărbații!” gândi Marcia desfăcându-şi şnurul slipului. *„Nişte animale cu toții!”*

*

* *

Stăteau aşezați în jurul mesei mari din camera cu vederea spre piscină. Silk era flancat de o parte şi de alta de Umney şi de Goble. Frost stătea în capătul îndepărtat al mesei pe care erau aşezate pahare, două sticle de scotch şi o tavă mare cu

sandwichuri. Goble era singurul care mânca. Degetele lui acționau ca un metronom: la intervale regulate ridicau câte una din operele culinare făcute cu mare grijă şi o cărau la malaxorul fălcilor sale.

— Lucrez la ideea asta de ceva timp, spuse Silk uitându-se la Frost. Potul este de douăzeci de milioane de dolari dar nu este cale de a ajunge la fată dacă nu ai un om în interior. Îți ofer un loc în echipă şi sunt dispus să-ți plătesc cinci milioane de dolari.

Frost răsuci în mâini bolul său plin cu scotch.

— Am stat de vorbă cu detectivul şef Lepski, spuse. Mi s-a şoptit că este un curcan foarte isteț. Lasă-mă să-ți reproduc exact vorbele lui: „*Nu vrem ca Gina Grandi să fie răpită. Grandi are grijă de noi aşa că şi noi avem grijă de el. În momentul de față ştim că fata se bucură de siguranță totală. Nu ai cum să pui laba pe ea dacă nu ai un*

complice în interior, dar dacă apare un «om din interior» *atunci ea ar putea fi răpită*".

Frost făcu o pauză şi se uită țintă la Silk.

— Exact aşa s-a exprimat. Deci eu sunt de acord să fiu *„omul din interior",* fata este răpită şi beleaua pică pe mine. Nu aceasta este ideea mea de a face cinci milioane.

Silk zâmbi:

— Ca să fiu sincer nici a mea. Numai că beleaua nu o să cadă pe tine, Mike. Va cădea pe Jack Marvin.

Frost înțepeni:

— Marvin? Ce dracu' facem aici? Ne jucăm cu vorbele? Fii foarte atent...

Silk ridică mâna:

— Relaxează-te! M-am gândit mult la acest aspect. Am trăit în oraşul acesta cincisprezece ani şi ştiu totul despre curcanii de aici. Îşi cunosc meseria. Cred chiar că sunt printre cei mai buni. Încă de când am început să mă gândesc la planul acesta am ştiut că dacă fata este răpită vor

ghici că a fost un complice în interiorul vilei. Am ştiut că îl vor controla la sânge pe cel care îi va lua locul lui Joe Davis. Acum ascultă foarte atent ce am să-ți spun: Mike, eu îmi protejez organizația. Întreabă-i pe Ross şi pe Mitch. Nu i-am lăsat niciodată baltă.

Privi la stânga şi la dreapta sa:

— Corect?

— Corect, spuse Goble băgând în gură o sardină care se odihnea pe o felie de pâine prăjită.

Umney aprobă dând din cap.

— Deci okay, continuă Silk. Curcanii au doi suspecți probabili pentru „*omul din interior*”: pe tine şi pe Marvin. Am de gând să-i fac să pună tunul pe Marvin.

Frost se aplecă înainte cu ochii scânteindu-i:

— Zi mai departe. Cum ai de gând să-l bagi în față pe Marvin? Lasă-mă mai întâi să-ți spun ceva: Lepski şi cu Marvin sunt prieteni la cataramă. Marvin are o

reputație de beton ca fiind un fost polițist cinstit şi devotat. Gândeşti strâmb.

Silk zâmbi din nou.

— Când potul este de douăzeci de milioane cine dracu' pe lumea asta este cinstit şi devotat?

— Cinci milioane, spuse Frost.

— Nu, douăzeci de milioane. Povestea pe care o pun la cale zice că Marvin şi-a însuşit toate cele douăzeci de milioane. Uite cam ce or să creadă curcanii: Se zice că într-o noapte Marvin s-a hotărât să răpească fata. Cele douăzeci de milioane s-au dovedit o ispită mult prea mare pentru a-i rezista. Are toate atuurile. Nu are nici o problemă să stăpânească câinii. Nici o problemă aici. Va fi în schimbul de noapte. Tu ai să dormi în căsuța ta. Nu prezinți nici o problemă pentru el. El merge în camera fetei, îi trage una la bilă, o cară până jos la port, o urcă în şalupă şi pe aici ți-e drumul. A doua zi dimineața te duci să-l schimbi; nu-l găseşti. Dai alarma: a

dispărut Gina. Amando îl avertizează imediat pe Grandi. Tu rămâi să primeşti mesaje de la răpitor. Grandi citeşte biletul de răscumpărare: *„plăteşte, fără poliție sau lichidăm fata”.* Grandi nu va chema curcanii. Aşteaptă. După care Marvin telefonează. Dă instrucțiuni privind plata răscumpărării şi spune că nu discută decât cu tine. Grandi plăteşte şi tu îmi dai mie răscumpărarea după care te întorci la vilă şi eşti băiatul cel bun.

Făcu o pauză.

— Cum ți se pare până acum?

— Aiureli! spuse Frost, deşi inima îi bătea nebuneşte. Spui că Marvin o să dea telefon. La telefonul lui o să răspundă Amando. Vocea lui Marvin este foarte deosebită. Nu o poți confunda şi nu-mi spune că Marvin o să coopereze. Va trebui să-i imitați vocea şi nu va ține.

Silk era în dispoziție zâmbitoare.

— Marvin va coopera. Când fac un plan mă organizez în cele mai mici detalii. Ross

îl studiază pe Marvin de trei luni. Aici este o chestie pe care tu nu o ştii. Căsătoria lui Marvin nu a ținut dar are un fiu în vârstă de trei ani. Noi putem pune mâna pe puşti. Deci aici nu este nici o problemă: Marvin va coopera.

Frost se foi în scaun cu mintea vigilentă.

— Deci, okay, beleaua se mută de pe capul meu pe capul lui Marvin, spuse. Grandi îmi dă răscumpărarea şi eu ți-o dau ție. Până aici este perfect pentru tine dar eu ce fac? Tu poți foarte bine să dispari după ce îți dau banii şi eu rămân de papagal.

Silk îşi mai turnă puțin scotch şi adăugă un cub de gheață.

— Nu-ți foloseşti de loc capul, spuse. Nu-i nimic. Am să-ți demonstrez că partea ta este garantată. Dar mai târziu. Acum am să-ți spun ceea ce o să se întâmplă în realitate. Nu ceea ce or să-şi închipuie curcanii că s-a întâmplat ci cum se vor întâmpla de fapt lucrurile.

— Ascult, spuse Frost.

— Mai sunt câteva detalii care trebuie puse la punct dar în linii mari acesta este scenariul. Voi schimbați turele o dată pe săptămână, corect?

Frost aprobă dând din cap.

— Okay, deci tu eşti în schimbul de zi şi Marvin în schimbul de noapte când răpim fata. La ce oră îi predai schimbul lui Marvin?

— La opt seara. După aceea luăm cina împreună şi pe urmă sunt liber.

— Şi fata ce face? Mănâncă singură?

— Nu ştiu. S-ar putea. S-ar putea să mănânce cu Amando dar mă îndoiesc.

— Acesta este un lucru pe care vreau să-l afli. Am să-ți dau pastile de dormit. E o marfa mai specială: au acțiune întârziată. Treaba ta este să pui câte o pastilă în paharele lui Marvin, Amando şi al fetei.

Silk rânji:

— Doar vrei să pui laba pe cinci

milioane, nu-i aşa? Dacă nu poţi să le droghezi băuturile operaţia cade dar, ştiindu-te isteţ, sunt sigur că poţi să rezolvi. Okay, pastilele îşi fac efectul după şase ore şi când îşi fac efectul îl scot din circulaţie complet pe *„pacient”.* Deci fata, Amando şi Marvin sunt departe de lumea reală. Dacă, să presupunem, îi droghezi la opt seara atunci la ora două dimineaţa te duci la camera de gardă unde Marvin sforăie liniştit, neutralizezi gardul şi bagi câinii în ţarcul lor. Fluierul se declanşează dacă apeşi butonul din dreapta, sau mă înşel?

Frost se holbă la el.

— De unde dracu’ ştii tu chestia asta?

Silk dădu din mână spre Umney care rânjea satisfăcut.

— Ross ştie să facă rost de informaţii. L-a vrăjit pe tipul care a montat partea de electronică. Ross poate să scoată informaţii de la un surdomut. Noi ştim mai mult decât tine despre schema electronică a

sistemului de pază al vilei. Deci bagi câinii în țarc şi neutralizezi gardul. După care noi trei sosim cu barca. Nici o problemă aici. Răpirea va avea loc la ora trei şi jumătate dimineața. Nu o să fie nici dracu' prin preajmă. Noi încărcăm fata şi pe Marvin, amândoi drogați, în şalupa lui Grandi şi o ştergem. Ross se întoarce cu barca cu care am venit.

Silk făcu o pauză după care se aplecă înainte şi continuă:

— Acum am să repet: sarcina ta este să le pui pastilele în băutură, să neutralizezi câinii şi gardul şi după ce ai făcut asta să te întorci înapoi în pătuț. Nu e chiar aşa o corvoadă pentru cinci milioane, ce zici?

Frost se gândi după care spuse:

— Destul de deştept gândit dar tot nu mi se pare în regulă. Aşa cum văd eu treaba s-ar putea să pui laba pe fată dar ce se întâmplă după ce răscumpărarea este plătită?

Îndreptă degetul arătător către Silk:

— Imediat ce răscumpărarea este plătită şi îşi recuperează fata Grandi cheamă curcanii. Şi imediat ce curcanii preiau afacerea treaba începe să frigă. Imediat ce-l eliberezi pe Marvin, acesta o să vorbească. Reputația lui este nepătată. Dacă el spune că a fost drogat, polițiştii or să-l creadă aşa încât beleaua se transferă automat pe capul meu. Te-ai gândit la acest aspect?

Silk sorbi tacticos din pahar.

— Am spus eu în vreun moment că Marvin o să fie eliberat?

Frost se holbă la fața rece, dură, vicioasă şi simți un fior pe şira spinării...

— Vorbim de un scor de douăzeci de milioane, spuse Silk pe o voce liniştită, aproape şoptită. Nu trebuie să ne facem griji în privința lui Marvin.

Fața lui brăzdată de cicatrice era ca o mască de piatră.

— Am să mă ocup de el. Marvin nu va fi niciodată găsit aşa încât bănuiala va fi şi va rămâne pentru totdeauna asupra lui. Te

prinzi?

Frost simți că inima lui ratează o bătaie. Deci nu urma să fie un caz de răpire de douăzeci de milioane de dolari ci urma să fie ceva mult mai frumos: răpire asociată cu crimă. După care mintea lui se comută automat pe perspectiva de a căpăta cinci milioane de dolari. Marvin nu însemna nimic pentru el. Cinci milioane, da!

— Deci, okay, spuse. Nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui Marvin.

Simți că gura îi este aşa de uscată încât făcu o pauză pentru a sorbi din pahar:

— Şi Gina?

— Nici aici nu este vreo problemă, spuse Silk lăsându-se pe spătarul scaunului. Ea este returnată proprietarului. A fost drogată. Nu va şti nimic din ce s-a întâmplat. Va rămâne drogată până în momentul în care ajunge acasă. Nici o problemă.

— Şi unde o s-o ții până când se plăteşte răscumpărarea?

— Am avut grijă, nu te preocupa.

— Şi totuşi, unde? insistă Frost.

Silk îl privi fix. Singurul lui ochi bun căpătă deodată o privire amenințătoare. Ochiul de sticlă însă continua să capteze şi să reflecteze lumina puternică a soarelui care intra pe fereastra mare.

— Toate la rândul lor, spuse. Ce părere ai la ceea ce ți-am spus până acum, crezi că putem să răpim fata?

Frost învârti între degetele transpirate paharul cu scotch în timp ce se gândea intens. Goble întinse din nou mâna spre tavă şi luă un sandwich cu felii subțiri de peşte afumat. Umney se lăsă pe spate cât de mult îi permitea spătarul scaunului, îşi întinse brațele musculoase şi căscă lung şi cu poftă. Silk, nemişcat, fără să clipească, îl privea fix pe Frost.

Acesta spuse după o lungă pauză:

— În linii mari, da. Dar sunt complicații. Câinii sunt o problemă. Am o cursă de optzeci de metri de făcut de la căsuța mea

la camera de gardă pentru a mă ocupa de neutralizarea sistemului de alarmă. S-ar putea să fiu înhățat de câini înainte de a ajunge la camera de gardă. O să am de asemenea probleme cu drogarea băuturilor.

Buzele lui Silk schițară un râniet:

— Astea reprezintă bineînțeles motivele pentru care tu primeşti cinci milioane de dolari. Te-am ales pe tine pentru că eşti deştept.

Făcu o pauză pentru a sorbi din pahar după care puse paharul jos şi-l privi țintă pe Frost:

— Acum te întreb: te bagi sau nu?

Frost se gândi din nou la Marvin. Crimă! Şi din nou se gândi la ce ar însemna pentru el să aibă cinci milioane de dolari.

Îşi termină băutura şi puse paharul jos:

— Încă nu am vorbit despre răscumpărare, spuse. Pentru mine asta este întrebarea de o sută de puncte. Cum mă convingi că am să primesc cinci

milioane de dolari şi că am să apuc să-i cheltuiesc în linişte şi pace? Convinge-mă şi îți spun dacă mă bag sau nu.

Silk îl studie în tăcere după care făcu din mână către Umney şi Goble:

— Okay, băieți, spuse. Mergeți afară să băgați ceva aer proaspăt în plămâni.

Umney se ridică imediat în picioare şi o luă spre uşă. Goble şterpeli în trecere două sandwich-uri şi îl urmă pe Umney afară din cameră.

Silk sorbi din pahar, îşi aprinse o țigară şi-l privi direct pe Frost.

— Deci acum suntem între patru ochi, spuse. Ceea ce urmează este strict între noi doi. Am de gând să fac treaba asta, cu tine sau fără tine. Mă întrebi despre partea ta. Aşa cum spui asta este întrebarea de o sută de puncte. Înainte chiar de a mă gândi cum am să fac ca să răpesc fata am rezolvat problema aceasta. Care este şmecheria să pui laba pe douăzeci de milioane de dolari şi să nu poți să le

cheltui? Eu am găsit soluția ca noi să putem cheltui banii în linişte şi când spun noi mă refer şi la tine. Dacă îți spun care este soluția ai trecut de punctul limită şi ai intrat în zona în care nu mai este întoarcere, aşa cum Ross şi Mitch au trecut de punctul în care puteau să renunțe. Dacă ei cedează nervos şi fac pasul înapoi ei ştiu că am să-i omor.

Silk încercă să zâmbească feciorelnic:

— Îmi câştig bucata amărâtă de pâine omorând oameni. Ross şi Mitch ştiu asta şi m-am gândit că ar fi bine să ştii şi tu. Înainte de a-ți spune care este soluția pentru a cheltui liniştiți banii aş vrea să te gândeşti bine la ce ți-am spus până acum. Acum este rândul tău să mă convingi, că am ales corect *„omul din interior”.* O să vreau să ştiu cum te vei ocupa de câini; o să trebuiască să-mi spui cum o să pui pastilele în paharele lui Marvin, Amando şi al fetei; o să fiu curios să aflu cum vei neutraliza gardul. Când o să mă convingi

că poți să faci toate astea, când o să-mi confirmi că te bagi, am să-ți spun şi eu cum vom cheltui banii fără să ne doară capul, şi te asigur că am soluția.

Frost ezită după care dădu din umeri:

— Ei bine, o să-mi pun creierii să facă gimnastică.

După care împinse în spate scaunul şi se ridică în picioare.

— Exact aşa să faci, spuse Silk. Înainte de a pleca vreau să-ți zic ceva important: dacă nu te duce mintea sau nu ai sânge în valve ca să lucrezi cu mine nu-mi eşti de nici un folos şi nici ție nu-ți eşti de nici un folos. Eu îți garantez cinci milioane de dolari dar eu nu dau atâția bani unui tip cu tărâțe în cap în loc de creier. Deci, sâmbătă dimineața vii aici şi mă convingi că ştii şi poți să te ocupi de câini, să neutralizezi gardul şi să pui pastilele în pahare. O să trebuiască să mă convingi şi eu sunt un tip greu de convins. Deci, okay, mă convingi. După aceea îmi spui dacă te

bagi sau nu. Dacă îmi spui că te bagi ai depăşit punctul de la care mai există răzgândire. După aceea eu îți spun cum putem cheltui banii în linişte şi te asigur că ştiu cum. Dar dacă nu ştii cum să-ți faci treaba sau nu te țin nervii o ştergi urgent din Paradise City şi-ți ții fleanca închisă.

Bătu cu arătătorul în masă:

— Vreau să-ți fie foarte clar un lucru. Fac treaba asta orice ar fi. Am să aştept până găsesc un alt paznic. Asta înseamnă să aştept dar am aşteptat deja. Dar să spunem că-ți trece prin minte că poți să faci rost de ceva bani dacă te duci la poliție şi descarci sacul. Okay, deci te duci la curcani şi le spui că am de gând să răpesc fata.

Silk trase sălbatec din țigară:

— Dacă faci asta, okay, nu va fi nici o răpire da eu am să fiu liber. Pentru că nu ai nici o dovadă că eu pun la cale răpirea. O să fie cuvântul tău împotriva cuvântului

meu. Copoii nu mă au cu nimic la mână, dosarul meu este alb. O să le spun că eşti sonat numai că eu îi ştiu bine pe copoii de aici şi ştiu că or să mă țină la microscop aşa că am să fiu băiat cuminte: nici o răpire şi am să pierd cinci milioane de dolari.

Se aplecă spre Frost şi acesta nu ştiu care dintre ochi este mai înfiorător: ochiul sănătos în care vedea mai multă ură decât văzuse în o mie de perechi de ochi sau ochiul de sticlă pe care razele soarelui îl făceau să strălucească ireal.

— Dacă verşi la poliție nu mai ai mult de trăit. Nu există nicăieri o gaură suficient de adâncă în care să te poți ascunde. Nu-ți fă nici un fel de iluzii: am să vin după tine. Şi fi foarte sigur că am să vin ca să te ucid.

*

* *

Frost petrecu ultimele două ore înainte de a prelua schimbul de la Marvin stând în

căsuța lui şi gândind adânc.

Deşi i-ar fi făcut plăcere să se gândească la ce o să facă cu cinci milioane de dolari mintea i se întorcea mereu la Silk. În timpul scurtei perioade în care fusese detectiv, Frost avusese de a face cu destui bandiți periculoşi. Avusese de a face chiar şi cu nişte asasini ai Mafiei, dar nici unul nu se putea compara cu Silk. Frost îşi dădea seama că Silk este un profesionist de top, de primele locuri în top, că este mortal de periculos. *„Îți garantez că am soluția pentru a cheltui fără probleme răscumpărarea”.* Treaba asta venind de la un tip de calibrul lui Silk însemna pur şi simplu că, într-un fel sau altul, rezolvase problema cheltuirii banilor şi mai însemna că, dacă Frost alegea să intre în combinație, urma într-adevăr să primească cinci milioane de dolari pe care să-i poată cheltui fără dureri de cap. Era aproape sigur că dacă se hotăra să arunce cărțile nu va părăsi viu Paradise City. Silk nu şi-

ar fi asumat niciodată riscul ca el (Frost) să măcăne. Frost se foi neliniştit. Urma să aibă un mic accident. Era sigur de acest lucru.

„*Aşa încât*" îşi spuse, „ *va trebui să mă bag!*"

Acum erau probleme de rezolvat: cum să le pună celor trei în pahare pilula. Asta era problema cea mai mare. A doua problemă era neutralizarea câinilor. Şi acest aspect prezenta dificultăți. Neutralizarea gardului era joacă de copil dacă reuşea să-l drogheze pe Marvin şi să înlăture câinii din calea sa.

Frost îşi dădu seama că va trebui să culeagă o groază de informații înainte de a încerca să găsească soluții pentru aceste probleme. Se uită la ceasul brățară. Se făcuse 19:45 - era timpul să meargă la camera de gardă ca să ia cina cu Marvin.

Ieşind pe uşă privi la cărarea îngustă care ocolea vila şi ducea la camera de gardă. Puțin după ora 21:00 Marvin va da

drumul la câini şi aceştia vor porni în căutarea prăzii. Frost se gândi că după ce îl va droga pe Marvin va trebui să-şi părăsească căsuța pe la ora două dimineața şi să meargă pe această potecă la camera de gardă pentru a neutraliza gardul. O plimbarea cam de optzeci de metri. Privi în sus: ar putea oare ajunge la camera de gardă urcând într-un copac, cățărându-se pe acoperişul vilei şi coborând apoi la camera de gardă? Alungă imediat din minte acest gând. Nu era Tarzan şi oricum nu era un lanț de copaci de la căsuță până la vilă. O mare problemă!

Îl găsi pe Marvin privind la ultima repriză a unui meci de box.

— Salut, Mike!

Marvin se ridică în picioare şi opri televizorul.

— Ce meci tâmpit! Te-ai distrat bine?

— Am înotat toată ziua, îi răspunse Frost. Mor de foame.

Trase un scaun şi se aşează la masă.

— Ceva probleme?

Marvin dădu din cap şi se aşează şi el la masă în faţa lui Frost.

— Problemele or să apară sâmbătă. Soseşte marele boss.

— Aşa mi-a spus şi javra cea bătrână. Povesteşte-mi despre Grandi. Ce părere ai despre el?

— Şi tu şi eu am avut de-a face cu mulţi bandiţi la vremea noastră, spuse Marvin liniştit. Grandi este tot un bandit, numai că poleit cu aur. Ai grijă cu el. Îi place să se creadă Dumnezeu. Nu-ţi face iluzii că dacă îţi răspunde la „*bună ziua!*” te-a şi pus la inimă. Prefer să am de-a face cu javra cea bătrână decât cu Grandi. Cel puţin despre javra cea bătrână ştiu că îmi este ostilă şi că trebuie să mă feresc. L-am întâlnit pe Grandi de două ori şi de două ori este, nu de ajuns, ci prea mult. Ştiu asta pentru că sunt un fost curcan iar Grandi urăşte curcanii. Aşa că ai grijă!

În acel moment în camera de gardă intră Suka aducând tava cu cina. Puse tava pe masă, luă de pe ea farfuriile şi le aşeză în faţa celor doi bărbaţi, făcu o plecăciune şi ieşi.

Frost se uită la bucata mare de muşchi de porc înconjurată de ceapă prăjită şi de cartofi pai şi fluieră admirativ.

— Dacă este un lucru de care sunt sigur, acel lucru este că aici nu murim de foame, spuse. Povesteşte-mi de Suka, Jack.

Înfipse cuţitul în friptură.

— Dă impresia că nu se opreşte niciodată din muncă. Omul acesta nu doarme?

Frost începea deja să culeagă informaţii.

— Şi dacă totuşi doarme unde o face? Aici?

— Suka este un caz special. El are grijă de noi, de Gina, de Amando şi de câini. Nu, nu doarme în vilă. Are o căsuţă undeva pe plajă, la capătul lagunei. Seara o şterge pe

la ora unsprezece şi începe munca a doua zi dimineața la ora 07:30. Este singurul angajat rezident aici. Restul servitorilor pleacă înainte ca eu să dau drumul la câini. Toți locuiesc în afara proprietății.

— Şi nu este nimeni din servitori peste noapte la vilă?

— La ce bun?

Marvin trânti o lingură plină de muştar pe felia de friptură pe care tocmai o tăiase:

— Fata se duce la culcare pe la ora zece seara. Amando se retrage în apartamentul lui tot cam pe la aceeaşi oră. Nu au nevoie de nimic. Când soseşte însă Grandi se schimbă treaba. Tot personalul rămâne la posturi până când Grandi se duce la culcare, adică pe la două dimineața. Îți dai seama că toți îl iubesc de nu mai pot din cauza asta! Ca să pot să-i trimit acasă trebuie să bag câinii în țarc.

Marvin dădu fatalist din umeri.

— Marele noroc este că nu vine des şi când vine nu stă mult. O să se care luni

dimineața şi după aceea toată lumea poate să răsufle uşurată.

Frost căpătase câteva informații bune şi, ştiindu-l pe Marvin că este fost curcan, i se păru neindicat să mai sape după alte informații.

Privind peste masă la Marvin care se relaxase şi-l privea prietenos simți un fior de gheață străbătându-i coloana vertebrală. Omul acesta urma să fie asasinat! După câteva clipe de panică interioară îşi forță mintea să lucreze din nou la planuri de cheltuire a banilor. Cinci milioane! De ce dracu' să-i pese lui de Marvin?

Gura i se uscase şi mâncarea i se păru că devine brusc cleioasă. Se forță totuşi să mănânce pentru a nu-i atrage atenția lui Marvin în timp ce mintea lui lucra.

— Şi ai şi tu, Marvin, vreo gagică mai de suflet? întrebă continuând să mestece pentru că nu putea înghiți.

— Am ceva mult mai bun, spuse Marvin

şi toată faţa i se luminã de un zâmbet larg. Am un fiu.

Pentru următoarele zece minute, în timp ce terminau de mâncat, Frost fu auditorul unui discurs înflăcărat al lui Marvin pe tema fiului său. Din ceea ce spunea Marvin, se părea că nu se mai născuse până atunci un copil aşa de frumos, de deştept, de isteţ şi de bun. Şi în timp ce asculta discursul, văzând mândria şi bucuria de pe faţa lui Marvin, înţelese de ce spusese Silk că Marvin va coopera.

— Cum să vreau o femeie cicălitoare când mi-a pus Dumnezeu mâna în cap şi mi-a dăruit aşa un fiu? trase în sfârşit Marvin concluzia. Îmi petrec fiecare oră liberă cu el. L-am aranjat foarte bine. Când s-a născut, blestemata mea de soţie nici nu a vrut să audă de el. Nici nu se gândea să aibă grijă de el: asta ar fi însemnat să renunţe la blestematele ei de programe de televiziune, la întâlnirile cu prietenele ei, la tot ce ea numea viaţă ca lumea. Aşa că am

angajat o doică bătrână, o negresă, şi s-a dovedit a fi cea mai grijulie „mămică” din lume. După ce m-am despărțit de soția mea doica l-a luat de tot în îngrijire pe puşti şi suntem cu toții fericiți.

— Mda, spuse Frost împingând în silă farfuria din fața lui. Eşti al dracului de băftos. Dacă ai aşa un fiu...

— Da, sunt foarte băftos, spuse Marvin şi se ridică în picioare. E timpul să mă duc să dau drumul la câini.

— Tu îi hrăneşti, Jack?

— Nu, Suka. Are metoda lui de a-i domina. El îi hrăneşte şi câinii îi mănâncă din palmă.

— Ei bine, la revedere. Şi vise frumoase!

După plecarea lui Marvin, Frost se aşează în fața monitoarelor. Era joi seara. Mai avea două zile. Sâmbătă trebuia să se întâlnească din nou cu Silk. Până sâmbătă trebuia să găsească soluția la problemele pe care i le dăduse acesta.

Auzi uşa din spate deschizându-se şi

întoarse capul. Era Suka care venise să ia tava cu resturile de la cina lor.

— Bună mâncarea, Suka.

Japonezul se opri, făcu o pauză şi-l privi lung cu o față inexpresivă.

Frost avu tot timpul să-l studieze. Instinctul îl avertiza că omulețul acesta cu fața lui ca de lemn poate fi primejdios.

— Am uitat să-ți mulțumesc pentru că mi-ai ținut locul în fața monitoarelor, Suka, continuă el, încercând să aibă o voce fermă. Tu şi cu mine trebuie să avem grijă ca domnişoara Gina să fie mereu satisfăcută.

Suka făcu o mică plecăciune, care nu însemna nimic, fără să-l părăsească din privire pe Frost, după care ieşi din cameră.

Frost se strâmbă, după aceea dădu din umeri, dar în final îşi repetă că Suka s-ar putea să constituie o problemă aparte, pe care nu o luase încă în calcul.

„Şi acum la treabă”, îşi spuse. *„Să te văd cum rezolvi problemele!”*

Cum urma să-i pună pilula în pahar lui Amando? Asta era problema de o sută de puncte. Cu cât se gândea mai mult la acest aspect cu atât i se părea mai complicat. Nu ştia nimic despre obiceiurile lui Amando. În noaptea în care Gina urma să fie răpită Amando putea să fie plecat într-o călătorie de afaceri, putea la fel de bine să fie la vilă... putea... *„Să-l ia dracu'!”* îşi spuse Frost cu năduf.

Îşi frecă bărbia transpirată. Grea problemă! Rămase privind la monitoarele care arătau din când în când câte un câine adulmecând continuu în căutare de urme. Se gândi la clipa în care va trebui să iasă din căsuța lui şi să vină la camera de gardă pentru a neutraliza gardul. Studie din nou câinii: nişte ucigaşi!

„*Doamne câte probleme pe capul meu!*”

Abia după miezul nopții îi pică fisa. Avea unele informații despre Amando pe care le ignorase până în acea clipă. Cu inima bătându-i plină de excitare apucă

receptorul telefonului şi sună la hotelul Spanish Bay. În mai puțin de două minute i se făcu legătura cu Marcia.

— Nu vorbi, iubito, spuse vorbind în şoaptă şi cu o voce transformată. Spune numai da sau nu. Mai vine Amando sâmbăta la tine?

— Da.

— Prima sâmbătă din lună?

— Da.

— La ce oră?

— Nouă seara.

— Bea ceva?

— Da

— Okay, iubire.

Şi închise.

Rezolvase prima problemă!

Câinii acum.

Se ridică în picioare şi examină de aproape panoul de control. Se concentră asupra butonului care activa fluierul silențios care îi trimitea pe câini în țarcul lor. Dacă putea găsi o soluție ca, atunci

când Marvin va adormi, fluierul să-i cheme pe câini în țarc atunci avea rezolvată şi a doua problemă. Îşi aduse aminte atunci că Umney vorbise cu electronistul care montase sistemul de alarmă. Frost dădu mulțumit din cap. Umney trebuia să vorbească din nou cu tipul acela şi să afle cum putea el (Frost) să rezolve problema fluierului. Era sigur că Umney nu s-ar fi dat în lături de la nici un mijloc de convingere pentru a afla ce îl interesa. Poate să reuşească să rezolve şi problema a doua.

Dar cum s-o adoarmă pe Gina?

În timp ce se gândea la acest aspect îşi dădu seama că aceasta era cea mai periculoasă problemă. Gina nu trebuia să aibă nici o bănuială că el participase la răpirea ei după ce-şi revenea din sedare şi după ce se plătea răscumpărarea. Nu reuşise să o ghicească dar simțea instinctiv că l-ar fi aruncat imediat pe mâna curcanilor dacă ar fi avut cea mai mică

bănuială că el era în spatele răpirii.

„*Nu te pripi*”, îşi spuse. „*Ai timp până sâmbătă. Cel puțin ai reuşit să întrevezi soluții pentru primele două probleme.*”

Mintea lui se mută la Gina şi încercă să se relaxeze dar nu pentru mult timp pentru că mintea lui revenea mereu la Marvin, drogat şi aflat pe mâna lui Silk. *„Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui Marvin. Mă ocup eu de el.”*

Frost revăzu cu ochii minții fața mândră a lui Marvin atunci când îi vorbise fericit despre fiul său. *„Marvin nu va fi niciodată găsit”.* Silk o să-l omoare şi o să-i ascundă trupul. Silk era un profesionist. Când spunea că trupul nu va fi găsit exact asta vroia să spună.

Frost se crispă şi fața i se acoperi de broboane de sudoare.

Încercă să-şi controleze respirația şi-şi impuse să se calmeze.

Cinci milioane de dolari! Gata cu alergatul după o bucată de pâine amară!

Cinci milioane şi toată lumea era a lui!

Asta era şansa vieții lui!

Mare păcat pentru Marvin!

CAPITOLUL 5

Sunetul soneriei telefonului îl scoase pe Frost din somnul greu. În timp ce se ridica în pat privi spre ceasul de perete. Era ora 13:15. Apucă receptorul.

— Mike?

Vocea lui Marvin.

— Aruncă-te urgent în uniformă şi vino pronto la camera de gardă!

Vocea lui Marvin avea o notă de urgență în ea.

— A sosit Grandi! Alarmă maximă!

Şi închise.

Grandi? Aici? Banditul bogat nu era aşteptat să sosească decât mâine.

Înjurând, Frost se rostogoli jos din pat şi fugi la baie. În mai puțin de cincisprezece minute era duşat, bărbierit, şi îmbrăcat, drept pentru care ieşi din căsuța lui şi o luă cu un pas rapid spre camera de gardă.

Îl găsi pe Marvin aşteptându-l în fața camerei de gardă. Acesta îi rânji:

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Mike, dar şi-a bătut joc de noi. Acum stă de vorbă cu javra cea bătrână. Rămâi la monitoare. Eu am să patrulez. Dă-te ocupat cu lucrul!

Îl privi critic pe Frost:

— Ai grijă! O să vrea să te vadă.

Şi o luă pe poteca ducând spre lagună.

Frost intră în camera de gardă şi se trânti într-un fotoliu. Prin uşa deschisă putea să-i vadă pe grădinarii chinezi lucrând cu râvnă. De obicei plantau un lăstar, îl admirau, îl miroseau, îl mai admirau o dată şi abia după aceea mai plantau un lăstar. Acum se vedea cu ochiul liber că ţâşnea sudoarea din ei. Frost simţi o schimbare în aer. Atmosfera era încărcată cu electricitate. Sosise Grandi!

Stând în faţa monitoarelor TV îl văzu din când în când pe Marvin care patrula proprietatea. Părea foarte încordat.

La un moment dat se auzi o bătaie în

uşă şi apăru Suka aducând cafea proaspătă şi două sandwişuri cu felii de carne de vită şi frunze de salată.

— Big boss este aici, spuse aşezând tava lângă Frost.

Frost se gândi că până şi Suka, cu faţa lui impenetrabilă, părea acum îngrijorat.

— Mănâncă repede!

Dar au trebuit să mai treacă alte patru ore înainte ca Frost să fie chemat şi-şi dădu seama că de acum era şi el tensionat.

Suka intră în camera de gardă:

— Şeful te vrea! Vino după mine, te rog.

Biroul era imens, cu fotolii pe lângă pereţi, cu o masă de consiliu cu şase locuri, un birou mare, un bar şi măsuţe puse în faţa fotoliilor de lângă perete.

La birou stătea un bărbat voinic, cu umeri laţi, care se apropia de şaizeci de ani. Purta un tricou cu mâneci scurte şi pantaloni verde închis. Braţele lui musculoase şi păroase se odihneau pe birou.

Marvin îl descrisese pe Grandi ca fiind un bandit poleit cu aur. Privindu-l în timp ce se apropia de birou Frost constată că descrierea lui Marvin era extrem de exactă.

Fața grasă, semănând foarte bine cu ceea ne închipuim că înseamnă fața diavolului, cu ochii mici, în permanentă mişcare, nasul scurt şi turtit, buzele subțiri, fruntea mare, ajutată de un început de chelie, părul grizonat, totul contribuia la crearea imaginii unui om activ, puternic şi crud.

— Şezi, lătră la el Grandi şi făcu din mână spre unul din fotoliile din fața biroului.

Frost se aşează, cu spatele drept, fără să atingă spătarul, şi îşi puse mâinile pe genunchi.

Urmă o pauză în care cei doi bărbați se studiară reciproc, după care Grandi spuse:

— Ți-am studiat dosarul. Ai lucrat pentru F.B.I. Te-ai confruntat cu vreo problemă de răpire cât ai lucrat acolo?

— Da, domnule, spuse Frost. Am lucrat în echipa care s-a ocupat de răpirea lui Lucas.

Ochii lui Grandi se micşorară în timp ce făcea un efort pentru a-şi aduce aminte.

— Lucas? O fată? Da, Lucas. Lucas a plătit un milion ca să-şi primească fata înapoi. Răpitorii au fost prinşi, corect?

— Corect, domnule. Trei dintre ei au fost prinşi. Al patrulea a fost împuşcat mortal. Eu l-am împuşcat.

Grandi făcu o pauză pentru a-l studia din nou pe Frost. Ochii lui în permanentă mişcare cântăreau, evaluau.

— Marvin nu are experienţă practică cu răpiri. Ce părere ai despre Marvin?

Frost îşi dădu seama că îi vine apă la moară dar se hotărî să joace calm.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu înţeleg întrebarea.

Grandi înţepeni în fotoliu iar ochii lui începură instantaneu să arunce fulgere.

— Ceea ce scrie în dosarul tău îmi

spune că poți să fii orice dar nu nebun.

Acum vocea lui lătra, nu mai vorbea.

— Te-am întrebat ce părere ai despre Marvin a cărui datorie este să-mi păzească fata. Deci nu fă pe nebunu' cu mine!

Frost era sigur că Grandi îl întrebase acelaşi lucru pe Marvin despre el.

— Marvin este un fost polițist credincios, domnule. Are un dosar de excepție. Dacă aş fi fost în locul dumneavoastră eu l-aş fi ales pe Marvin.

Grandi rânji satisfăcut.

— Şi el a spus acelaşi lucru despre tine. El însă nu s-a ocupat niciodată de un caz de răpire pe când tu ai avut această ocazie. Eu cred în teoria că este bine să foloseşti oameni cu experiență. Ai lucrat cu poliția din New York şi cu F.B.I. Consider că ai mult mai multă experiență decât Marvin care toată viața nu a fost altceva decât polițist în acest oraş. De aceea mă interesează mai mult părerile tale decât cele ale lui Marvin.

Făcu o pauză în care Frost îl privi direct în ochi fără să clipească.

— Foarte bine, Frost, ce părere ai despre măsurile de securitate pe care le-am luat pentru a-mi proteja fiica de o răpire?

— Nouăzeci şi şapte la sută perfect, spuse Frost.

Grandi deschise o cutie aflată pe birou şi scoase un trabuc. Îi muşcă capătul, scuipă pe jos, îl aprinse şi începu să pufăie aruncând nori de fum spre Frost.

— Asta înseamnă că rămâne un procent de nesiguranță de trei la sută, după tine.

— Da, domnule.

Grandi se aruncă peste birou cu fața lui urâtă contorsionată de furie:

— Nu-mi servi mie genul acesta de rahat! urlă la el. Fata mea este în siguranță sau nu?

— Aşa cum văd eu lucrurile, domnule, există o verigă slabă în lanțul de securitate: veriga slabă este reprezentată de posibilitatea existenței unui complice,

bărbat sau femeie, în interior, spuse Frost aproape şoptit pentru a-l enerva pe Grandi.

— M-am gândit şi eu la asta. Am vorbit cu şeful poliției, Terrell. Îmi spune că a verificat dosarele tuturor celor care lucrează la vilă, inclusiv al tău. Terrell este mulțumit. Îmi spune că nu există complice în interior, bărbat sau femeie.

Cu fața mai imobilă ca a unui indian, Frost spuse tot încet:

— Atunci siguranța fetei dumneavoastră este sută la sută.

Grandi îşi împinse brusc înapoi fotoliul şi merse la fereastra panoramică. Privind surprins la silueta pătrățoasă, Frost realiză că Grandi era aproape pitic. În mod cert nu avea mai mult de un metru şaizeci, dar trupul foarte musculos şi puterea care îi era asociată îl făceau să pară impunător.

Grandi se răsuci brusc pe călcâie şi împunse cu trabucul în direcția lui Frost:

— Dar tu nu eşti de aceeaşi părere, nu-i

aşa? Tu crezi că s-ar putea să fie un complice în interior.

— Eu am spus că fiica dumneavoastră este în siguranță în procent de nouăzeci şi şapte la sută. Părerea lui Terrell nu face pentru mine nici cât o ceapă degerată. Există un risc de trei la sută, mic, dar există.

Grandi se întoarse cu acelaşi mers zorit la fotoliul lui şi se aşează:

— Iar faci pe nebunu' cu mine. Deci există un risc de trei la sută. Care este acela? Varsă!

— Dacă un tip meseriaş ar reuşi să vă răpească fata ar cere cel puțin cincisprezece milioane de dolari răscumpărare, spuse Frost neimpresionat de tot circul lui Grandi. Poate că pentru dumneavoastră, domnule, cincisprezece milioane de dolari nu reprezintă o sumă pentru care ați fi dispus să vă riscați viața sau libertatea dar, domnule, există milioane de oameni care şi-ar risca viața şi

libertatea pentru o asemenea sumă. Aşa încât, ceea ce vreau să vă sugerez, domnule, este că fiecare om are preţul lui. Şi, cu tot respectul, insist pe ideea că zaua putredă în lanţul de securitate al fiicei dumneavoastră poată fi existenţa unui complice în interior.

Grandi se aruncă din nou peste birou uitându-se ţintă la Frost.

— Şi preţul tău care este, Frost? Ai fi dispus să fii omul din interior pentru cincisprezece milioane de dolari?

„*Am să fiu omul din interior pentru cinci milioane de dolari*” îşi spuse Frost.

Primise însă o bună instrucţie în poliţie aşa încât faţa lui rămase de piatră.

— Vă înţeleg punctul de vedere, domnule, spuse şi se ridică în picioare. Ar trebui însă să vă puneţi următoarea întrebare: dacă ţelul meu ar fi să vă răpesc fiica v-aş fi vorbit aşa deschis? Vă repet că există o mică posibilitate de a exista un complice în interior. Slujba mea mă obligă

să vă spun părerea. Dumneavoastră decideți dacă țineți cont de ea sau nu. M-ați întrebat dacă aş fi dispus să acționez ca *„omul din interior”* pentru cincisprezece milioane de dolari. Mi se pare o întrebare corectă. Numai că eu nu aş acționa ca *„omul din interior”* nici pentru treizeci de milioane de dolari şi am să vă spun de ce.

Se aplecă spre Grandi şi-şi puse amândouă mâinile pe birou:

— Eu nu-mi vând clientul. Dacă sunt angajat să fac o treabă, o fac. Eu sunt format, sunt educat, sunt instruit ca polițist, şi la fel este şi Marvin. Nici unul din noi nu-şi vinde clientul. Dacă nu puteți crede acest lucru atunci am să-mi caut altă slujbă. Dumneavoastră hotărâți.

Şi se întoarse pe călcâie şi o luă spre uşă.

— Frost!

Vocea lui Grandi ar fi oprit şi un tren.

— Întoarce-te! Stai jos!

În acea clipă Frost fu sigur că a trecut

peste un obstacol dar ştia că vor urma şi alte obstacole.

Se întoarse şi merse încet spre fotoliul din care tocmai se sculase.

— Este prima discuție constructivă pe care o am de când am venit aici. Am vorbit cu şeful poliției, cu Amando, cu Marvin. Toți m-au asigurat că fiica mea este sută la sută în siguranță şi acum vii tu şi-mi spui că există un risc de trei la sută. Vreau ca fiica mea să fie sută la sută în siguranță. Aşa că vorbeşte-mi de riscul de trei la sută.

— Securitatea de la vilă este clasa întâi, spuse Frost. Nimeni nu poate să pătrundă pe proprietate fără să-l alerteze pe Marvin, pe mine şi, bineînțeles, sediul poliției. Treaba a fost bine gândită şi aici nu pot să găsesc lacune.

Făcu o pauză pentru a sugera că se gândeşte adânc după care continuă:

— Dar dacă există un *„om în interior”* camera de gardă devine vulnerabilă. În această cameră sunt toate dispozitivele de

control ale sistemului de siguranță. Aici au acces patru oameni domnule: Amando, Suka, Marvin şi eu. Domnul Amando are obiceiul de a verifica dacă paznicul de noapte doarme. Intră fără avertisment. Pe de altă parte Suka intră ca să aducă mâncarea. Pentru a reduce riscul, domnule, vă sugerez ca Amando şi Suka să nu mai aibă permisiunea de a intra în camera de gardă. Am afirmat mai înainte că riscul este de trei la sută. Dacă li se interzice accesul în camera de gardă lui Suka şi lui Amando riscul se reduce la unu la sută, un risc minim dar totuşi un risc. Dacă va fi o încercare de răpire, dumneavoastră şi poliția veți şti că sunt numai doi suspecți: Marvin şi cu mine. Asta îngustează enorm câmpul de suspecți. Marvin şi cu mine am fost angajați să vă protejăm fiica. Pot să vorbesc în numele lui Marvin aşa cum vorbesc în numele meu: noi nu ne vindem clientul.

Grandi dădu mulțumit din cap.

— Sunt de acord cu sugestia ta. Am să le ordon lui Amando şi lui Suka să nu mai intre în camera de gardă. Din această clipă tu şi cu Marvin răspundeți pentru securitatea fiicei mele. Să nu uiți nici o clipă acest lucru!

— Da, domnule!

Frost se ridică în picioare:

— Mai este o problemă. Ştiu că vorbesc neîntrebat dar cred că cineva trebuie să vă spună. Cât timp aveți de gând să țineți în cuşcă o femeie tânără, sănătoasă? Este practic o prizonieră aici pentru că vila este fără îndoială o cuşcă...

Frost crezuse că îl văzuse furios pe Grandi. Cu tot antrenamentul şi lui îi tresăriră muşchii când acesta bătu cu amândoi pumnii în birou şi lătră la el:

— Tu fă-ți treaba, Frost! Când fiica mea va învăța să se poarte cum trebuie va primi, poate, puțină libertate. Asta este tot!

— Da, domnule.

Frost îl găsi pe Marvin în camera de gardă. Închise uşa şi-i descrise acestuia în cele mai mici detalii discuția avută cu Grandi. Marvin ascultă privindu-l gânditor pe Frost.

— Aşa că de acum încolo, încheie Frost, nu-i mai avem în cârcă pe Amando şi pe Suka. N-am avut ce face, a trebuit să-l bag şi pe Suka în horă pentru că altfel bătea la ochi. Dar nu cred că este nici o problemă: putem să punem o măsuță pe hol unde să ne lase mâncarea şi de unde să o luăm noi.

— Chiar crezi că există un risc, ca vreo lichea şmecheră să reuşească să ajungă la fată? întrebă Marvin.

— Nici o şansă, îi răspunse Frost. Tot ce am vrut să fac a fost să-l pleznesc pe Amando şi să nu-l mai simțim tot timpul în spatele nostru.

Marvin rămase gânditor frecându-şi bărbia dar într-un târziu zâmbi şi spuse:

— Ai procedat corect, Mike. Am fost întotdeauna de părere că javra cea bătrână

strică peisajul. Jos pălăria pentru că ai reuşit să-l pui la punct!

— Să sperăm că rămâne blocat.

Frost se ridică în picioare:

— Săptămâna asta sunt liber ziua. Vrei să rămân în zonă şi să mă învârt pe moşie? Ca să-ți spun drept aş avea chef să fac o baie în mare dar dacă crezi...

— Du-te liniştit la plajă dar nu întârzia deseară.

— Atunci, serviciu uşor. Ai idee cât stă balaurul prin zonă?

Marvin îi zâmbi:

— Nu pun întrebări de genul acesta.

Ajuns la căsuța lui, Frost se schimbă şi-şi puse nişte bluejeans şi un tricou. Se hotărî să o sune pe Marcia. Avea chef să o pună de o trântă cu ea.

Când ieşi pe uşă văzu un Rolls care se îndepărta pe alee. La volan se afla Amando iar Grandi stătea lângă el. Întoarse capul spre stânga şi-l văzu pe Marvin ieşind din camera de gardă şi îndreptându-se spre

poarta de la lagună unde se aflau ambarcațiunile.

Făcu o pauză pentru a fotografia toată scena şi, privind în depărtare, îi văzu pe cei trei grădinari chinezi care, relaxați, îşi reluaseră meditația milenară privind la plantele pe care le îngrijeau. După aceea de după o tufa înfloritä apăru Gina. Purta pantaloni albaştri, foarte mulați, şi o bustieră. Ea îi făcu cu mâna şi se îndreptă spre el tăind-o direct peste peluză.

Frost deschise uşa şi intră cu spatele înăuntru iar ea îl urmă imediat în căsuță.

Se îmbrățişară strâns.

— Mike, trebuie neapărat să-ți vorbesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Eşti singurul care mă poate ajuta. Trebuie neapărat să mă ajuți!

— Bineînțeles că am să te ajut. Care este problema?

— Nu te da fante, îi spuse ea pe un ton scrâşnit. Aşteaptă mai întâi să vezi despre ce este vorba.

Frost o respinse brutal şi o privi atent. Faţa ei era trasă, tremura toată iar pe frunte avea broboane de sudoare.

— Uşurel, îi spuse el pe o voce alintătoare. Stai jos şi povesteşte-mi pe îndelete.

Ea se prăbuşi într-un fotoliu.

— Eşti singura persoană pe lumea asta care mă poate ajuta, Mike.

Îşi încleştă pumnii şi se bătu pe genunchi.

— Trebuie neapărat să mă ajuți. Dacă mă ajuți ai să primeşti toți banii pe care îi doreşti.

Frost îşi trase un fotoliu aproape de ea şi se aşează:

— Povesteşte!

Ea se uită intens la Frost după care îi apucă una din mâini şi-şi înfipse unghiile în carnea lui.

— Nimeni n-ar fi în stare să creadă una ca asta. Taică-meu se dă la mine! Tatăl meu!

Sări în picioare şi începu să se plimbe agitată prin cameră lovindu-şi pumnii de şolduri.

— Imaginează-ți! Tatăl meu!

Frost o privi speculativ. „*Era oare drogată?*” se întrebă. „*Chiar credea ce spunea? Era într-o criză de isterie?*”

„*Poți să capeți toți banii pe care ți-i doreşti!*” Vorbea oare serios?

— Gina!

Vorbise dur.

— Potoleşte-te! Stai jos! Povesteşte-mi ce te apasă.

Ea se opri străbătută de un fior, închise ochii şi rămase aşa un moment lung. După aceea deschise ochii, se întoarse la fotoliu şi se aşează.

— Tatăl meu s-a îndrăgostit de mine, spuse.

Frost se uită nedumerit la ea:

— Şi care este problema? În general se presupune că taţii trebuie să-şi iubească fii şi fiicele.

— Îndrăgostit, țipă la el Gina. Eşti aşa de tâmpit încât trebuie să-ți silabisesc? Nu mă iubeşte aşa cum îşi iubesc tații fiicele. E dement! E bolnav! Vrea să se culce cu mine!

Şocat, Frost se holbă la ea:

— Nu pot să cred aşa ceva, spuse.

— Şi totuşi aşa este

Vocea ei deraia din nou:

— Mama s-a sinucis. Nici măcar nu i-a păsat, aşa cum nu i-a păsat de mama nici când trăia. El mă dorea pe mine! Nu ai decât să-l priveşti atunci când este cu mine. Chiar crezi că nu am suficientă experiență cu bărbații ca să pot să-mi dau seama? De aia stă departe de mine. Nu mai este sigur că se poate stăpâni.

Frost inspiră adânc:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gina...

— M-am distrat aşa de bine la Roma. Ştiam ce-l apasă şi eram foarte atentă. Nu i-a trecut niciodată prin mintea lui bolnavă că aş avea nevoie de sex. Şi după aceea

tâmpiții ăia au încercat să mă răpească şi a urmat toată publicitatea aia nenorocită. Şi aşa tatăl meu, cu mintea lui bolnavă, şi-a dat seama care este realitatea.

Fața ei era schimonosită de efortul de a-şi stăpâni lacrimile.

— Aşa că m-a închis în închisoarea asta nenorocită şi mă va ține aici pentru ca nici un bărbat să nu mă poată face fericită, şi mă va ține aici până când va muri.

Frost continua să se holbeze la ea. Era blocat. Pur şi simplu nu-i venea nimic în minte să spună.

— Mike! Trebuie să mă crezi! Eşti singurul care mă poate ajuta.

Căzu de pe scaun în genunchi şi îi apucă strâns ambele mâini.

— Nu pot să continui să trăiesc aşa! Ascultă-mă bine, Mike: dacă el ar muri aş fi liberă şi aş moşteni toată averea lui, miliarde de dolari!

Unghiile ei se înfipseră adânc în carnea încheieturilor lui Frost.

— Mike, înțelegi ce-ți spun? Eşti singurul care mă poate elibera!

Îi dădu drumul la încheieturi şi se repezi la pieptul lui.

— Mike te implor să-l ucizi!

Frost rămase un lung moment nemişcat cu mintea activă.

Se gândi: „*Isuse, este sonată! Nu cred o iotă din ceea ce-mi spune! În ce dracu' m-am băgat?*”

— Mike!

Degetele ei se strecurară sub cămaşa lui:

— Poți să ai tot bănetul de pe lumea asta. Omoară-l! Fă-o de dragul meu! Eliberează-mă! La mijloc este atâta bănet încât nici nu-mi pasă de bani! Tot ce vreau este libertatea!

Lui Frost i se păru că degetele ei care se plimbau pe pieptul lui transpirat sunt nişte picioare de păianjen. Cu un gest hotărât dar delicat împinse înapoi fotoliul şi se ridică în picioare privind la ea cum

stătea îngenunchiată în fața lui.

— Gina! Calmează-te! Nu poți să fii serioasă atunci când îmi ceri să-l ucid pe propriul tău tată!

Ea rămase în genunchi iar Frost simți un fior pe şira spinării atunci când ea îl privi în ochi. Acum era sigur că era drogată până în albul ochilor.

— E bătrân şi foarte bolnav, îi spuse. Eu sunt tânără şi am toată viața înainte. Omoară-l pentru mine! Omoară-l şi capeți tot ceea ce-ți doreşti! Mai mulți bani decât poți să-ți imaginezi!

Frost se îndepărtă şi-i întoarse spatele.

Plănuise să o răpească pentru cinci milioane de dolari. Avea nevoie de timp pentru a se gândi la această schimbare de situație. Să zicem numai că Grandi crăpa. Oare fata asta, pe jumătate nebună, urma să moştenească averea enormă a tatălui ei? Şi dacă da? Simți că inima o ia razna. Mintea lui se mută imediat la Silk. Era un asasin de profesie. Putea să-l şteargă pe

Grandi de pe fața pământului fără probleme numai că după aceea nu ar fi stat blând ştiind că el, Frost, putea primi de la fată toți banii de pe lume.

Era o chestie la care trebuia să se gândească în linişte.

Uitându-se în continuare pe fereastră, cu spatele la ea, întrebă:

— Cât timp o să stea tatăl tău aici?

— O săptămână.

Ei bine, într-o săptămână avea suficient timp ca să se gândească în linişte. Se întoarse:

— Nu-ți promit nimic, păpuşico, dar poți să speri.

— Când? întrebă ea ridicându-se nesigur în picioare.

— Curând. Lasă-mă să mă gândesc. Duminică trec în schimbul de zi. Poți să vii aici joia viitoare?

Ea negă dând din cap.

— Miercuri. Tata şi cu Amando au o întâlnire de afaceri cu nişte tipi la ora nouă

seara. Aş putea să vin atunci.

— Atunci miercuri?

— Te rog, te rog, Mike, eliberează-mă!

După care îi întoarse spatele şi ieşi din cameră.

Frost simți că tot trupul îi este acoperit de o sudoare rece. Rămase la fereastră şi o privi cum se îndepărta în grabă mergând direct peste peluză.

*

* *

Frost petrecu două ore pe plajă, înotă în ocean după care se sui în maşina sa, T.R.7, şi merse la restaurantul *Ace of Spades.* Ajunse acolo pe la ora 17:20. Era perioada moartă când personalul îşi trăgea sufletul, parcajul era gol iar activitatea era practic zero.

Intră în restaurant şi-l găsi pe Ross Umney stând la o masă şi verificând notele de plată. Imediat cum îl zări acesta sări în picioare.

— Salut, Mike!

Zâmbetul lui larg, cuceritor, era pus la vedere.

— Am ceva de discutat, îi răspunse sec Frost. Unde este Silk?

— Joacă cărți cu Mitch. Hai să mergem!

Umney îl conduse pe Frost în camera de deasupra restaurantului ale cărei ferestre dădeau spre piscină.

Silk şi Goble stăteau la masa mare aşezată lângă fereastră. Lângă scaunul lui Goble se afla o măsuță mică pe care erau puse o tavă mare cu prăjituri şi o carafă cu ceai.

Silk ridică capul, se uită la Frost şi ridică din sprâncene.

— Hai să stăm de vorbă, spuse Frost şi se aşează într-un fotoliu aflat departe de masa la care ei jucau cărți.

— Despre ce? întrebă Silk întorcând din nou capul la cărțile pe care le avea în mână.

Se uită la Goble şi-i spuse:

— Îmi datorezi cincizeci de parai.

— Ce chestie! Ca şi cum aş putea uita lucrul acesta! spuse Goble îndesându-şi în gură o prăjitură cu cremă.

— Hai să discutăm! spuse Frost nervos. Lasă vrăjeala! Suntem pe treabă sau nu?

Silk se ridică în picioare, traversă camera şi se aşează într-un fotoliu lângă Frost.

— Şi ce dacă suntem?

Goble întinse mâna după încă o prăjitură cu cremă, ezită, după care se ridică în silă şi merse pentru a se aşeza într-un fotoliu lângă Silk. Umney se aşează de cealaltă parte a lui Silk.

— Deci okay, spuse Frost. Am rezolvat toate problemele aşa că putem răpi fata!

Silk zâmbi:

— Astea sunt veşti bune.

Privi în stânga şi în dreapta sa la Goble şi la Umney:

— V-am spus sau nu v-am spus că lui Mike îi merge mintea?

— Da, ne-ai spus, zise Goble, nescăpându-l din ochii lui porcini pe Frost. Aşa că hai să auzim cât este de şmecher.

Silk se întoarse spre Frost:

— Dă-i drumul. Vrem să ştim cum îi scoți din circuit pe Amando, pe Marvin şi pe fată. Vrem să ştim cum rezolvi cu câinii şi cum neutralizezi gardul. Dă-i drumul!

Frost îşi făcu numărul. Fără să-i pese de îndemnul lui Silk îşi scoase pachetul de țigări şi-şi aprinse o țigară cât putu de încet. Abia după aceea privi la Silk:

— Greşit! Tu vorbeşti primul. Eu îți spun că am rezolvat problemele dar nu îți spun cum până când nu-mi explici cum îmi garantezi cele cinci milioane de dolari. Până nu ştiu acest lucru nu-ți spun nimic.

Goble răbufni:

— Uite-te la el ce pui de cățea este! Te-am avertizat Lu.

Frost se ridică iute din fotoliu, îl apucă pe Goble de cămaşă, îl ridică în picioare după care îi dădu un brânci puternic care

îl făcu pe acesta să zboare de-a lungul camerei.

— Mai spune-mi odată aşa butoi de osânză râncedă, îi spuse Frost cu vocea lui de polițist, şi am să-ți scot dinții prin spatele căpățânii tale de porc.

În mâna lui Goble răsări de niciunde un pistol.

— Mitch!

Vocea lui Silk era calmă şi mortală.

Goble se uită furios la Frost după care ascunse arma în unul din buzunare.

Silk continuă:

— Ai vorbit neîntrebat, Mitch.

Goble se clătină ca bătut de vânt după care aprobă dând din cap. Se întoarse mergând încet şi clătinat la fotoliul lui şi se aşează.

— Îmi cer scuze, Mike, spuse.

Frost îi zâmbi:

— Nici o problemă.

După aceea se aşează şi îi spuse lui Silk:

— Suntem în treabă sau mă car şi uităm

totul? Te-am întrebat cum îmi garantezi, repet, garantezi, că îmi iau felia de cinci milioane şi continui după aceea să respir.

— Dacă îți spun asta, spuse Silk aproape şoptit, te bagi în afacere cu noi?

— Dacă mă convingi, da.

— Nu te pripi, Am să te conving dar după ce ți-am spus nu mai este drum de întoarcere pentru tine. Mergi cu noi sau am să te omor!

„Dacă nu te omor eu mai înainte” îşi spuse Frost păstrându-şi fața imobilă. Cu glas tare spuse însă altceva:

— Nu-i nevoie să mă amenințI. Convinge-mă că sunt în siguranță, eu şi banii care mi se cuvin, şi sunt cu voi în barcă.

Silk aprobă dând din cap:

— Imediat cum punem laba pe fată s-a terminat practic toată treaba. Este cea mai uşoară şi dulce răpire. Nu vor fi nici un fel de represalii.

Frost scutură scrumul țigării:

— Hai, las-o baltă! O să-l omori pe Marvin. Copoii de aici sunt isteți. O să fie bineînțeles represalii şi încă mari. Nu te amăgi singur: imediat ce Grandi îşi primeşte plodul înapoi treaba o să se încingă urât de tot.

— Marvin nu o să fie ucis iar Grandi nu o să facă gălăgie, îi spuse Silk calm.

Frost începeni uitându-se fix la Silk.

— De aceea această răpire este atât de dulce, spuse Silk. De aceea îți trebuie o bună planificare. Când ți-am spus că Marvin o să dispară definitiv am vrut numai să-ți testez nervii. Vroiam să fiu sigur că poți să rezişti la presiunea unei crime. Numai că nu va fi nici o crimă dar acum ştiu că ai nervii tari şi că ai rezista la presiune chiar dacă s-ar întâmpla o crimă. Asta mi-a spus că am ales omul care trebuie. Numai că acum poți să te relaxezi, Marvin va fi numai drogat.

Frost dădu din cap:

— Atunci eu am să fiu în vizorul poliției.

Mi-ai spus că o să faci în aşa fel încât să arunci bănuiala pe Marvin.

— Aşa am spus dar era numai un test. Vroiam să văd cum reacționezi.

Silk se aplecă înainte cu singurul ochi valid strălucind şi continuă:

— Nu vor fi nici un fel de represalii, nimic. Nu vor fi polițişti, nimic. Banii vor fi plătiți şi fata va fi înapoiată. Îți garantez toate aceste lucruri.

Frost se uită la Goble, după aceea la Umney şi înapoi la Silk.

— Zi mai departe!

— Ți-am spus mai de mult că Ross poate să scoată o informație şi de la o scoică şi să ştii că nu am exagerat. Când am auzit de încercarea de răpire eşuată de la Roma m-am gândit că aş putea să încerc şi eu. Mitch mi-a spus, după ce a verificat sistemul de siguranță al vilei, că nu avem nici o şansă. Eu însă am continuat să mă gândesc. Aşa încât l-am trimis pe Ross la Roma. S-a întors cu informații interesante

numai că Mitch a ținut-o pe a lui că nu se poate din cauza sistemului perfect de securitate. Aşa că nu mi-a rămas altceva mai bun de făcut decât să mă gândesc şi după aceea Marcia te-a adus aici, *„omul din interior.”* Îmi spui că ai rezolvat problemele pe care ți le-am dat iar eu îți spun că informațiile tale împreună cu informațiile lui Ross ne vor permite să facem cea mai dulce răpire din lume

— Şi care sunt informațiile lui Ross?

Silk îşi puse pe față zâmbetul de diavol:

— Foarte bine, am să-ți spun, dar nu uita: după ce-ți spun eşti în echipă, şi rămâi în echipă, corect?

— Te cam repeți, se răsti la el Frost nerăbdător. Care sunt informațiile?

Silk îl studie atent câteva clipe lungi:

— Nu am să mă repet niciodată de ajuns. Vreau să înțelegi clar că după ce-ți dau această informație eşti pe felie cu noi şi acolo rămâi dacă nu doreşti să capeți o gaură mare în căpățână, corect?

Cei doi se studiară în tăcere. Ochiul bun al lui Silk arăta mortal. Frost realiză că începe să transpire.

Cinci milioane!

Cu o voce calmă, sigură şi pe un ton ferm spuse:

— Care este informația?

Silk continuă să-l privească fix:

— Chiar vrei să ştii? îl întrebă cu vocea lui cavernoasă.

— Lasă vrăjeala, Silk, lătră la el Frost. Du-te şi sperie copii în parc! Pe mine nu mă sperii.

Silk rânji la el după care se întoarse încet spre Umney:

— Foarte bine, dă-i drumul Ross. E cu noi, spune-i!

— M-am dus peste contabilul şef al lui Grandi, un tip pe nume Giuseppe Vessi, începu Umney. Are o mică slăbiciune pentru băieții tineri deşi este însurat cu o tipă bogată. Aşa că nu au fost nici un fel de probleme să-l fac să vorbească. Toți

bogătaşii din Italia fac mici şmecherii ca să luxeze fiscul. De ani de zile Grandi îşi trage o mare parte din profiturile uriaşe pe care le obține într-un cont cu parolă din Elveția. Vessi s-a ocupat de operație. Vessi mai spune că în momentul acesta banii pitiți în Elveția au cam ajuns la treizeci de milioane de dolari. Aşa că l-am strâns puțin cu uşa pe Vessi şi am căzut până la urmă la o învoială: el ia zece milioane şi noi luăm douăzeci de milioane de dolari. Şi Grandi nu poate face nimic. Avem fotocopii ale tuturor tranzacțiilor făcute în contul din Elveția. Dacă lui Grandi i-ar trece prin minte să facă gălăgie după ce îi răpim fata am putea foarte uşor să trimitem aceste copii la fiscul italian iar Grandi ar lua uşor cincisprezece ani de mititica, şi Grandi ştie asta. Deci nu este nici o problemă dacă putem să punem laba pe fată. Noi patru: Lu, Mitch, tu şi cu mine, semnăm un document care ne face asociați în părți egale iar Grandi ne transferă nouă contul

cu parolă din Elveția. Suntem toți protejați, pentru că nici unul nu poate retrage partea altuia. Nu este nici o problemă şi, pentru că suntem oameni corecți, îi dăm lui Vessi zece milioane din cele treizeci aflate în cont pentru că ne-a vândut pontul.

— Dar o să ne transfere Grandi contul? întrebă Frost uluit totuşi de cele auzite.

— Sau o face şi-şi primeşte fata înapoi sau nu o face şi merge la puşcărie pentru cincisprezece ani. Chiar îl vezi pe un om în poziția lui Grandi să-şi dorească să meargă la mititica? întrebă Umney râzând cu gura până la urechi.

— Ți-am spus, Mike, că am pus la cale o răpire dulce, spuse Silk. Fără curcani, fără necazuri, fără gălăgie, dar trebuie să ajungem la fată. Acum spune-ne tu cum.

— Aş vrea să mă uit puțin la documentul prin care devenim toți patru asociați în parte egală la contul din Elveția, spuse Frost.

— Nu laşi nimic la voia întâmplării, nu-i aşa?

Silk îşi puse iarăşi pe faţă zâmbetul de diavol.

— Arată-i-l, Ross!

Umney se ridică în picioare şi merse până la un birou, deschise un sertar şi se întoarse cu o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Frost.

Frost citi cu atenţie ce era scris pe foaia de hârtie. În josul foii, la semnături, erau menţionate numele lor. Mai citi odată după care dădu din cap satisfăcut:

— Mda, cred că foaia asta rezolvă totul, spuse şi i-o dădu înapoi lui Umney. Corect, sunt mulţumit. Acum am să iau fiecare problemă în parte la discutat. Ziua acţiunii, mai exact noaptea, este sâmbăta viitoare. Dacă nu vreţi să o facem aşa repede va trebui să mai aşteptăm o lună. Am să vă explic de ce: Marcia mi-a spus că îl are pe Amando în condicuţă în fiecare prima sâmbătă a lunii. Deci săptămâna

viitoare este început de lună. El vine pe la nouă seara, bea ceva, îşi face numărul şi se cară. Din câte spune ea este rutină, de fiecare dată acelaşi lucru. Îi daţi ei una din pilule şi Amando este aranjat. Am uitat să vă întreb: pilulele astea se dizolvă repede şi au vreun gust?

— Repede şi nici un gust, îi răspunse Silk.

— Okay, Amando îşi bea paharul şi pe la trei dimineaţa este scos din joc. Cum îţi place până acum?

Silk dădu mulţumit din cap.

— Până aici este perfect, nici o problemă, spuse.

— Marvin şi cu mine luăm întotdeauna cina împreună, continuă Frost. Şi întotdeauna bem fiecare câteva cutii de bere. Deci nici o problemă să-i pasez în pahar o pilulă. Duminica următoare răpirii schimbăm turele aşa că este foarte normal ca în sâmbăta răpirii să-i spun că sunt obosit şi că mă car să mă culc. El se

aşează în faţa monitoarelor şi pe la două dimineaţa este şi el scos din joc. Deci i-am rezolvat pe Amando şi pe Marvin

Frost făcu o pauză privind la Silk.

— Eşti cu mine?

— I-ai aranjat pe Amando şi pe Marvin, spuse Silk. Mai departe: ce faci cu câinii? Ce e cu gardul? Cum o droghezi pe fată?

— Fata nu are nevoie să fie drogată, spuse Frost pe cel mai calm ton. Ea o să aibă grijă de câini şi tot ea o să aibă grijă de gard.

Goble se aplecă în faţă şi spuse supărat:

— Uite ce este Lu, tipul ăsta ori îşi bate joc de noi ori este nebun!

Frost se aplecă şi el ameninţător:

— Grasule, ţi-am suportat destul porcăriile. Mai deschide odată gura şi te turtesc!

— Gura, Mitch, se răsti şi Silk. Nu te băga.

Se întoarse spre Frost:

— Ascult, zi mai departe!

— Grandi a sosit în dimineața aceasta la vilă. A vrut să vorbească cu mine.

Frost îi descrise apoi în amănunt discuția avută cu Grandi.

— Aşa că am reuşit să-i dau jos din spinare pe Amando şi pe Suka, concluzionă, şi asta este important. Mai pe înțelesul vostru înseamnă că în camera de gardă nu se mai primesc musafiri neaşteptați. Dar abia acum urmează veştile cele mari: Grandi şi Amando s-au cărat de la vilă în după amiaza aceasta şi fata a venit la căsuța mea. E nebună de legat. Poți să ghiceşti ce m-a implorat să fac?

Tăcu. O pauză de efect pentru a se uita la cei trei bărbați din fața lui după care coborî vocea şi continuă:

— M-a implorat să-i omor tatăl ca să poată fi din nou liberă.

În cameră se instaură o linişte adâncă întreruptă numai de zgomotul uşor făcut de instalația de aer condiționat. Silk se foi nelinişti în fotoliu, Umney îşi trecu

degetele prin păr iar Goble scoase un mic guițat.

— Poate că voi trei nu vă dați seama ce înseamnă pentru o fată cu un temperament ca al Ginei să stea în spatele unui gard letal, rupse într-un târziu liniştea Frost. Fata asta are jar în chiloți. Singura ei scăpare ar fi dacă taică-său crapă. Ea ştie asta. Ştie foarte bine că atât timp cât el trăieşte ea va rămâne închisă în cuşca ei de aur.

Frost făcu din nou o pauză de efect. Îşi făcu din nou numărul cu aprinsul țigării în timp ce, din nou, cei trei bărbați rămaseră nemişcați, aplecați în față aşteptând continuarea.

— Acum am să vă spun şi altceva. Grandi este sonat. În sensul că, ştiți voi... Nu fac decât să repet ce mi-a spus ea, dar mie mi s-a părut foarte convingătoare. Ei bine, tipul o priveşte galeş, ştiți voi, galeş, înțelegeți sau trebuie să vă silabisesc? Ea este convinsă de acest lucru. Şi-a făcut de

cap cu mulți bărbați aşa că se pricepe. Când presa din Roma a pus pe prima pagină modul ei de viață, Grandi a închis-o. Dacă el nu o poate avea atunci nici un alt bărbat nu o să poată să o aibă. Vă prindeți cum stă chestia?

— Continuă să vorbeşti, spuse Silk nervos. Până acum sunt cu tine.

— Pentru că mi-ai dat asigurări că răscumpărarea va fi plătită am făcut toată gândirea plecând de la aceste asigurări. Din ceea ce mi-a spus Gina cred că ar fi în stare să facă orice pentru a-şi recăpăta libertatea, inclusiv să pună pe cineva să-i omoare tatăl. Eu şi cu ea ne întâlnim miercuri pentru că Grandi nu ne va sta în cale. Am să o întreb cum i-ar plăcea să fie răpită. În starea în care îi sunt acum neuronii sunt sigur că o să sară în sus de bucurie. Am să-i explic că am trei prieteni foarte buni care sunt dispuşi să o ajute să-şi recapete libertatea dar că este nevoie ca ea să coopereze. Ea are acces direct din

vilă la camera de gardă. Am să-i spun că tot ce are de făcut este să intre în camera de gardă duminică dimineața la ora trei unde o să-l găsească pe Marvin drogat. Am să-i spun ce butoane să apese pentru a-i băga pe câini în țarc şi pentru a neutraliza gardul. După aceea tot ce are de făcut este să meargă la port unde o să o aşteptați voi trei şi nu aveți decât să o duceți la ascunzătoare.

Frost privi interogativ la Silk:

— Până aici îți place?

— Până aici îmi place. Nu te opri!

— Unde o ascundeți?

— Bineînțeles că aici, unde altundeva? O să-i dăm camera Marciei.

— Perfect. Deci am pus mâna pe fată fără nici un fel de probleme. A doua zi dimineața mă duc la camera de gardă pentru a-l schimba pe Marvin şi-l găsesc drogat, îl chem pe Suka, îl găsesc şi pe Amando tot out şi constat că Gina lipseşte. În camera de gardă găsesc un plic sigilat

pe care scrie: *„aceasta este cererea de răscumpărare pentru Grandi. Fără poliție pentru că altfel...”* Deci eu preiau conducerea. Am să-l sun pe Grandi. Suka ştie tot timpul unde să-l găsească. Până când soseşte Grandi, Marvin şi Amando au timp să-şi revină dar eu am să rămân la conducere. Grandi o să citească cererea de răscumpărare şi o să-şi dea seama că este încolțit. Plăteşte sau merge direct la puşcărie. Îi dați o zi ca să transpire bine după care dați telefon şi, cu puțin noroc, o să fie de acord să se întâlnească cu voi. Am să fiu în spatele lui ca să fiu sigur că nu încearcă o şmecherie. Ştie că m-am ocupat deja de un caz de răpire când lucram pentru „federali” aşa că o să se consulte cu mine, sunt sigur că o să mă vrea lângă el tot timpul. Veniți cu documentul de cedare al contului pe care el trebuie să-l semneze după care îi restituiți plodul şi dispăreți în ceață. Asta înseamnă că pe scenă rămân eu, Grandi şi fata. Ea o să-i spună

tăticului să se ducă dracului. Am să-i explic lui Grandi că nu are nici o bază legală să o țină cu forța pentru că ea este majoră. Gina o să o şteargă şi ea şi mă doare undeva unde o să se ducă, dar scenariul zice că ea trebuie să se care. Eu mă întorc la vilă cu Grandi. Când o să accepte ideea că şi-a pierdut fiica definitiv o să închidă vila şi o să mă plătească pe mine şi pe Marvin, ca de altfel pe tot personalul, după care o să ne spună să plecăm. Aşa că eu o să iau fuguța un avion pentru Elveția, o să-mi ridic partea din răscumpărare care mi se cuvine şi am să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți.

Frost îi zâmbi larg lui Silk:

— Ce zici?

Silk aprobă dând din cap.

— Deştept gândit, Mike!

Se întoarse la cei doi complici:

— Voi ce părere aveți?

— Îmi place, spuse Umney. Mda, deştept gândit!

Goble se ridică în picioare şi traversă camera până la măsuța pe care se afla tava cu prăjituri şi luă una cu cremă.

— Eu văd nişte probleme, spuse muşcând din prăjitură. Hai să mai repetăm odată scenariul.

Aşa încât cei patru bărbați se aşezară la masă şi luară totul de la început.

După încă o oră Frost îşi împinse în spate fotoliul şi spuse:

— Trebuie să mă întorc la vilă. Sunteți cu toți mulțumiți de scenariu dacă pot să o conving pe Gina să coopereze?

— Ai pus degetul pe rană, spuse Silk Convinge-ne că fata cooperează şi batem palma.

— Am să fiu din nou aici joi seara la ora şase, spuse Frost. Am să vreau să capăt un exemplar al documentului semnat de voi trei şi am să vreau o copie după scrisoarea cu cererea de răscumpărare adresată lui Grandi.

— Okay, spuse Silk. Se pare că facem

afaceri împreună, nu-i aşa Mike?

Frost dădu din cap şi ieşi din cameră.

Urmă o pauză lungă după care Mitch se sculă în picioare, merse la uşă, o deschise şi privi pe coridorul pustiu într-o parte şi în alta.

— Am în golanul ăsta tot atâta încredere cât aş avea într-o viperă.

— Nu-ți bate capul cu el, spuse Silk având din nou pe față zâmbetul lui diavolesc. Viperele trebuie ucise, nu-i aşa?

*

* *

Miercuri seara, ora nouă.

Frost se învârtea fără încetare prin sufrageria căsuței sale. Din când în când îşi pocnea pumnii încleştați. Puțin după ora opt seara îi văzuse pe Grandi şi Amando plecând în Rolls. Mâncase bine la cină după care îi spusese lui Marvin că este obosit, îl lăsase în fața monitoarelor şi se întorsese la căsuța lui. Marvin îi

atrăsese atenția că va da drumul la câini fix la ora nouă.

Privi pentru a mia oară la ceas. Nu mai rezistă şi stinse lumina după care privi pe după perdea afară. „*Doamne!”,* se gândi el *„cât de greu au putut trece ultimele cinci zile!*”

Nu-l văzuse deloc pe Grandi pentru că fusese în schimbul de noapte. Îşi petrecuse zilele la plajă. Nu se apropiase de *Ace of Spades.* Acum, în sfârşit, era miercuri, dar nu era încă de loc sigur că Gina va veni. Ce fiasco ieşea dacă ea nu venea! În acea clipă o zări apărând de după tufişuri şi alergând către căsuța lui. Avea uşa deschisă când ea sosi. I se aruncă în braţe lipindu-şi trupul strâns de al lui şi el trebui practic să se lupte cu ea pentru a se elibera şi a închide uşa. După aceea o luă din nou în braţe:

— Oh, Mike, am aşteptat şi iar am aşteptat. Fiecare oră de aşteptare m-a îmbătrânit cu un an.

O luă în braţe şi o duse în dormitor. O puse încet în pat după care aprinse veioza. Trăsese draperiile în dormitor şi ştia că Marvin nu putea să vadă din camera de gardă lumina din dormitor.

— Te-am aşteptat, îi spuse aplecându-se peste ea. Cât timp avem?

— Trei ore, nu mai mult.

Deja îşi desfăcea fermoarul de la pantalonii strâmţi pe care îi purta iar el îi desfăcu sutienul.

Îmbăţişarea lor a fost feroce: două animale neinhibate şi când ea ajunse în sfârşit la orgasm scoase un strigăt abia controlat.

Rămaseră întinşi unul lângă altul aşteptând ca respiraţia să le revină la normal. Frost îşi trecu braţul pe sub umerii ei dar devenea deja conştient de minutele care treceau.

— Gina, iubito, spuse el strângând-o puţin de umeri, cred că am o soluţie pentru tine.

— Vrei să spui că o să-l omori?

Privind-o, văzându-i ochii strălucitori Frost simți fiori pe şira spinării. *„E clar că este nebună!”* gândi. *„Joacă foarte atent!”* îşi impuse.

— Nu... Am o idee mult mai bună. Vezi iubito, dacă l-aş ucide, curcanii mi-ar sări în cap şi atunci ce-am făcut?

— Eşti deştept, spuse ea aruncându-se peste el şi îmbrățişându-l strâns. Ai să găseşti o modalitate pentru a face în aşa fel încât să pară un accident.

Îmbrățişarea ei deveni şi mai fermă.

— Gândeşte-te numai! Dacă ar fi mort ai putea să ai toți banii pe care ți-i doreşti!

— De ce eşti aşa de sigură că o să-ți lase ție banii?

— Păi cui altcuiva să-i lase?

Zâmbi în timp ce degetele ei începură să-i gâdile pieptul.

— Am să fiu mai bogată decât Cristina Onasis! Miliarde de dolari! Poți să iei cât vrei. Omoară-l, Mike, şi-ți promit cerul şi

pământul!

Frost întoarse capul pentru ca ea să nu poată vedea expresia de scârbă de pe fața lui.

— Nu, am o idee mai bună: nici un risc, nici un curcan şi tu capeți libertatea pe care ți-o doreşti atât.

Ea îl privi ținând capul puțin aplecat într-o parte. Frost nu se putu abține să nu remarce cât arăta de coruptă şi de vicioasă.

— Ce idee? Ce idee poate fi mai bună decât să-l ucizi pe perversul acesta bătrân?

„*Acum este acum*” îşi spuse. „*Dacă nu este de acord ce dracu' fac?*”

Îi vorbi încet şi distinct, privind-o direct în ochi:

— Ce-ai zice să fii răpită?

Ochii ei se măriră după care râse din toată inima:

— Răpită? Mi-ar place, dintotdeauna mi-am dorit să fiu răpită! Când proştii ăia au încercat să mă răpească la Roma eram aşa

de excitată că m-am udat toată. Vrei să mă răpeşti, Mike? Mi-aş dori să fiu ascunsă într-un şifonier ca Patty Hearst. Mi-ar plăcea să fiu brutalizată, să fiu violată!

Ascultând-o, privind-o, Frost simți să îi vine să verse. Se rostogoli jos din pat şi se îndepărtă de ea. În timp ce-şi trăgea pantalonii ea se trânti pe spate cu sfârcurile sânilor tari şi cu picioarele larg desfăcute:

— Nu fă asta, te rog, spuse ea. Îmi place să te privesc când eşti gol.

Fără să o bage în seamă termină îmbrăcatul după care merse la măsuța de lângă şifonier unde pusese pe o tavă o sticlă de scotch şi două pahare. Îşi turnă o porție zdravănă şi o bău dintr-o singură înghițitură.

— Ceva de băut?

Ea se strâmbă:

— Nu, vino aici. Povesteşte-mi despre răpire.

Îşi mai turnă o băutură, la fel de mare, o

trimise urgent pe gât în jos după care veni la pat şi se aşează departe de ea.

— E o idee foarte deşteaptă, începu el, dar mai întâi vreau să lămurim lucrurile. Mi-ai spus că nu-ți pasă de bani. Eşti încă de aceeaşi părere?

Ea îl privi după care dădu afirmativ din cap:

— Îmi pasă de un singur lucru, spuse ea. Vreau să fiu liberă să-mi trăiesc viața. Fac ceva pe bani. Tot ce vreau este să-mi recapăt libertatea şi să-mi fac de cap.

— Dacă gândeşti într-adevăr aşa, am răspunsul la problema ta.

— Da, aşa gândesc. Spune-mi!

— Pot să aranjez să fii răpită. Am prieteni care or să mă ajute.

— Cine?

— N-are importanță dar te asigur, iubito, că nu ai de să-ți faci probleme din cauza lor.

Ochii ei îl priviră speculativ:

— Şi lor ce le iese din toată treaba?

— Răscumpărarea, bineînțeles.

— Şi tu cu ce te alegi?

— Cu o parte din răscumpărare.

— Aşa deci. Ei bine, te ascult

Nu era sigur că reuşise să o ademenească dar ştia că nu are ce face şi că trebuia să-i dezvăluie planul. În următoarea jumătate de oră vorbi pe un ton convingător. Îi explică ce ar trebui să facă ea. Îi spuse şi despre evaziunea fiscală a lui Grandi.

— Nu poate să facă nimic, iubito, dacă vrea să nu meargă la puşcărie. Tu îți recapeți libertatea iar eu capăt o bucățică din răscumpărare. Aşa, între noi, trebuie să recunoaştem că l-am încolțit, spuse el în loc de concluzie.

Făcu o pauză, conştient că este leoarcă de sudoare.

— Ce zici?

Îşi pocni sânii cu palmele şi îi zâmbi:

— Minunat, de-a dreptul minunat!

El o privi nelinişstit.

— Eşti sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Deci sâmbătă, voi fi liberă.

Sări sprintenă din pat şi-l înlănțui.

— Dar acum hai să lăsăm trăncăneala, Mike. Hai să vedem puțină acțiune!

CAPITOLUL 6

Frost tocmai terminase să se îmbrace când Suka veni la el la căsuță.

Frost dormise prost. Deşi aparent Gina acceptase cu entuziasm ideea de a fi răpită, ea îl îngrijora totuşi. Era aproape sigur ca fuma țigări cu droguri şi că în noaptea trecută venise la el sub influența drogurilor. Şi dacă, să presupunem, când se trezea de sub influența drogurilor îşi schimba părerea? Îi repetase, mereu şi mereu, ce are de făcut.

Duminică dimineața, exact la ora trei, trebuia să meargă la camera de gardă. Acolo urma să-l găsească pe Marvin adormit. Trebuia să apese butonul roşu de pe rândul al treilea de sus în jos al panoului şi să aştepte cel puțin zece minute. După aceea trebuia să apese al patrulea buton de la stânga la dreapta de pe acelaşi rând. După aceea trebuia să meargă imediat la port unde o va aştepta o

barcă.

— Minunat, formidabil, excitant! repeta ea fără încetare.

Îi trebuise toată răbdarea din lume pentru a o convinge să încerce să memoreze manevrele pe care le avea de făcut, dar nu era deloc sigur că ea o să-şi reamintească exact butoanele pe care trebuia să le apese. Dacă apăsa din greşeală un alt buton toți curcanii din Paradise City urmau să apară pronto. Gândul acesta îl făcea să transpire.

Frost îşi vărsă nervii pe Suka care după ce bătuse de două ori la uşă intrase în sufragerie.

— Ce dracu' vrei? îl întreabă agresiv.

— Domnul Grandi vrea să te vadă, spuse Suka. Vino, te rog, după mine.

Cu nervii încordați la maxim Frost îl urmă pe potecă şi în interiorul vilei. Suka îl conduse în încăperea în care îl întâlnise pe Grandi prima oară.

Grandi stătea la birou. În spatele lui, în

picioare, lângă fereastră şi cu mâinile la spate, stătea Amando.

Frost se opri în prag conştient că Suka se topise.

— Intră, Frost, spuse Grandi.

Frost merse până la birou şi se opri în picioare în faţa lui Grandi.

— Plec acum, spuse Grandi. Am vorbit cu Marvin. Din această clipă, Frost, tu eşti şeful pazei. Marvin va face ceea ce-i ordoni. Ai înţeles?

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, zise Frost uluit.

— Aşa spun. Ai mai multă experienţă decât el. I-a fost explicat acest lucru. Din acest moment primeşti nouă sute de dolari pe săptămână.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Frost milităreşte.

Grandi se aplecă peste birou împungând aerul în direcţia lui Frost cu arătătorul lui gras.

— Ai să munceşti ca să-i meriţi. Fiica

mea rămâne aici în grija ta. Dacă se întâmplă ceva rău am să fac în aşa fel încât să-ți doreşti moartea. Înțelegi?

Frost se uită în ochii mici, plini de răutate, şi simți că-l ia amețeala.

— Da, domnule.

Făcu o pauză ca să-şi revină şi continuă:

— Aşa cum v-am spus...

Grandi îl întrerupse brusc, tăind aerul cu podul palmei:

— Ştiu ce mi-ai spus. Fiica mea rămâne aici. Responsabilitatea ta este să-i asiguri siguranța. Înțelegi?

Frost inspiră adânc:

— Da, domnule

Grandi se întoarse brusc spre Amando:

— Ai auzit ce am spus?

— Da, domnule Grandi.

— Asta este tot, spuse Grandi şi-i făcu semn din mână că poate să plece.

— Scuzați-mă domnule, spuse Frost, dar acum pentru că m-ați numit şeful

pazei, vreau să ştiu unde vă pot contacta.

Grandi se aruncă violent în spate şi se lovi de spătarul fotoliului aşa de tare încât fu gata să cadă cu fotoliu cu tot.

— De ce?

Frost simțea nevoia acută de a-şi linge buzele uscate dar se controlă la timp.

— În cazul în care apare vreo urgență, domnule.

— Ce urgență?

Ochii lui Grandi îl sfredeleau ca două bormaşini electrice.

Frost simți brusc că nu-i mai este teamă de şmecherul acesta putred de bogat.

— De unde dracu' vreți să ştiu? lătră Frost la el cu vocea de polițist. Se poate întâmpla orice. Dacă vreți să faceți pe omul invizibil este treaba dumneavoastră, dacă însă Amando pică sub un camion, dacă Marvin se împiedică şi cade în lagună, dacă eu îmi frâng blestematul meu de gât, atunci oricare din aceste lucruri constituie pentru mine o urgență. Mă urmăriți,

domnule Grandi?

Grandi se relaxă vizibil.

— Frumos număr, Frost.

Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie, o îndoi şi o aruncă peste birou în direcția lui Frost.

— Poți să suni la orice oră.

Frost luă bucata e hârtie, făcu doi paşi rigizi înapoi şi spuse:

— Mulțumesc, domnule.

— Mă bazez pe tine, spuse Grandi.

— Puteți fi liniştit, domnule, spuse Frost, după care ieşi din birou şi închise uşor uşa în urma lui.

O oră mai târziu, în căsuța lui, privind gânditor pe fereastră, Frost zări Rolls-ul cărându-l pe Grandi.

După aceea merse la camera de gardă unde-l găsi pe Marvin.

— Să trăiți, şefu', spuse Marvin sărind în picioare imediat ce-l văzu.

— Oh, las-o moartă! spuse Frost. Suntem amândoi în echipă. Nu mă face pe

mine vinovat de ideile lui Grandi. Suntem aici ca să ne câştigăm o bucată amărâtă de pâine. Nu sunt mai şef ca tine.

Marvin rânji la el privindu-l neconvins:

— Mda, deci hai să ne câştigăm pâinea. Deci tu eşti acum şeful. Ce idei noi ai?

— Eu găsesc că sistemul de protecție este perfect. Am de gând să mă duc la ocean să fac o baie. Ții minte? Azi este ziua mea liberă.

— Şi totuşi gândeşte-te, Mike. Poate îți vine vreo idee. Cine ştie? Poate ai idei.

Frost făcu rapid trei paşi spre el şi-i trase un pumn uşor în piept:

— Suntem organizați, Jack. Nu este nici o problemă cu sistemul de siguranță, nu este nici o problemă între noi. Bogătaşul acesta nesimțit a vrut să facă pe nebunul cu noi.

Marvin se relaxă

— Când ai de a face cu un bandit de talia lui se poate întâmpla orice. Okay, Mike, lucrurile între noi doi sunt clare.

Sunt de acord să facem echipă.

Deşi întâlnirea cu Silk era fixată la ora şase seara Frost nu văzu nici un motiv pentru a aştepta. Aşa încât imediat ce-l părăsi pe Marvin merse direct la *Ace of Spades* unde ajunse puțin peste ora două şi jumătate.

Restaurantul era plin, dar Umney, care se plimba printre clienți şi le arăta dinții, îl văzu imediat şi veni la el.

— Unde este Silk? întrebă Frost.

— Este ocupat dar nu durează mai mult de o jumătate de oră. Ce-ai zice să iei prânzul, Mike?

— Unde este Marcia?

— Pe spate. Nici eu n-am mâncat încă. Ce-ai zice de o salată de homar, corect?

Frost îşi dădu seama că îi este foame.

— Okay.

Umney îl conduse la un separeu. Imediat apăru şi chelnerul.

— Ceva de băut înainte?

— Sigur, gin cu gheață.

Frost se aşează la masă şi privi în jur. Separeul avea mai multe mese. Într-un colț erau două tinere în şorturi viu colorate şi topless.

Una dintre ele avea sânii mici ca două piersici, cealaltă avea sânii mari şi căzuți încât Frost avu impresia că mai au puțin şi pică pe masă. În alt colț un grăsan mai în vârstă mângâia mâna unui băiat blond care chicotea.

Chelnerul îl întrerupse şi, în timp ce le aşeza băuturile pe masă, Frost spuse:

— Drăguți clienți aveți pe aici!

— Degenerați, dar plini de bani, spuse Umney indiferent. Şi cum suntem toți ahtiați după bani...

— Aici cam ai dreptate, îl aprobă Frost.

Sosi şi salata de homar.

În timp ce atacau mâncarea Umney întrebă:

— Ai rezolvat, Mike?

— Am rezolvat.

Umney duse furculița la gură:

— Lu va fi bucuros să audă veştile cele bune.

— Nu te simți obligat să-mi faci conversație, acum mănânc, spuse Frost.

Mâncară în linişte şi, după ce terminară, Frost se aşează mai comod în fotoliu şi spuse:

— Du-te şi găseşte-l pe Silk.

Umney îl găsi pe Silk în poligonul de tir. Tocmai câştigase trei mii de dolari de la un playboy care se crezuse cel mai bun trăgător din oraş până când avusese proasta inspirație să facă concurs cu Silk.

— Frost este aici, spuse Umney. Zice că a rezolvat. Face pe durul.

— Toți fac pe durii, îi răspunse Silk cu un zâmbet batjocoritor, întinzându-i pistolul lui Moses. Hai să vedem cu ce noutăți a venit. Unde este Mitch?

— La bucătărie, unde altundeva? Bagă în el.

Cinci minute mai târziu Frost, Silk, Umney şi Goble erau aşezați la masa mare

aflată în camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină.

Cei trei bărbați ascultară în liniște în timp ce Frost le descria ultimele noutăți.

— Așa că am rezolvat, trase concluzia Frost. S-ar putea să am unele mici probleme cu fata pentru că fumează țigări cu droguri. Vrea să fie răpită. Există și posibilitatea ca în ultimul moment să-și schimbe părerea dar acesta este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Dacă neutralizează gardul astfel ca noi să putem intra poate să-și schimbe părerile ei tâmpite ori de câte ori vrea, spuse Silk.

— Acum vreau pastila pentru Marvin, spuse Frost.

Silk scoase o cutie mică de medicamente.

— Tot ce ai de făcut este să-i pui pastila aceasta în pahar. După șase ore nu o să mai știe nimic despre el.

— Cât timp?

— Garantat şapte ore.

— Deci eu îi strecor pastila în pahar la ora opt, adoarme la ora două dimineața şi iese din nou la suprafață la ora nouă, corect?

— Garantat.

— Şi Amando?

— Marcia o să aibă grijă de el. O să-şi revină tot pe la aceeaşi oră.

— Deci, totul este okay. Hai să vedem puțin hârtiile. Vreau să văd cererea de răscumpărare.

Umney, plin de importanță, deschise o geantă diplomat şi scoase o foaie de hârtie.

— Uite, asta este, este o ciornă, dacă vrei putem să o modificăm.

Nota era scurtă:

„*Semnează ordinul de transfer alăturat adresat către National Bank, Lugano. Ai să primeşti instrucțiuni prin telefon referitoare la modul în care ne vei înmâna ordinul de transfer. Fă vreo şmecherie şi nu numai că vei merge direct la închisoare pentru*

evaziune fiscală (vezi că am ataşat fotocopii ale ordinelor de transfer scrise de mânuța ta) dar nu îți vei mai vedea niciodată fata."

Frost aprobă dând din cap:

— Okay şi acum ordinul către bancă pe care trebuie să-l semneze.

Umney scoase la fel de important o altă foaie de hârtie. Era o scrisoare, care trebuia semnată de Grandi, către National Bank, Lugano, prin care Grandi le dădea instrucțiuni să vireze din contul G-556007 în contul N-88073 deschis la Ferandi Bank din Zürich suma de treizeci de milioane de dolari.

Frost se uită întrebător la Silk:

— Ce înseamnă contul 88073?

— Am deschis de mai mulți ani un cont cu parolă la Ferandi, spuse Silk calm. Mă cunosc aşa că nu este nici o problemă să fac operații la nivel de treizeci de milioane de dolari. Este o bancă particulară şi toți clienții lor vor să ascundă bani sub covor: evaziune fiscală, staruri de cinema,

preşedinți care simt că nu vor mai rezista mult, nici o problemă.

— Deci toți banii merg în contul tău personal? Nu cred că aşa ne-am înțeles.

— Nu avem cum face altfel dar suntem toți asigurați.

Silk pocni din degete la Umney care scoase o a treia foaie de hârtie.

Frost o studie. Era un ordin de plată către Ferandi Bank prin care se stipula că banca va plăti câte cinci milioane de dolari către fiecare din persoanele semnate în josul paginii (care urmau să-i demonstreze identitatea prezentând paşaportul). Sumele de câte cinci milioane urmau să fie plătite din suma de treizeci de milioane intrată în cont prin transfer din contul G-556007 de la National Bank, Lugano. Ordinul de plată mai prevedea plata sumei de zece milioane de dolari către domnul Giuseppe Vessi, la cererea acestuia.

— Semnăm toți hârtia asta şi după aceea fiecare are câte o copie, spuse

Umney. Imediat cum punem laba pe fată eu îi telefonez lui Grandi. Aranjez cu el să mă întâlnesc la motelul Three Square care este un punct de întâlnire foarte strategic. Lu şi cu Mitch or să fie şi ei acolo dar fără să bată la ochi.

Făcu o pauză după care continuă:

— Nu-şi poate permite să trişeze, dar oricum noi te avem ca *„om din interior”.* Dacă ai impresia că o să cheme poliția sau să facă pe şmecherul cu noi dai alarma. Am o mică jucărie aici, spuse şi scoase din geantă un fel de pager. Eu am perechea lui, continuă. Dacă ți se pare că Grandi vrea să se joace cu noi nu ai decât să apeşi butonul roşu şi pager-ul meu se va activa iar operația se anulează, dar atât cât pot eu să-mi dau seama nu-şi va permite să facă pe şmecherul.

— Okay, spuse Frost. Deci ai ordinul de transfer către bancă semnat. Şi după aia?

— Lu ia primul avion pentru Zürich şi verifică efectuarea transferului. Îmi dă

lumina verde când banii sunt în contul lui şi eu eliberez fata. După aceea, când se risipeşte ceața, să zicem după o săptămână, zburăm toți trei şi ne întâlnim cu Lu. Ne luăm fiecare porția şi ne despărțim. Cum ți se pare?

Frost rămase nemişcat şi se gândi mult timp după care se întoarse spre Silk.

— Ce se întâmplă dacă unul din noi moare?

Fața lui Silk deveni de piatră:

— Cine zice că o să moară cineva?

— Eu zic, spuse Frost, după care se aplecă spre Silk şi continuă: până acum este numai vrăjeală. Unde este polița mea de asigurare de viață? Nimic nu poate opri pe vreunul din voi să bage un glonț în mine imediat ce ați obținut ordinul de transfer semnat de la Grandi. Nu semnez nimic dacă nu puneți o clauză suplimentară în această înțelegere. Sau sunteți de acord sau înțelegerea cade.

— Ce clauză? întrebă Silk.

— Dacă la o lună după ce sosesc în contul tău banii de la Grandi, vreunul din noi nu şi-a ridicat partea aceasta merge automat ca donație anonimă la fundația pentru cercetări medicale Oxfam.

Frost rânji la Silk:

— Să nu-ți închipui că sunt un mare filantrop. Clauza asta înseamnă pur şi simplu că nu merită să vă asumați riscul să mă omorâți şi că nu merită să-mi asum riscul să vă omor pe voi trei. Te prinzi?

Silk râse strâmb:

— Okay.

Se întoarse spre Umney:

— Ross, fă modificarea aşa cum vrea Mike.

Umney dădu din umeri după care îi zâmbi lui Frost:

— Aha, m-am prins, Mike, nu ai încredere în nici unul din noi.

— Poți să fii sigur de acest lucru, spuse Frost şi se ridică în picioare. Mă duc la ocean să fac o baie şi mă întorc peste o

oră. Până atunci aveți tot timpul să faceți modificarea.

După ce acesta plecă Goble spuse cu ciudă:

— Te-am avertizat ce pui de cățea este, Lu.

— Nu încearcă şi el nimic altceva decât să spere că o să trăiască, spuse Lu zâmbind din nou drăceşte.

*

* *

Înainte de a se întoarce la vila lui Grandi, Frost se opri la National Florida Bank şi depuse într-un seif copia contractului cu cei trei. Era acum rezonabil de sigur că îşi acoperise spatele dar oricum nu avea de gând să rişte nimic în continuare. Când făceai afaceri cu un nemernic de teapa lui Silk cea mai mică scăpare era în mod cert ultima greşeală.

„*Încă două zile până la ziua „Z”*, se gândi în timp ce deschidea uşa căsuței sale.

„Acum totul depinde de Gina. Dacă se răzgândeşte... dacă apasă greşit pe butoane...!”

Se întrebă ce făcea ea acum. În timp ce mergea spre căsuța lui îl văzuse pe Amando aşezat la o masă plină cu hârtii dar nu văzuse nici urmă de Gina.

Îşi puse uniforma şi mai târziu merse la camera de gardă. Se făcuse de acum opt fără un sfert. Îl găsi pe Marvin relaxat, aşezat în fața monitoarelor.

— Te-a distrat bine, Mike? îl întrebă întorcându-se.

— Lucrez puternic la bronzarea pielii, spuse Frost aşezându-se lângă el. Ceva acțiune?

— Gina este bolnavă, spuse Marvin aprinzându-şi o țigară.

Frost înlemni.

— Ce-ai spus?

— N-am văzut-o toată ziua prin curte aşa că l-am întrebat pe javra cea bătrână. Mi-a spus că zace în pat şi să nu mă

preocup.

„*Cristoase!*” se gândi Frost. „*Asta mai lipsea!*”

— Ceva grav?

Marvin dădu indiferent din umeri:

— Nu ştii cum sunt femeile, chestia aia? A fost şi doctorul dar cred că nu este decât chestia aia.

— Cum dracu’ să-ți doreşti să fii fată? spuse Frost inspirând puternic.

— Mda. Oricum am fost bucuros că nu a mai trebuit să o supraveghez toată ziua prin curte.

Marvin scutură scrumul de țigară după care spuse:

— Ştii ceva? Strict între noi doi, eu cred că are ceva la scufiță. Cred că îi filează rău de tot o lampă.

Frost deveni foarte atent:

— Ce te face să spui asta, Jack?

— Eu am supravegheat-o mult mai mult decât tine, continuă Marvin. Nu se comportă ca o fată normală. Este ceva la

ea care mă deranjează, cred că este sonată rău de tot.

Frost își aminti de ochii Ginei strălucind febril, de atingerea degetelor ei, de dorința ei de a-și vedea tatăl mort. *„Sonată este cuvântul cel mai potrivit”* gândi el.

— Nu te poți aștepta ca o fată care trăiește în cușcă ca un animal să fie normală, spuse.

— Așa este.

Marvin își frecă bărbia după care dădu din umeri:

— Mi-a cerut să-i dau un pistol.

Frost se holbă la el:

— Un pistol?

— Mi-a spus că s-ar simți mai în siguranță dacă ar avea un pistol. Mi-a spus că îi este frică de javra cea bătrână. Mi-a spus că atunci când rămâne cu el are sentimentul că vrea să o violeze.

— Cred că și mie mi-ar fi frică să-l știu pe javră bătrână în jurul meu. Și ce i-ai spus?

— I-am spus că nici să nu se gândească că am să-i dau vreo armă, dar că oricum eu sau tu suntem în permanență aici şi nu are de ce să-i fie frică.

În clipa aceea se auzi o bătaie la uşă semnalând că sosise cina. Suka asculta de ordinele lui Grandi şi nu mai intra în camera de gardă.

Frost se ridică în picioare, descuie uşa şi ieşi pe holul slab luminat la timp pentru a-l vedea pe Suka îndepărtându-se. Cără pe rând cele două tăvi cu mâncare.

— Arată bine, spuse aşezând şi a doua tavă pe masă. Aduc imediat şi berea.

Merse la frigider, luă două cutii şi le deschise stând cu spatele la Marvin. Îşi aduse aminte că sâmbătă seara va repeta gestul numai că atunci va pune în cutia lui Marvin pilula pe care i-o dăduse Silk.

— Sunt aşa de fericit că am un fecior, spuse Marvin începând să mănânce. Duminică am aranjat să-l duc la parcul de distracții. E înnebunit să se dea în căluşei.

Marvin vorbi despre fiul său tot timpul cât dură cina în timp ce Frost îl asculta numai cu o ureche. După ce Marvin plecă Frost se trânti în fotoliul din faţa monitoarelor. Văzu cum sunt eliberaţi câinii. Asta era rutină, mintea lui era la Gina.

După mijlocul nopţii, foarte îngrijorat din cauza Ginei, nu mai rezistă: merse la uşa care ducea în vilă, o descuie şi o întredeschise. Holul era scufundat în întuneric. Rămase nemişcat ascultând atent şi, pentru că nu auzi nici un zgomot, scoase de la buzunarul de la piept o lanternă mică, ieşi repede pe hol, închise şi încuie uşa. Îşi dădea seama cât risca. Dacă îl prindea Amando toată operaţiunea sărea în aer, dar dorinţa de a o controla pe Gina, de a verifica că nu este bolnavă de-adevărat şi de a se convinge odată în plus că vrea într-adevăr să fie răpită fu mult prea puternică.

Mergând repede, cu paşi de pisică,

silențios, ajunse la scări şi le urcă rapid. Se opri în capul scărilor, ascultă iarăşi câteva clipe, după care merse iute la uşa camerei fetei. Întoarse mânerul clanței, apăsă uşor şi înjură în gând atunci când uşa scoase un mic scârțâit. În timp ce o deschidea văzu că în cameră ardea o mică veioză pe noptieră. Intră în cameră mişcându-se repede şi închise uşa în urma sa.

Gina stătea întinsă în pat iar veioza îi lumina chipul palid. Se ridică ca un arc în pat holbându-se la Frost după care fața ei se lumină de un zâmbet.

— Mike, şopti ea întinzându-şi brațele spre el.

El merse iute la pat şi-i apucă mâinile.

— Te simți bine? întrebă. Marvin mi-a spus că eşti bolnavă.

Ea chicoti iar sunetul pe care îl scoase îi încreți nervii lui Frost.

— N-am nimic. Am vrut să-mi bat joc de javra bătrână aşa încât nu m-am dat jos

din pat.

Degetele ei se mişcau agile pe trupul lui Frost.

— Hai să facem dragoste, Mike. Nu ştiu cum ai făcut dar parcă m-ai fermecat. Nu fac decât să te aştept şi iar să te aştept.

De ce oare degetele ei uscate îi sugerau picioarele de păianjen pe care le simțise adesea pe pielea lui în jungla din Vietnam? Îi îndepărtă mâinile privind-o atent. Da, exact aşa cum spusese Marvin, „sonată” era cuvântul potrivit.

— Nici o şansă, spuse, iar vocea lui era joasă şi răguşită. Ascultă-mă bine păpuşico, am aranjat totul. Am riscat ca dracu’ dar trebuia să vorbesc cu tine. M-am speriat când am auzit că eşti bolnavă. Dacă nu uiți ce trebuie să faci, o să fii liberă.

Ea nu renunță aşa de uşor şi mâinile începură să-l pipăie prin pantaloni. El îi îndepărtă însă din nou mâinile.

— Gina, mai târziu. O să avem timp să

facem dragoste până nu o să mai poți, dar acum trebuie să mă întorc la camera de gardă. Eşti sigură că ții minte ce trebuie să faci?

Ea se trânti bosumflată înapoi pe pernă:

— Bineînțeles că țin minte. Trei dimineața, duminică, merg la camera de gardă, apăs butonul roşu din rândul trei de sus în jos de pe panou. Acesta cheamă câinii la țarc. Aştept zece minute, apăs al patrulea buton de la stânga la dreapta de pe acelaşi rând. După aceea plec imediat la port unde mă aşteaptă prietenii tăi, corect?

— Corect.

Frost se ridică în picioare şi se forță să zâmbească:

— Fă tot ce mi-ai spus acum şi vei fi liberă să-ți trăieşti viața.

Merse la uşă, îi făcu cu mâna, privi precaut pe coridor după care merse silențios înapoi la camera de gardă.

În timp ce se aşeza în fața monitoarelor îşi spuse că făcuse tot ceea ce era

omeneşte posibil. De acum operația care urma să-i aducă cinci milioane de dolari depindea numai de Cel de sus.

*

* *

Vineri şi sâmbătă fură două zile nesfârşite.

Frost se ținu departe de *Ace of Spades.* Îşi petrecu timpul, orele lungi, pe plajă. Nu putea să se gândească decât la ceea ce însemnau pentru el cinci milioane de dolari.

Din când în când câte o păpuşică îmbrăcată, sau mai bine zis dezbrăcată, într-un bikini minuscul trecea pe lângă el şi-l întreba dacă nu cumva se simte singur. El le huşui pe toate. O să aibă tot timpul să se gândească la păpuşici după ce-şi primea banii.

În sfârşit se făcu sâmbătă seara.

„Asta este!” îşi spuse mergând spre camera de gardă. Avea pilula pentru

Marvin. Îi telefonase Marciei şi ea îi spusese că Amando îi confirmase că vine la ora nouă seara. Deci şi Amando era rezolvat.

Frost îl găsi pe Marvin în camera de gardă.

— Te-ai distrat bine?

Întrebare de rutină.

— Da, şi tu ai avut probleme?

— A stat iar toată ziua în cameră aşa că a fost simplu. Nici o problemă.

Frost merse direct la frigider.

— Mor de sete. Tu cum stai?

— Cine refuză vreodată o bere?

Frost scoase două cutii din frigider, se întoarse cu spatele la Marvin, le deschise şi puse pilula în una din ele. Se uită îndelung la pahare pentru a da timp pilulei să se dizolve după care turnă din cutii. Îi dădu lui Marvin paharul în care se afla berea cu drogul. Băură.

— Bine a picat berica asta, spuse Marvin, oftând de plăcere. Mâine am toată

ziua program cu puştiul meu.

„*Mâine, se gândi, Frost, o să fie iadul pe pământ*”.

Mai vorbiră de una de alta şi apoi se auzi o bătaie în uşă.

— Ora cinei, spuse Frost ridicându-se în picioare şi mergând la uşă.

Băgă înăuntru cele două tăvi cu mâncare.

În timp ce începeau să mănânce Marvin spuse:

— Schimbul de zi este uşor, Mike. Tot ce ai de făcut este să te fâțâi prin curte şi să te dai ocupat. Ai grijă că javra cea bătrână o să stea cu ochii pe tine. Stai departe de Gina. Nu-i vorbi. Tu fă-ți rondul.

— Bineînțeles.

Terminară de mâncat şi Frost se ridică în picioare:.

— În seara asta mă culc devreme. Ne vedem mâine dimineață la ora opt, okay?

— Să nu întârzii. Vreau să dorm câteva ore. I-am promis puştiului că îl scot la

plimbare la prânz.

— Am să fiu la fix, spuse Frost şi plecă la căsuța lui. Îşi puse ceasul să sune la ora unu după care se dezbrăcă de uniformă şi se întinse în pat, stinse veioza dar nu reuşi să adoarmă.

Orele începură să se târască: nouă, zece, unsprezece, miezul nopții. Nerăbdător aprindea mereu veioza pentru a vedea ce oră este. Încă trei ore! Îşi dădu seama că transpiră. Se dădu jos din pat şi făcu un duş rece. Oare ce făcea Gina? Încă nu era liniştit în privința ei. În timp ce se ştergea cu prosopul îşi dădu seama că era sub presiune maximă. Şi dacă ea se răzgândea? Îşi aminti vorbele lui Marvin: *„este sonată rău de tot”* Se strâmbă dând din umeri. Acum nu mai putea face nimic. Poate doar să spere.

Îşi trase nişte pantaloni şi-şi puse o cămaşă neagră după care stinse lumina şi se duse la fereastră. Văzu unul din câini trecând prin fața căsuței. Rămase în fața

ferestrei privind din când în când la ceasul brățară. Acele ceasului se mişcară încet şi se făcu ora două dimineața. Frost stătea nemişcat. De-acum, dacă putea să aibă încredere în Silk, Marvin era scos din circulație. Şi Amando trebuia să fie în aceeaşi stare. Îşi şterse transpirația de pe față cu dosul palmei. Şi dacă Gina ațipise? Nu putea face nimic. Nu putea decât să aştepte.

Aşa că aşteptă. După aceea, când acele ceasului ajunseră în sfârşit la ora trei se ridică. Dacă Gina vorbise serios ar fi trebuit acum să iasă din dormitorul ei şi să coboare la camera de gardă. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să apese butonul care declanşa fluierul pe care numai câinii îl puteau auzi. Dura zece minute până când ajungeau toți în țarcul lor.

Frost rămase la fereastră cu inima bătându-i tare, cu gura uscată. După aceea, după o aşteptare interminabilă de

zece minute, îşi scoase arma din tocul de la şold şi ieşi afară în aerul fierbinte şi umed.

Începu să meargă încet, cu grijă, silențios, spre camera de gardă, ochii lui cercetând atent întunericul, gata să tragă dacă vreunul din câini sărea la el. Ajunse fără probleme la camera de gardă.

Oftând uşurat deschise uşa camerei de gardă şi intră înăuntru, încăperea era luminată. Marvin stătea prăvălit pe spate în unul din fotolii.

Frost îl privi scurt după care privi la panoul cu butoane. Butonul roşu, care chema câinii înapoi, avea becul aprins. Şi butonul care oprea curentul în gard avea becul roşu aprins.

Deci nebuna îşi amintise exact şi făcuse ce trebuie!

Frost se aplecă asupra lui Marvin şi-l privi atent după care dădu satisfăcut din cap. Pilula îşi făcuse efectul!

Rămase nemişcat gândindu-se la Gina

care ajunsese probabil la port. Urma să găsească acolo aşteptând-o, gondola care îi va reda libertatea

Frost îşi şterse faţa transpirată.

Prima fază a operaţiunii mersese şnur!

*

* *

Umney întoarse şalupa spre portul lui Grandi. Goble stătea în vârful bărcii. Se făcuse ora 03:17. Laguna era scufundată în întuneric.

— Mai la dreapta, spuse Goble, şi mergi încet.

Umney opri motorul şi şalupa îşi continuă drumul sub efectul inerţiei.

Amândoi erau foarte nervoşi. Silk îi lăsase singuri să se descurce:

— Puneţi laba pe ea şi aduceţi-o aici! le ordonase.

Goble aprinse scurt lanterna puternică pe care o avea cu el.

— Uite-o! Hai să mergem!

Şalupa ridică botul în momentul în care Umney porni motorul şi acceleră puternic. Goble aprinse din nou scurt lanterna pentru a verifica direcția şi amândoi bărbații putură să o vadă pe Gina pe mal.

Le făcu cu mâna când şalupa ajunse aproape de ea.

— Salut, le spuse veselă. Sunteți prietenii lui Mike?

— Corect, domnişoară Grandi.

Umney primise instrucțiuni precise de la Silk: trebuia să-i aplice tratamentul V.I.P.

— Numai o secundă, vă rog.

Îl lăsă pe Goble să lege barca de mal şi sări lângă ea.

— Vreo problemă, domnişoară Grandi?

Ea chicoti încântată:

— Absolut super şi ultra. Am şi bagaj.

Lângă ea se afla o valiză mare şi o geantă de voiaj.

— Îmi permiteți să mă ocup eu de bagajul dumneavoastră? spuse Umney şi-i trecu lui Goble în barcă cele două bagaje.

— Unde mergem? întrebă Gina.

— Am aranjat totul pentru dumneavoastră, domnişoară Grandi, spuse Umney. Daţi-mi voie să vă ajut.

Ea se uită la şalupă după care se lipi de el şi spuse:

— Mi-e frică să nu cad în apă.

Umney îi simţi degetele care se mişcau pe trupul lui.

Chicoti din nou:

— Da' ştiu că eşti musculos!

El o luă scurt în braţe şi o coborî în şalupă în timp ce Goble ţinea ambarcaţiunea nemişcată.

„*Peste ce naiba am dat aici?",* se întrebă Umney în tăcere coborând şi el în barcă şi pornind motorul. Merseră cu spatele până ce şalupa ieşi din port

Gina îl privi pe Goble în semi întunericul care-i înconjura. Degetele ei atinseră umerii împănaţi cu grăsime.

— Mănânci prea mult, spuse şi merse în spatele şalupei lângă Umney.

Acesta râse mulțumit şi imediat ce ea se aşează pe bancă lângă el o trase aproape.

*

* *

La ora şapte şi jumătate dimineață Frost, care nu dormise de loc, îşi puse uniforma.

Se bărbierise cu grijă, făcuse duş dar, privind în oglindă în timp ce se bărbierea, îşi dăduse seama că are fața trasă şi cearcăne sub ochi. Aşteptă până la ora opt fără zece după care părăsi căsuța şi merse la camera de gardă. Ştia că la ora opt fix Suka va duce tăvile cu micul dejun. Va bate la uşă şi se va căra.

Frost intră în camera de gardă.

Marvin zăcea exact în poziția în care îl lăsase, în fotoliu, sforăind şi respirând greu.

Frost începu să-şi facă numărul: îl ridică pe Marvin în picioare, îl zgâlțâi după care îl lăsă să se prăbuşească în fotoliu în clipa în

care auzi bătaia în uşă.

— Suka!

Luându-şi inima în dinți Frost deschise uşa.

Suka se îndepărta deja.

— Suka, lătră la el Frost. Marvin este bolnav sau nu ştiu ce are. Vino să te uiți şi tu la el.

Suka se opri, făcu o pauză şi abia după aceea se întoarse pentru a privi la Frost. După aceea se mişcă surprinzător de repede, trecu pe lângă Frost şi intră în camera de gardă. Se aplecă asupra lui Marvin, îl zgâlțâi, îi trase câteva palme după care se ridică cu fața lipsită de orice expresie.

— Drogat.

Continuând să-şi facă numărul Frost se întoarse spre panoul de comandă şi exclamă:

— Gardul a fost neutralizat. Vezi imediat ce este cu domnişoare Grandi. Eu am să-l alertez pe Amando. Unde îl găsesc?

— Am să o fac eu, spuse Suka şi o luă la fugă spre scări.

Frost rămase la baza scărilor aşteptând. Se uită la ceasul brățară. Era ora opt şi cinci minute. Peste încă cinci minute Silk va telefona.

Suka apăru în capătul scărilor.

— Miss Grandi nu aici! Domnul Amando drogat!

— Scotoceşte casa! spuse Frost. Convinge-te că nu este aici!

În timp ce Suka cobora scările telefonul din camera de gardă începu să sune.

— Stop! spuse Frost.

Întinse mâna spre Suka:

— S-ar putea să fie necazuri. Vreau să asculți. la al doilea receptor.

În timp ce Suka facea ceea ce i se spusese Frost ridică receptorul principal:

— Alo!

— Spune-i lui Grandi că e vorba de o răpire.

Frost presupuse că Silk îşi pusese o

batistă pe gură dar vocea îi era totuşi foarte ameninţătoare.

— Fata lui este la noi. O să sunăm din nou mâine dimineaţă la aceeaşi oră. Spune-i că nu vrem copoi.

Şi legătura fu întreruptă.

În timp ce punea receptorul jos Frost se uită la Suka care se holba la el.

— S-ar putea să fie o cacealma, spuse. Scotoceşte casa. Convinge-te că nu este pe undeva prin casă.

— Nu cacealma, spuse Suka cu ochii plini de groază. Mai bine tu chemi pe domnul Grandi.

Frost ridică din nou receptorul şi sună pe paznicul de la bariera aflată la intrarea în curtea vilei. Îi spuse că nimeni nu are voie să părăsească proprietatea. Îi ordonă de asemenea să nu lase pe nimeni din personalul vilei să intre. Oamenii trebuiau să îşi ia liber.

— Ai înţeles că nimeni nu are voie să iasă fără permisiunea mea?

— Aveți necazuri acolo? întrebă paznicul de la poartă.

— Totul este sub control, spuse Frost sec. Respectă ordinele pe care ți le-am dat.

Închise şi văzând că Suka încă îl priveşte din pragul uşii îi făcu semn să plece:

— Scotoceşte casa!

Aşteptă până când Suka dispăru după care scoase din buzunarul de la piept foaia de hârtie pe care Grandi îi scrisese numărul de telefon de la New York. Formă numărul şi în timp ce aştepta ca cineva să-i răspundă Marvin începu să geamă după care deschise ochii şi se aşează mai bine în fotoliu. Se frecă lung la ochi.

O voce spuse la telefon:

— Reşedința domnului Grandi.

Frost încercă să şi-l imagineze pe cel aflat la capătul celălalt al firului: probabil un majordom de nota zece importat pe bani grei din Anglia.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu

domnul Grandi, spuse Frost. Spune-i că îl sună Frost de la vila Orchid. Este o urgență maximă.

— Da, domnule.

Urmă o pauză lungă.

Marvin clătină din cap după care se uită la Frost încercând să-şi focalizeze privirea.

— Ce dracu' se întâmplă, spuse cu o voce cleioasă.

Frost îi făcu semn să tacă pentru că la celălalt capăt al firului auzise vocea lui Grandi.

— Ce este, Frost?

Mârâitul din vocea lui Grandi îi dădu fiori de gheață pe spate.

— Domnişoara Grandi a fost răpită, domnule, spuse Frost. Cererea de răscumpărare va fi transmisă mâine prin telefon la această oră. Au spus că nu trebuie alertată poliția.

Urmă o pauză scurtă după care Grandi spuse:

— Nu fă nimic până nu sosesc acolo. Voi

sosi peste opt ore.

Şi legătura fu întreruptă.

— Răpită?

Marvin se ridică în picioare, se clătină şi căzu înapoi în fotoliu.

— Ai fost drogat, spuse Frost şi puse filtrul de cafea în funcțiune.

Frost îi dădu să bea trei ceşti la rând.

Marvin îşi apucă fața în mâini.

— Fata a fost răpită?

— Mda. Răpitorii tocmai au telefonat. Nu am dat voie angajaților să vină la lucru şi i-am spus paznicului de la poartă să nu lase pe nimeni să iasă. Am vorbit chiar acum cu Grandi. Mi-a spus să nu facem nimic până când nu vine aici, peste opt ore. Vreau să dau o raită pe proprietate. Vreau să văd dacă nu au luat una din bărci.

— Răpită? Dar cum?

Marvin îşi scutură capul, închise ochii, îi deschise şi se ridică nesigur în picioare.

— Când?

— Şi Amando a fost drogat. Mă întorc repede.

Frost ieşi din camera de gardă şi merse rapid la port. Poarta era larg deschisă. Se întrebă ce făcea oare Gina în acest moment. Probabil că chicotea ca proasta.

Lăsă poarta aşa cum era şi dădu ocol proprietății. Când se întoarse la vilă se făcuse ora nouă şi un sfert.

Îl găsi pe Marvin stând de vorbă cu Amando în camera de gardă. Îi făcu mare plăcere să vadă că Amando era foarte afectat. Era alb la față şi tremura. Frost fu sigur că la sosirea lui Grandi Amando va fi jupuit de viu.

— A dispărut, spuse. Toate ambarcațiunile sunt legate la mal. Domnul Grandi va sosi la vilă la ora patru după-amiaza.

Se aşează şi le făcu şi celorlalți semn să se aşeze.

— Eu sunt responsabil şi capul meu o să cadă.

Vorbea cu vocea de copoi.

— Voi doi aţi fost drogaţi. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

Se uită la Amando.

— Eu, eu nu-mi dau seama cum.

— Atunci ar fi mai bine să începi să te gândeşti, îl întrerupse brutal Frost. Ai băut ceva aseară?

— În fiecare seară beau un pahar cu lapte. Suka mi-l aduce.

Frost se întoarse spre Marvin:

— Am băut bere împreună dar eu am deschis cutiile. Supa? Ţi s-a părut că are un gust ciudat?

Marvin îşi revenise de-acum destul de bine. Îl privi gânditor pe Frost.

— Avea gustul normal.

— S-ar fi putut să fie drogată, nu-i aşa?

— Şi atunci de ce nu a fost şi supa ta drogată?

„*Ai grijă*”, îşi spuse Frost. „*Golanul ăsta este un poliţist foarte bine antrenat.*”

— Uite cum văd eu treaba, spuse. Aşa

cum i-am spus şi domnului Grandi, pentru a ajunge la fiica lui trebuie să existe un *„om în interior”.* Pentru a neutraliza gardul. La vilă sunt numai patru persoane: domnul Amando, tu, eu însumi şi Suka. Voi doi aţi fost drogaţi pentru că eraţi amândoi în vilă. Eu nu am fost drogat pentru că eram la mine în căsuţă şi nu aveam cum să ajung la camera de gardă pentru a apăsa pe butoane fără să fiu făcut bucăţele de câini. Corect?

Ochii lui Marvin se îngustară:

— Crezi că este, deci, Suka?

— Nu văd cine altcineva.

Frost privi la Amando.

— Sunteţi de aceeaşi părere?

— Da, da, spuse cu o voce nesigură. Nu am avut niciodată încredere în Suka

Se ridică nesigur în picioare.

— Nu mă simt bine. Trebuie să mă odihnesc înainte de sosirea domnului Grandi. Mă găsiţi în cameră.

Şi ieşi cu paşi nesiguri din cameră.

— Acesta este capăt de linie pentru el, spuse Frost după ce uşa se închise.

— Hai să-l aducem aici pe puiul de căţea galben şi să-l prăjim puţin, spuse Marvin.

— Nu, nu facem nimic până la sosirea lui Grandi. Astea sunt ordinele lui. Imediat ce soseşte îl vom pune pe Suka pe tocător.

— Vrei să spui că timp de opt ore nenorocite vom sta cu mâinile în sân fără să facem nimic?

— Asta am să fac eu dar tu eşti oficial ieşit din schimb. Du-te şi încearcă să dormi câteva ore.

Marvin îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— N-aş putea să dorm.

Bău toată ceaşca după care oftă:

— Da' ştiu că puştiul meu o să fie dezamăgit. I-am promis că-l duc la parcul de distracţii. Mai bine o sun pe doamna Washington ca să-i spun că nu vin.

— De ce să faci asta? De ce să-l dezamăgeşti pe puşti? Grandi nu o să fie aici înainte de ora patru după amiaza. Asta

înseamnă că ai cel puțin şase ore ca să te distrezi cu fiul tău. Du-te, distrează-te şi vino înapoi la vilă înainte de ora două. De ce nu?

Marvin ezită după care fața i se luminează:

— M-am ținut întotdeauna de cuvânt când i-am promis ceva. Nu l-am dezamăgit niciodată până acum. Crezi că e în regulă, Mike, dacă o şterg?

— Bineînțeles. Tot ce am de făcut este să stau aici şi să-mi număr degetele. Acțiunea nu va începe până când nu soseşte Grandi. Hai, du-te!

Marvin încă ezita.

— Şi cu Suka ce facem?

— E prins în capcană, spuse Frost. Paznicul nu o să-l lase să iasă şi gardul este electrificat. Am de gând să stau aici, lângă telefon, în cazul în care sună din nou. Am să mă baricadez înăuntru imediat ce pleci, nici o grijă!

— Ei bine, dacă aşa crezi, o şterg.

— Am să-i spun paznicului să te lase să

ieşi. Distrează-l cum trebuie pe ăla mic.

Frost puse mâna pe telefon şi-i dădu instrucțiuni paznicului să-l lase pe Marvin să iasă şi să intre când se va întoarce. După aceea continuă:

— Domnul Grandi va sosi la vilă în jurul orei patru după amiaza. Lăsați-l să intre.

După vreo douăzeci de minute îl văzu pe Marvin plecând cu maşina T.R.7.

La ultima lor întâlnire, Frost îi spusese lui Silk despre ideea lui de a-l face pe Suka țap ispăşitor şi Silk fusese de acord. Îi spusese lui Silk, de asemenea, cum o să acționeze şi Silk acceptase. Singurul lui comentariu fusese:

— Un japonez mai puțin înseamnă un japonez mai puțin.

Frost merse la uşa care ducea spre vilă şi ridicând vocea strigă:

— Suka! Hei, Suka!

Lăsând uşa deschisă se întoarse la masă şi se aşează.

După un timp Suka apăru.

— Vreau să mergi imediat la port, îi spuse Frost. Când am controlat proprietatea am găsit porțile de la port deschise. Am uitat să le închid. Eu trebuie să stau lângă telefon. Vrei să te duci să închizi porțile?

Suka aprobă dând din cap.

Frost se ridică şi apăsă butonul care întrerupea curentul electric.

— Gata, curentul este întrerupt, spuse, încercând să vorbească pe o voce obişnuită. Dă-i drumul!

Suka dădu din nou din cap şi o luă spre port cu mersul lui ciudat, nici alergând nici păşind.

Frost era conştient că inima stătea să-i iasă din piept.

Inspirând adânc apăsă butonul roşu dând drumul la curentul electric. În momentul în care Suka va atinge poarta va fi un om mort.

CAPITOLUL 7

La ora 14:00 punct Jack Marvin intră în camera de gardă.

— Salut, Mike! Ceva evoluții în situație?

Fusese o lungă aşteptare iar Frost simțea că mai are puțin şi cedează. Suka nu se întorsese şi asta presupunea că este mort.

„Nu a fost altă soluție!” îşi repeta iar şi iar Frost. Era mult prea periculos să-l lase în viață din moment ce îl făcuse țap ispăşitor.

Îşi reprima cu greu dorința de a merge la port. Ştia însă că dacă Amando venea la camera de gardă şi nu-l găsea îşi tăia singur craca de sub picioare.

Avea de gând să-i spună lui Grandi că-l suspectase de la început pe Suka şi că luase toate măsurile pentru a-l împiedica să părăsească proprietatea. Le ordonase paznicilor să nu lase pe nimeni să iasă şi băgase din nou curent electric în gard.

Urma să spună că, în mod evident, Suka intrase în panică şi decisese să o şteargă furând una din ambarcațiuni uitând, din cauza fricii, că gardul este electrificat şi murise electrocutat.

Intuia că va fi chemată şi poliția însă se simțea în stare să facă față curcanilor. Suka murise accidental!

Iar Marvin trebuia să fie cel care să găsească cadavrul lui Suka.

— Nimic, linişte totală, spuse Frost, dar mor de foame. Ai mâncat?

Marvin aprobă zâmbind:

— Patru ore am băgat în noi, eu şi ăla mic, hot dog şi înghețată. Pe urmă înghețată şi hot dog. Şi tot aşa, patru ore. De ce nu i-ai spus lui Suka să-ți aducă ceva de mâncat?

— M-am gândit să mâncăm împreună. Nici o problemă. Te superi dacă te rog să-i spui să-mi aducă un sandwich sau ce are prin bucătărie?

— Se poate şefu'? Imediat.

Au trebuit să mai treacă zece minute înainte ca Marvin să intre ca o furtună în camera de gardă. Era foarte îngrijorat.

— Nici urmă de Suka. Am controlat peste tot.

Se uită alarmat la Frost:

— Crezi că a şters-o?

— Nu avea cum, spuse Frost încercând să pară şi el agitat. E undeva pe proprietate. Jack fă o tură, eu trebuie să stau lângă telefon. Ai grijă. Am băgat curent în gard. Jack, nu te apropia de gard!

— Okay, okay, ştiu şi eu ce înseamnă să pui mâna pe un gard plin de curent electric.

Şi ieşi în fugă din camera de gardă.

Frost merse la frigider şi scoase o cutie de bere. Bău încet, foarte satisfăcut.

„*Perfect! Mai mult decât perfect!*” îşi spuse.

În câteva minute Marvin îl va găsi pe Suka prăjit.

Îşi termină berea după care îşi aprinse o ţigară şi merse la uşa camerei de gardă care dădea spre curte şi privi la poteca care ducea la port. Se mai scurseră câteva minute după care-l văzu pe Marvin venind în fugă pe potecă. Faţa agitată a lui Marvin îl făcu pe Frost să se cutremure. Omorâse un om!

Marvin striga ceva la el în timp ce alerga dar Frost nu înţelese ce spunea.

— Ce dracu' se întâmplă? exclamă, şi-i ieşi acestuia în întâmpinare.

— A şters-o! spuse Marvin pe nerăsuflate, oprindu-se în faţa lui. Poarta de la lagună este deschisă şi lipseşte şalupa!

Frost simţi un pumn de fier lovindu-l exact în dreptul inimii. Rămase nemişcat, simţind cum transpiraţie rece îi curge pe spate.

— Auzi ce-ţi spun? strigă Marvin la el. A şters-o!

Frost făcu un efort pentru a depăşi

momentul:

— Nu se poate!

— Poarta este deschisă şi şalupa a dispărut! strigă Marvin.

Pentru a câştiga timp şi a se putea gândi, Frost ţâşni pe lângă el şi o luă la fugă spre port.

Mintea îi lucra cu viteza fulgerului în timp ce alerga. Îl auzise oare Suka spunându-le lui Amando şi lui Marvin că el (Suka) era *„omul din interior”* şi, după aceea, când văzuse poarta deschisă, spălase putina?

Nu putea fi altă explicaţie. Cert era că scăpase. Frost se simţi uşurat. Nu comisese nici o crimă! Dar Suka în liberate putea fi periculos. Trebuia să-l avertizeze pe Silk.

Ajunse la port şi-şi dădu imediat seama că era foarte simplu să ajungi la bărci fără să atingi gardul sau poarta deschisă chiar dacă erau sub tensiune electrică.

Stătea acolo împietrit când îl auzi pe

Marvin că i se alătură.

— Am oprit curentul, spuse Marvin şi închise poarta. Cum dracu' a putut deschide poarta fără să fie electrocutat?

— Cred că a ascultat la uşă, spuse Frost. Ca un tâmpit nu am dat drumul la curent decât după ce ai plecat la căsuță ca să te schimbi. Nu mi-a trecut prin cap să verific ce face el. Imediat ce ai plecat m-am încuiat în camera de gardă.

Marvin se holbă la el cu fața îngrijorată:

— Grandi o să te pupe pentru asta, Mike. Trebuia să porneşti curentul imediat.

— Şi o să te pupe şi pe tine, îi răspunse Frost răstit. Ar fi trebuit să stai aici, nu să te duci la parcul de distracții cu băiatul tău.

— Hai, las-o baltă, Mike. Tu eşti şeful şi tu mi-ai spus să mă duc.

— Okay, okay! Oricum, ce importanță are? O să ne pierdem amândoi slujbele.

— Cred că aşa este. Uite, Mike, am

prieteni la cotețul curcanilor. Ce-ar fi să-l sun pe Lepski şi să-i cer să-l găsească pe Suka? Aş putea spune că lipsesc nişte bijuterii...

— În nici un caz, spuse Frost scurt. Nu facem nimic până când nu soseşte Grandi. Oricum suntem siguri deja că Suka a fost *„omul din interior”.* Mă duc să văd ce este de mâncare la bucătărie. Ce-ar fi să te învârți pe aici, să-i percheziționezi camera ca să vezi dacă şi-a luat lucrurile.

— Mda.

Frost îl părăsi pe Marvin şi merse grăbit la camera de gardă, închise şi încuie ambele uşi şi apucă receptorul telefonului. Formă numărul de la *Ace of Spades.*

Umney răspunse aproape imediat.

— Suka a fugit cu şalupa, spuse Frost vorbind repede. Barca are pictat pe ambele laturi litera G. Găsiți-l şi lichidați-l!

— Se face imediat, spuse Umney şi închise.

După aceea Frost merse la camera lui

Amando, deschise uşa şi intră. Îl găsi pe acesta zăcând în pat cu faţa cenuşie. Amando deschise ochii şi-l privi cu ochi sticloşi.

— Sunt foarte bolnav, murmură el. Inima, cheamă un doctor.

Frost privi în jos la el. Se prefăcea? Nu credea, dar puţin îi păsa de Amando.

— O să ai nevoie de mai mult decât de un doctor când o să sosească Grandi, spuse şi ieşi din cameră.

Găsi nişte felii de friptură în frigider şi îşi făcu câteva sandwich-uri după care se întoarse la camera de gardă.

În timp ce înfuleca al doilea sandwich Marvin intră în cameră.

— Javra cea bătrână este bolnav. A avut un atac de inimă.

— Să-l ia dracu', spuse Marvin. Uite ce am găsit în camera lui Suka.

Puse pe masă o cutie metalică.

Frost deschise capacul cutiei. Era un sistem de ascultare foarte sofisticat. Pe

una din laturi era un dreptunghi gol căptuşit cu pluş.

— Aşa a ştiut ce vorbim, spuse Marvin. Pun pariu că o să găsim pe undeva prin cameră un mic paralelipiped de metal care se potriveşte exact în spațiul gol din cutie.

Frost se repezi la telefon şi-l răsturnă: văzu imediat un mic paralelipiped negru ataşat cu magneți la telefon. Se întoarse uluit la Marvin:

— Ai găsit şi vreun casetofon la el în cameră?

— Da, dar nu era nici o casetă. Am verificat.

Frost dezlipi dreptunghiul de pe telefon şi-l puse în locul liber din cutie. Realiză imediat cât de periculoasă era descoperirea făcută de Marvin.

— Foarte bine, asta o să-l acuze şi mai mult în ochii lui Grandi, spuse el, forțându-se să par indiferent.

— Hei, Mike, exclamă Marvin arătând spre rastelul cu arme. Lipseşte un 0.38.

Frost privi şi el. Ar fi trebuit să fie patru pistoale 0.38 police special, dar pe raster erau numai trei.

— Cum dracu' l-a şutit?

— Probabil când tu controlai proprietatea iar eu eram la Amando, spuse Marvin. Ar fi trebuit şi tu şi eu să ne dăm seama că lipseşte.

— Okay, okay, spuse Frost. Nu e nevoie să-i spunem toate prostiile lui Grandi. Ce-ar fi să te duci să vezi ce mai face Amando? Dacă ți se pare că este într-adevăr grav cheamă o ambulanță şi hai să-l trimitem la spital înainte să sosească Grandi. Vrei să te ocupi?

Îl părăsi pe Marvin şi merse la căsuța lui. Controlă telefonul dar nu găsi nici un dreptunghi metalic ataşat. Sună din nou la *Ace of Spades.* De data aceasta îi răspunse Silk.

Îi explică rapid situația după care continuă:

— Dacă Suka m-a înregistrat are dovada

că eu l-am făcut „*omul din interior”,* şi, mai mult decât atât, că i-am spus că poarta este deschisă şi să se ducă să o închidă. Dacă ajunge la Grandi alibiul meu sare în aer. O să fie fără îndoială la aeroport aşteptându-l pe Grandi. Trebuie să-l lichidaţi înainte de sosirea lui Grandi. Aveţi grijă! Este înarmat!

— În zece minute oamenii mei or să fie la aeroport, spuse Silk. Când soseşte Grandi?

— Pe la ora 15:00. De la New York.

— Stai calm, Mike, spuse Silk liniştit. Totul o să meargă perfect. Nu uita că-l avem la mână pe Grandi.

— Mda, dar vreau să-mi păstrez alibiul. Ce face fata?

— Nici o problemă. I-am dat nişte ţigări cu droguri şi acum mintea ei este departe, spuse Silk şi închise.

Frost îşi şterse mâinile transpirate de pantaloni după care se întoarse la camera de gardă unde îl găsi pe Marvin telefonând

după o ambulanță.

— Arată de parcă stă să crape, spuse Marvin după ce închise telefonul.

— O javră mai puțin.

Frost luă receptorul şi-l atenționă pe paznicul de la intrare să lase ambulanța să intre.

— Cristoase! exclamă paznicul. Dar se pare că aveți necazuri mari acolo, la vilă!

— Spune-i asta domnului Grandi când soseşte. O să-i placă glasul tău, spuse Frost lătrat la el şi trânti receptorul.

*

* *

Ambulanța care îl căra pe Amando la Paradise Clinic nu plecase de mai mult de zece minute când Frost auzi zgomotul unui elicopter care se apropia. Maşinăria rămase o clipă nemişcată în aer după care coborî şi se aşează lin pe peluză.

— A sosit! spuse Frost şi ieşiră amândoi grăbiți din camera de gardă. Alarmă

maximă!

Grandi făcu o pauză pentru a-i spune ceva pilotului după care veni spre ei, puțin aplecat pentru a se feri de suflul rotorului, cu fața o mască de piatră şi cu ochii lucind periculos.

— Unde este Amando? lătră la Frost imediat ce acesta se opri în poziție de drepți în fața lui.

— A suferit un atac de inimă, domnule. Ambulanța care îl duce la Paradise Clinic tocmai a plecat.

Grandi se holbă la Frost.

— Atunci este un norocos, spuse scrâşnit. Vino la mine în birou peste zece minute, adăugă, după care trecu pe lângă Frost ignorându-l complet pe Marvin şi intră în vilă.

— Învârte-te pe aici, Jack, spuse Frost şi o luă la fugă spre căsuța lui.

Încuie uşa, apucă telefonul şi formă numărul de la *Ace of Spades.*

Silk răspunse.

— L-ați prins pe Suka? întrebă Frost vorbind repede şi cu o voce şoptită.

— Nici urmă de puiul ăsta de cățea. Şi nici de Grandi, de altfel.

— Grandi este aici. A aterizat probabil la Miami şi a luat un elicopter până aici. A sosit acum o clipă.

— Atunci înseamnă că Suka nu l-a putut contacta. Oricum vânătoarea continuă.

— Găsiți-l şi rezolvați-l! spuse Frost mârâit şi închise.

Făcându-şi curaj merse la vilă, intră înăuntru şi rămase în holul vast, în aşteptare.

Cinci minute mai târziu Grandi deschise smucit uşa biroului:

— Okay, Frost. Între noi doi acum, spuse şi se întoarse la birou unde se trânti greu în fotoliu.

Deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul Frost îşi făcu numărul calm. Îşi trase un scaun şi se aşează exact în fața lui Grandi.

— V-am spus, domnule, că numai dacă există un complice în interiorul vilei, *„omul din interior”,* cum i-am spus eu, care să organizeze operația, fiica dumneavoastră ar putea fi răpită. „*Omul din interior*” este „*piele galbenă*”, japonezul, Suka. Toate evidențele îl arată pe el.

Frost continuă să vorbească şi-i explică că băuturile lui Amando şi Marvin fuseseră drogate, că el fusese prizonier în căsuța lui din cauza câinilor, că Marvin descoperise că Suka fugise şi că şalupa lipsea.

— Okay, spuse Grandi brusc. Accept toate astea. Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— Părerea mea este că Suka a fost bine plătit. A neutralizat gardul şi câinii şi răpitorii au intrat pe proprietate, au luat-o pe domnişoara Grandi şi au dus-o la barca lor. La ora opt fără un sfert în această dimineață am ieşit din căsuța mea şi l-am găsit pe Marvin drogat, l-am chemat pe Suka care l-a găsit pe Amando tot drogat.

L-am suspectat imediat pe Suka şi am împărtăşit bănuielile lui Marvin şi Amando. Suka a avut un microfon în camera de gardă.

Făcu o pauză pentru a scoate cutia metalică pe care o puse pe masă.

— A auzit discuția mea cu Marvin şi Amando, s-a speriat şi a şters putina. Eu am dat drumul la curent în gard şi l-am avertizat pe paznicul de la poartă să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă numai după ce am purtat discuția cu Marvin şi Amando. Dacă s-a greşit undeva, domnule, atunci eu am greşit pentru că trebuia să dau drumul la curent în gard imediat dar nu mi-a trecut prin cap că în camera de gardă sunt microfoane.

Grandi se uită intens la Frost.

— O să discutăm mai târziu cine şi cu ce a greşit, spuse. Fiica mea a fost răpită. Care este mişcarea următoare?

— Sunt două mişcări posibile, spuse Frost simțind că începe să se relaxeze.

„Numai de ar reuşi Silk să-l găsească pe Suka şi să-l lichideze”. Dacă o făcea toate problemele erau rezolvate. Bine că Grandi accepta ideea că Suka fusese *„omul din interior”.*

— Dumneavoastră hotărâți, domnule. Varianta numărul unu ar fi să avertizați poliția că domnişoara Grandi a fost răpită. Răpitorul ne-a avertizat să nu o facem dar am putea-o totuşi face dacă poliția nu face nici o mişcare.

Grandi îl întrerupse cu o mişcare a mâinii nerăbdătoare:

— Fără poliție. Şi a doua variantă?

— Să aşteptăm cererea de răscumpărare, domnule. Răpitorul a spus că va telefona mâine dimineață la ora opt. Ei bine, dacă alertăm poliția aceasta ar putea pune telefonul sub ascultare şi ar putea eventual afla de unde telefonează răpitorul dar este aproape sigur că telefonul va fi dat de la un telefon public şi toată manevra s-ar putea dovedi

periculoasă.

Grandi îl aprobă dând din cap:

— Aşteptăm cererea de răscumpărare, spuse. Fără poliție.

— Da, domnule.

Frost făcu o pauză după care continuă:

— Am dat liber la personal astăzi dar mâine angajații vor veni la lucru ca de obicei. Dacă putem face ceva pentru dumneavoastră, eu şi Marvin, vă rog să-mi spuneți, domnule.

— Am să stau la Spanish Bay hotel, spuse Grandi. Mâine la ora şapte dimineața am să fiu aici. Frost, vreau să răspunzi tu la telefon când vor suna şi vreau să te ocupi de toată afacerea.

Se ridică în picioare şi se uită gânditor la Frost.

— Crezi că am să o primesc înapoi?

— Da, domnule, atât timp cât colaborați cu răpitorii. Din experiența mea ştiu că dacă se plăteşte răscumpărarea ei eliberează ostatecul.

— Mă bazez pe experiența ta, spuse Grandi, după care ieşi din cameră, păşi afară din vilă şi merse direct la elicopterul aflat pe peluză care îşi luă imediat zborul.

Frost apucă telefonul şi sună din nou la *Ace of Spades.*

— La capătul acesta totul este în regulă, îi spuse lui Silk când acesta ridică receptorul. Grandi stă la hotelul *Spanish Bay.* Trimite-ți oamenii acolo în cazul în care soseşte Suka.

— Ți-am spus sau nu ți-am spus? îl întrebă Silk. Îl învârtim cum vrem noi pe bogătaşul ăsta împuțit. Nu-ți face griji pentru *„piele galbenă”.* E ca şi mort!

Frost puse jos receptorul. Simțea nevoia să bea ceva. Fusese atât de uşor să-l manipuleze pe Grandi! Respiră adânc. Dacă Silk reuşea să-l intercepteze pe Suka atunci chiar că nu mai avea nici o problemă. Se uită la ceas. Era ora 16:15. Se duse la frigider şi-şi turnă un whisky țeapăn. Simțea că-l merită. Dădu paharul

peste cap şi bău tot dintr-o singur înghiţitură după care ieşi din birou şi se duse la camera de gardă unde-l găsi pe Marvin tropăind nelinişţit.

— Cum a mers? îl întrebă acesta.

— Nici o problemă până acum. Mâine, când soseşte cererea de răscumpărare, este ziua importantă.. Mi s-a părut surprinzător de calm. M-am temut că o să facă un scandal enorm dar cred că tot ceea ce doreşte este să-şi primească fata înapoi.

Marvin se relaxă:

— Cine dracu' să vrea înapoi o cățea ca ea?

— Asta e treaba lui. Uite, Jack, până mâine dimineață aici nu o să se întâmple nimic. Vreau să mă duc să agăț o păpuşică. Simt că-mi pocneşte capul. Am nevoie de puțină relaxare. Poți să faci ce vrei: poți să rămâi aici sau poți să te duci înapoi la puştiul tău.

Marvin păru îngrijorat:

— S-ar putea ca răpitorul să sune din

nou.

— Aoleu, Jack, nu începe iar! Să fii aici mâine dimineață la ora şase. Până atunci nu o să se întâmple nimic. Mă duc să mă schimb.

Brusc Marvin zâmbi:

— Tu eşti boss-ul. Cred că mă duc şi eu să-mi dau uniforma jos.

— Ia tu T.R.-ul şi eu am să iau automobilul Lamborghini. Mi-am dorit întotdeauna să conduc aşa ceva.

Patruzeci de minute mai târziu Frost opri maşina în unul din locurile parcajului de la *Ace of Spades.* La acea oră atât barul cât şi restaurantul erau goale. Îi găsi pe Silk şi pe Goble jucând cărți în camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină. Imediat ce Frost intră în cameră cei doi bărbați aruncară cărțile pe masă iar Silk se răsti la Frost:

— Ce cauți aici, Mike?

— Nu este nici un fel de acțiune până când nu transmiți cerea de răscumpărare,

spuse Frost aşezându-se la masă. Ce face Gina?

— E bine. Se joacă cu Ross.

Rânji cu faţa drăcească:

— Probabil de-a mama şi de-a tata.

— Da, este înnebunită după jocul acesta. Şi Suka?

Silk dădu din umeri:

— Nimic. A dispărut. Părerea mea este că s-a speriat de moarte şi a şters-o. Am pus băieţi în jurul hotelului *Spanish Bay* şi Marcia este în hol gata să raporteze orice mişcare. Uită-l pe Suka! Nu avem de se să ne îngrijorăm din cauza nimicului acesta.

Numai că Frost se simţea neliniştit.

— Dacă ajunge la Grandi cu caseta aia sunt în rahat până la gât.

— Cum a reacţionat Grandi?

— M-a surprins. Am crezut că o să facă explozie dar singurul lucru care se pare că-l interesează este să-şi primească fata înapoi. Mi-a spus că doreşte ca eu să mă ocup de toată operaţia.

Silk dădu mulțumit din cap.

— Asta este foarte bine. Când am să telefonez mâine dimineața am să cer ca cineva să vină la motelul Three Square pentru a lua cererea de răscumpărare Acela o să fii tu.

Îl privi pe Frost:

— Grandi este şmecher. Şi cu polițiştii ce se aude?

— I-am sugerat că ar trebui să anunțe curcanii dar a respins imediat ideea. Fără curcani.

— Merge pe strada noastră, spuse Silk,

— Mda, spuse Frost şi se ridică în picioare. Vreau să-i spun vreo două vorbe Ginei. Unde este, la Marcia în cameră?

— Exact, spuse Goble luând din nou cărțile în mână. Dar mai bine bate de două ori la uşă înainte să intri, spuse rânjind. Ross stă de trei ore închis cu ea în cameră dar s-ar putea să fie încă în activitate, aşa că fii domn.

Frost o luă pe coridor până la uşa

camerei Marciei, se opri în dreptul ei, ascultă dar nu auzi nimic aşa că bătu. Aşteptă, bătu din nou, puțin mai tare, aşteptă şi pe urmă, simțind brusc un val de nelinişte abătându-se asupra lui, deschise uşa şi intră în cameră.

Umney zăcea gol, întins de-a latul patului, iar sângele îi cursese abundent dintr-o rană deasupra tâmplei.

Frost privi scurt în cameră, după aceea merse aproape alergând la baie. În afară de Umney, zăcând leşinat, şi de el nu mai era altcineva în cameră.

Nici urmă de Gina.

*

* *

Frost, Silk şi Goble stăteau grămadă lângă Umney. Acesta, aşezat pe marginea patului, încerca să-şi revină.

— Ne hârjoneam şi pe urmă, de nici unde, a scos un pistol şi m-a pocnit cu el în tâmplă, spuse el pe o voce nesigură. Nu

am avut nici o şansă.

— Un pistol!

„*Deci Gina luase pistolul calibrul 0.38 din rastelul cu arme şi nu Suka*” gândi Frost.

— A şters-o, tâmpit nenorocit! urlă la el Silk.

Umney gemu.

— Auzi ce-ți spun?

Silk îi trase cât putu de tare un pumn în piept.

— Când s-a întâmplat?

— Imediat ce am intrat în cameră, abia ne dezbrăcasem.

— Trei ore! De-acum poate să fie oriunde! spuse Silk.

Se întoarse spre Goble:

— Controlează maşinile!

Goble ieşi fugind din cameră.

Frost se rezemă de perete şi-l privi pe Silk care începuse să facă curse prin cameră. Acesta făcu într-un târziu o pauză şi se uită furios la Frost:

— Mi-ai spus că vrea să fie răpită,

spuse. Nu mi-ai spus că...

— Oh, leagă cățeaua, se răsti la el Frost. Cum a putut să plece de aici fără să fie văzută?

— Este o ieşire secundară care duce direct în parcare. Pe acolo a şters-o.

Frost merse la şifonierul mare, deschise toate uşile după care se întoarse spre Silk:

— Şi-a luat şi bagajele.

Goble intră în fugă în cameră, transpirat tot:

— Lipseşte maşina mea!

Umney reuşi să se ridice în picioare şi merse cu paşi clătinați la baie.

— Unde ar putea să se ducă? întrebă Silk privindu-l pe Frost.

— De unde dracu' vrei să ştiu? Pot însă să-ți spun în mod cert unde nu o să se ducă. Nu o să se întoarcă niciodată la vila Orchid. S-a dus să-şi facă de cap, nebuna!

Silk se întoarse spre Goble:

— Dă sfoară în țară. Vorbeşte cu toți băieții pe care îi ştim. Să nu se ocupe

decât de găsirea ei.

Goble ieşi din nou în fugă din cameră iar Silk se întoarse spre Frost:

— Eşti sigur că nu o să se întoarcă la vila lui Grandi?

— Bineînțeles. De-aia a vrut doar să fie răpită.

— Atunci operația merge în continuare, spuse Silk. Grandi nu are de unde să ştie că a şters-o de la noi. Cât timp nu se întoarce acasă el o să continue să spere că o va primi înapoi.

Frost se gândi o vreme după care aprobă dând din cap:

— Mda. Deci mergem în continuare pe aceeaşi schemă?

Umney ieşi din baie şi începu să se îmbrace. Gemea încet dar nici Silk nici Frost nu-i dădură nici o atenție.

— Ce şanse avem să o găsim? întrebă Frost.

— Am legături bune în tot oraşul. Mitch îi alertează acum. Dacă este prin

împrejurimi o să o găsim.

— Ia stai puțin! Chiar vrem să o găsim? Nu este mai bine să o lăsăm să zburde de nebună?

Silk se gândi adânc după care aprobă dând din cap.

— Ba da, dar totuşi trebuie să ştim dacă se fâțâie pe aici. Dacă a şters-o la Miami sau în altă parte nu ne mai poate încurca planurile.

— Dacă nu i-o dăm înapoi Grandi s-ar putea să facă pe nebunu'.

— Cum poate să facă pe nebunu'? Poate doar dacă vrea să meargă la puşcărie pentru cincisprezece ani? Mergem în continuare pe planul inițial. O să țină!

Umney spuse:

— E nebună şi are şi un pistol

— Şi cui dracu' îi pasă? se răsti Silk la el. Cât timp stă departe de noi nu este nici o problemă!

Numai că mintea de polițist a lui Frost prevedea furtună.

— E inconsecventă, spuse. Umney are dreptate E ceva în neregulă cu ea, ne cunoaşte pe toți trei. Dacă Grandi reuşeşte să o recupereze, s-ar putea ca ea să vorbească.

— Deci Grandi nu o recuperează, spuse Silk. Mergem înainte. O să iasă bine!

— Hai să ne mişcăm fundurile, spuse Frost. De ce să mai aşteptăm până mâine? Dăm acum cererea de răscumpărare. Cu cât aşteptăm mai mult cu atât creşte riscul ca Gina să fie reperată de cine nu trebuie.

Se gândi câteva clipe după care spuse:

— Am să-i spun lui Grandi că am vrut să mă relaxez puțin după tensiunea creată de dispariția Ginei şi că m-am dus la plajă. Am făcut o baie şi când m-am întors am găsit cererea de răscumpărare pe bancheta maşinii. Ce zici?

Goble intră în cameră:

— Gata, am dat drumul la veşti. Dacă maşina este în zonă va fi găsită.

— Mike vrea să schimbăm scenariul,

spuse Silk. Are o variantă interesantă.

Uitându-se la Frost îi spuse:

— Povesteşte-i!

Frost repetă ceea ce-i spusese lui Silk. După ce se gândi bine, Goble aprobă dând din cap:

— Mda. De ce nu? Cu cât aşteptăm mai mult cu atât creşte şi riscul.

Douăzeci de minute mai târziu Frost conducea maşina spre *Spanish Bay* hotel cu cererea de răscumpărare la el. Se făcuse 18:15. Trase maşina la intrarea hotelului. Văzând un Lamborghini, negrul cu joben se repezi pe scări pentru a deschide uşa maşinii.

— Parchează-o! spuse scurt Frost după care merse în holul hotelului la recepție.

— Domnul Grandi, se adresă funcționarului suav care îl privea cu sprâncenele uşor ridicate.

— Numele dumneavoastră, domnule.

— Mike Frost.

Funcționarul de la recepție intră într-un

mic birou aflat în spate şi rămase destul de mult înăuntru, după care ieşi şi-i făcu semn lui Frost.

— Apartamentul 67, domnule Frost. Luați liftul până la etajul opt şi faceți la stânga imediat ce ieşiți din ascensor. Veți avea apartamentul 67 chiar în fața dumneavoastră.

În timp ce urca cu liftul Frost se întreba cum va reacționa Grandi la cererea de răscumpărare. Se simțea foarte nelinişştit însă îşi impunea mereu să se gândească că peste o lună, cu puțin noroc, urma să valoreze cinci milioane de dolari.

Uşile ascensorului se deschiseră şi el ieşi pe un coridor larg. Călcând pe o mochetă groasă, văzu imediat uşa ce purta numărul 67 scris cu litere de argint şi bătu la uşă.

Urmă o pauză după care uşa se deschise brutal şi Grandi apăru în prag.

— Ce vrei? lătră la el Grandi. S-a întâmplat ceva?

— Da, domnule. Cred că am cererea de răscumpărare

Ochii lui Grandi se micşorară. Făcu un pas înapoi şi-i făcu semn lui Frost să intre după care traversă camera vastă şi se aşează la un birou aflat lângă fereastră. Îi arătă lui Frost un scaun.

— Povesteşte!

— Pentru că ştiam că nu o să se întâmple nimic până mâine dimineaţă, domnule, m-am dus la plajă. Am stat cam o oră acolo. Când m-am întors la maşină am găsit acest plic adresat dumneavoastră pe scaunul maşinii.

Se aplecă şi puse pe birou plicul pe care i-l dăduse Silk.

Grandi se holbă la plic şi pe urmă la Frost.

— Du-te jos la bar şi aşteaptă, spuse Grandi. Când o să am nevoie de tine am să te sun.

— Da, domnule.

Frost se ridică şi merse la uşă. În timp

ce închidea uşa în urma lui trase cu coada ochiului: Grandi apucase plicul şi-l deschidea cu un cuțit de tăiat hârtia.

La bar Frost se aşează la o masă izolată şi comandă un whisky cu gheață. Nu erau decât puțini clienți în bar şi nici unul din ei nu-i aruncă mai mult de o privire fugară, lipsită de orice interes.

Aşteptă, şi în timp ce aştepta se gândi la Gina întrebându-se pe unde o umbla. Era sigur că avea să stea ascunsă pentru că nu avea chef să se întoarcă în colivia de aur.

Aşa că la urma urmei de ce ar fi fost important să ştie unde se afla?

Grandi urma să semneze ordinul de transfer către bancă prin care treizeci de milioane de dolari urmau să treacă în contul lui Silk din Elveția după care ei patru urmau să o şteargă împreună iar Grandi putea să fluiere a pagubă după Gina.

Încă se gândea ce va face imediat ce se va trezi cu atâta bănet în poală când

barmanul veni spre el.

— Domnul Grandi întreabă de dumneavoastră, domnule.

Frost se ridică în picioare, îşi îndreptă spatele şi merse la lift.

„Gata! Intru pe ultima turnantă!”, îşi spuse. Era puțin probabil ca Grandi să-i povestească conținutul notei de răscumpărare dar în mod sigur îi va spune că plăteşte şi asta era tot ce dorea Frost să audă.

Sună la uşa apartamentului nr. 67 şi auzi vocea lui Grandi:

— Intră, uşa nu este încuiată.

Îl găsi pe Grandi aşezat la birou, cu un trabuc mare între degetele lui grase, având pe față o figură dură.

— Trebuie să stăm puțin de vorbă, Frost, spuse Grandi. Ia loc!

— Da, domnule.

Frost se aşează neliniştit în fotoliul aflat în fața biroului.

Grandi deschise un sertar al biroului şi

scoase o casetă. O ținu ridicată pentru ca Frost să o poată vedea.

— Știi ce este asta, Frost?

Frost simți că i se oprește inima. Deci Suka reușise cumva să ajungă la Grandi.

Păstrându-și fața lipsită de expresie, amintindu-și că Grandi nu putea face nimic dacă nu opta să o ia spre pușcărie pentru evaziune fiscală, spuse:

— Da, domnule, știu ce este.

— Suka m-a așteptat la aeroportul din Miami, spuse Grandi și zâmbi.

Arăta ca un lup nemilos în fața prăzii.

— Cât ți-au plătit, Frost, pentru a accepta să fii *„omul din interior”*?

— Hai să nu pierdem timpul, Grandi, spuse Frost cu vocea lui de polițist. Semnează ordinul de transfer către bancă și dă-mi-l. Asta este tot ce ai de făcut dacă îți vrei fata înapoi și dacă nu vrei să vezi din interior timp de cincisprezece ani o pușcărie din Italia.

Grandi ridică documentul care zăcea pe

masa lui şi-l studie.

— Nici măcar o încercare bună, spuse el gânditor. Nu-mi imaginez că eşti suficient de deştept ca să faci singur un plan de răpire, dar nu sunt interesat în asociații tăi. Am de gând să negociez cu tine. Aşa cum ştii, cererea de răscumpărare are ataşate fotocopii de pe ordinele de transfer către o bancă din Elveția. Aceste transferuri sunt ilegale pentru că legea din Italia este foarte strictă şi interzice ieşirea banilor din Italia dar ceea ce asociații tăi nu au luat în calcul este că transferul de bani în afara granițelor Italiei este ilegal numai pentru marea majoritate a proştilor.

Grandi îl privi batjocoritor pe Frost:

— Eu nu fac parte din această mare majoritate. Nu puteați să obțineți aceste fotocopii decât dacă îl corupeați pe contabilul meu şef, Giuseppe Vessi, cel care s-a ocupat de partea tehnică a transferurilor. S-ar putea să te întrebi de ce te-am lăsat să aştepți o oră înainte de a

discuta cu tine. Am să-ți spun de ce. Mi-a trebuit acest interval de timp pentru a aranja ca Vessi să înceteze să mai existe. Nimeni nu mă trădează şi continuă să trăiască.

Privind la fața nemiloasă, contorsionată de furie şi ură, Frost fu sigur că Grandi nu blufează.

— Chiar dacă l-ai scos din cărți pe Vessi tot la puşcărie mergi, spuse.

— Păduche prăpădit!

Grandi izbucni în râs:

— Un singur om din Italia ar putea să-mi creeze probleme dar el este prietenul meu: ministrul de finanțe. Să presupunem că asociații tăi sunt suficienți de tâmpiți şi trimit autorităților financiare italiene fotocopiile acestor transferuri în Elveția. Autoritățile financiare or să le transfere Ministerului de Finanțe pentru verificare iar ministrul de finanțe o să le încuie în seiful său personal. Pentru că el este la fel de implicat ca şi mine. De fapt, păduche

nenorocit, am să-ți spun un mic secret: de mai bine de trei ani i-am dat voie să-mi folosească contul din Elveția pentru a-şi transfera micile lui, economii... Asociații tăi cunosc aşa de puțin scena italiană încât nu realizează că în Italia poți să faci orice târg dacă ai suficientă putere.

Se aplecă în față şi îl țintui pe Frost cu arătătorul lui gras:

— Iar eu am toată puterea, sunt cel mai puternic.

— Dacă îți vrei fiica înapoi semnează documentul, îi spuse Frost pe un ton dur. Nu mă interesează găinăriile tale. Semnează!

Grandi îl studie câteva clipe după care trase documentul spre el şi-l semnă cu o semnătură plină de înfloriturі.

— Dacă asta îți face plăcere...! Când îmi primesc fata înapoi?

— Imediat ce banii sunt transferați la Zürich.

Frost simți că sosise momentul

triumfului. Se repezi peste birou şi înhăţă documentul.

Grandi neagă dând din cap:

— Nu e bine. O să fie moartă de bătrâneţe mult înainte.

Cu sentimentul că este tras pe sfoară Frost se holbă la Grandi:

— Ce dracu' vrei să spui?

— Asociaţii tăi nu şi-au făcut de loc bine lecţiile, spuse Grandi. Contul cu parolă din Lugano îmi aparţine mie şi la trei prieteni de-ai mei, unul din ei fiind ministrul de finanţe despre care tocmai ţi-am vorbit. Nici unul din noi nu poate scoate din cont un cent fără semnătura celorlalţi trei. Dacă vrei, îţi spun cum îi cheamă dar pot să te asigur că nu vor semna.

Îşi ridică umerii masivi într-un gest de fatalitate aşa cum numai italienii sunt în stare:

— Din păcate pe ei nu-i interesează fiica mea.

Frost azvârli din nou documentul pe

birou:

— Dacă o vrei pe Gina înapoi, vie, ar fi mai bine să-ți convingi prietenii să semneze.

— Ar fi o pierdere de vreme să încerc. În nici un caz nu o evaluează pe fiica mea la douăzeci de milioane de dolari.

Grandi se aplecă din nou peste birou zâmbind cu zâmbetul lui de lup:

— Hai să abordăm afacerea din alt unghi.

— Cât eşti dispus să plăteşti pentru a-ți primi înapoi fata? întrebă Frost conştient că avea mâinile transpirate.

— Aha! Bună întrebare.

Grandi trase adânc din trabuc şi scoase un nor gros de fum, foarte parfumat.

— Deci suntem de acord că răscumpărarea nu va fi de douăzeci de milioane de dolari?

Frost ezită:

— Aspectul acesta trebuie să-l discut cu asociații mei. Fă-ne o propunere şi noi o să

o luăm în considerare.

— Începi să te deştepți, păduche jegos, spuse Grandi. Uite care este propunerea mea: o aduci aici pe Gina în maxim patru ore. Drept recompensă eu nu voi face plângere la autorități împotriva ta şi a asociaților tăi. Asta este propunerea mea.

— Câți bani? întrebă Frost.

Grandi dădu încet din cap:

— Nici un ban. Adu-o aici nevătămată şi eu am să uit că existați, tu şi asociații tăi tâmpiți.

Frost se forță să râdă. Chiar şi lui râsul i se păru jalnic:

— Nici o şansă. Ne-am băgat în treaba asta pentru bani. Ce-ar fi să zicem cinci milioane? Doar face cinci milioane pentru tine, nu-i aşa? Ce zici?

— Nici un cent şi am să-ți spun şi de ce.

Deschise din nou sertarul biroului şi scoase două casete:

— Uite, ia-le! Sunt copii, originalele sunt la mine. Vreau să le ei pentru ca tu şi

asociații tăi tâmpiți să vă dați seama ce prost ați organizat toată afacerea.

Grandi trase iar din trabuc şi continuă:

— Când am închiriat Orchid Villa mi-am luat nişte precauțiuni. Acum am să-ți spun despre Suka ceva care o să te intereseze. Era expert în probleme de securitate la poliția din Tokyo şi unul din cei mai buni specialişti ai lor în electronică. L-am cumpărat pur şi simplu. I-am cerut să rezolve problemele legate de securitatea vilei. Înafară de toate şmecheriile legate de siguranța vilei el a instalat şi un sistem de înregistrare continuă.

Toate telefoanele care se primeau sau se dădeau erau înregistrate automat. Pe cele două casete pe care ți le fac cadou sunt înregistrate numai cele mai recente convorbiri telefonice dar ele spun o poveste. Ştiu despre Marcia Goolden, o curvă profesionistă, care locuieşte în acest hotel. Ştiu că ai contactat-o şi că Amando are program fix la ea. În mod evident ea

este cea care l-a drogat pe Amando atunci când a vizitat-o, în timp ce pe Marvin l-ai drogat tu. Ştiu că tu le-ai dat ordin asociaților tăi să-l omoare pe Suka. Amprenta vocilor funcționează şi dacă dau poliției casetele nu vor avea nici un fel de probleme să te arate cu degetul. Ştiu şi că te-ai culcat cu fiica mea. Am pus microfoane şi în camera ei. Fiica mea este bolnavă mintal dar este totuşi fiica mea şi am să fac totul pentru a-mi fi adusă înapoi! Adu-o aici în patru ore şi nu fac plângere la autorități!

Grandi pufăi din trabuc:

— la casetele, vorbeşte cu asociații tăi, dar nu uita nici o clipă, dacă Gina nu este aici până la ora zece deseară vei petrece douăzeci de ani în puşcărie.

Frost încercă să mai spună ceva dar nu-i veni nimic în minte. Se ridică nesigur în picioare.

— Încă un mic amănunt, păduche idiot. S-ar putea să vă treacă prin cap că

salvarea pentru tine şi ceilalți păduchi ar fi lichidarea mea.

Rânji răutăcios:

— Nu încercați! Sunt foarte bine protejat.

Se aplecă brusc înainte cu fața plină de furie şi strigă:

— Dispari, păduche cretin!

*

* *

Cei patru bărbați stăteau în jurul mesei privind la un casetofon aflat în fața lor şi din al cărui difuzor tocmai se auzea vocea lui Frost spunând:

— L-ați găsit pe Suka?

După aceea vocea lui Silk:

— Nici o urmă de puiul acesta de cățea. Şi nici de Grandi de altfel.

Frost opri nervos casetofonul.

— Trebuie să o găsim, Silk, şi să i-o dăm înapoi.

Silk îşi frecă bărbia, se gândi un

moment după care dădu din umeri:

— Şi părea o afacere aşa de bună!

Se întoarse şi privi cu singurul său ochi bun, care strălucea de furie la Umney care era foarte palid şi-şi ţinea capul care îl durea cu amândouă mâinile.

— Tu ai aruncat toată treaba în aer, Ross. Ar fi trebuit să te porţi ca un profesionist.

— Nu ar fi trebuit să te apuci de treaba asta, îi spuse Umney mârâit. Ţi-am spus şi eu şi Goble că nu se poate face dar ai făcut pe deşteptul.

— Gura! se răsti Frost la el. Cum o găsim?

— A lăsat maşina mea într-o parcare la malul mării, spuse Goble. Am trimis oameni acolo.

Se ridică, merse la măsuţa pe care se afla telefonul, şi sună pe cineva. Vorbi în şoaptă timp de două, trei minute după care închise şi reveni la masă.

Ceilalţi aşteptaseră în tăcere.

— Nu a închiriat nici o barcă.

— Sunt vreo cincisprezece hoteluri în zonă. Probabil s-a ascuns în unul din ele aşteptând să se facă întuneric.

— Sau a lăsat în mod intenţionat acolo maşina, drept momeală, după care a mers la autogară, s-a suit într-un autobuz şi este de acum în Miami, spuse Silk scrâşnind.

Frost se ridică în picioare:

— Avem mai puţin de trei ore pentru a o găsi. Tu mergi la malul mării, spuse, vorbindu-i lui Goble. Tu, spuse, întorcându-se spre Silk, verifică la autogară. Aveţi descrierea ei. Eu mă întorc la vilă să-i percheziţionez camera. Poate găsesc vreun indiciu.

Făcu o pauză în uşă:

— Tu stai lângă telefon, îi spuse lui Umney. Am să te sun să-mi spui cum avansează afacerea.

După care o luă la fugă pe coridor.

Mergând la limita vitezei legale ajunse la

vilă. Ceasul arăta ora 19:20. Conştient că timpul se scurge cu rapiditate urcă scările două câte două şi intră ca o furtună în camera Ginei. Căută cu febrilitate peste tot, în fiecare sertar, în şifonier, în noptiere, peste tot, dar nu găsi nimic. Se făcuse ora opt seara. Încă două ore pentru a o găsi!

Înşfăcă receptorul telefonului şi-l sună pe Umney:

— Ceva veşti?

— Lu tocmai a verificat la autogară. Nu a văzut-o nimeni, şi Lu are legături puternice acolo. Cea mai mare probabilitate rămâne malul mării. Lu este pe drum.

Lui Frost îi veni brusc o idee. Îşi aduse aminte ce-i spusese Gina: *„mă doare undeva de bani. Tot ce vreau este să-mi fac de cap.”*

— Este pe undeva prin apropiere un loc unde să poți să-ți faci de cap? O colonie hippy?

— Unde nu găseşti colonii hippy? Bineînțeles că există şi pe aici un loc unde se adună neînțeleşii. La Paddler's Creek. Crezi că s-ar putea să fie acolo?

— Nu ştiu. Unde e locul acesta?

— La vreo cincisprezece kilometri de centrul oraşului, pe şoseaua spre Key Vest, îi spuse Umney. Au tot felul de sărbători acolo.

— Spune-mi mai exact cum îi găsesc.

— Ia-o pe autostradă spre sud. O să vezi la un moment dat un motel pe partea dreaptă, îi zice Twin Oakes. Fă pe prima la dreapta, imediat ce treci de motel. Este o alee care duce la plajă. Crezi că este acolo?

— De unde dracu' să ştiu? Mă duc să arunc o privire, spuse Frost şi închise.

Merse la maşină, se urcă în Lamborghini şi rămase câteva minute să se gândească după care conduse repede la hotelul *Spanish Bay.*

Cinci minute mai târziu stătea din nou în fața lui Grandi.

Frost era acum polițist din cap până în picioare. Se aşează cu fața la fel de dură şi de lipsită de expresie ca cea a lui Grandi.

— Ai adus-o? lătră la el Grandi.

— Nu. Am de gând să joc cinstit cu tine, spuse Frost. Ea a vrut să fie răpită. Okay, am ajutat-o, dar ea fost ce care a neutralizat gardul. A mers la port cu bagaj cu tot şi asociații mei au preluat-o de acolo. Au dus-o la *Ace of Spades.*

— Ştiu toate prostiile astea, țipă la el Grandi. Totul este pe casete.

— Ceea ce nu ştii este că ea s-a culcat cu unul asociații mei şi în timp ce se hârjoneau ea l-a pocnit în cap cu un pistol şi a şters-o. Încercăm să o găsim. Acum ascultă-mă cu atenție, Grandi, ea te vrea mort şi acum are şi un pistol. Nu mai vreau să aud nimic din rahatul acesta cu găsitul în patru ore. O să o găsim dar o să dureze mai mult de patru ore. Tu hotărăşti.

— Deci a şters-o?

Grandi păru că se chirceşte.

— Asta e! A furat o maşină. Am găsit maşina la malul mării. Am verificat. Nu a încercat să închirieze o barcă. Acum controlăm hotelurile.

Frost făcu o pauză:

— Cât este de bolnavă?

Grandi îşi încleştă pumnii şi lovi cu ei în masă:

— Atât de bolnavă încât ar fi trebuit să fie internată într-o clinică, spuse şoptit, parcă smulgând fiecare cuvânt, dar nu puteam să-i fac aşa ceva. Am pus-o în schimb în spatele unui gard electrificat. Amando este un psihiatru foarte cunoscut şi se ocupa de ea. Rapoartele săptămânale pe care mi le făcea erau din ce în ce mai pesimiste. Pe când era în Roma a luat o doză masivă de L.S.D. I-a distrus echilibrul creierului. Amando o descrie ca o obsedată sexual, atât este de bolnavă, dar nu mă interesează. Este fiica mea şi o vreau înapoi.

Se holbă la Frost:

— A scăpat din cauza ta aşa că adu-o înapoi sau am să te aranjez aşa cum l-am aranjat pe Vessi! Nu-ți fă nici o iluzie!

— Te urăşte, Grandi. Te vrea mort. Are o armă. Mi-a spus că vrei să o violezi.

— Nu ştia ce spune. Chiar dacă crăp în clipa asta ea nu pupă nici un sfanț. Prin testament toții banii mei merg la fundații de caritate.

Făcu o pauză după care întinse arătătorul către Frost:

— Găseşte-o şi adu-mi-o înapoi. Fă asta şi îți dau cinci milioane de dolari.

Frost ciuli urechile. Se aplecă înainte:

— Vorbeşti serios? Şi cum mă plăteşti?

Grandi dădu din umeri:

— Cum vrei. Orice bancă, oriunde, sau cash. O vreau înapoi!

— Chiar vrei să faci o înțelegere cu mine sau încerci numai să mă tragi în piept?

— Vreau să fac o înțelegere. Am o poziție mult prea importantă ca să-mi calc

cuvântul. Adu-mi fata înapoi şi-ți dau cuvântul că îți dau cinci milioane de dolari, dar, dacă nu o găseşti, îți dau din nou cuvântul meu: consideră-te mort!

Frost se ridică în picioare:

— Am să o găsesc. S-ar putea să dureze, dar pentru cinci milioane am să o găsesc!

Ieşi din hotel se sui în maşină şi stătu mult timp să se gândească. În jurul lui auzea vocile oamenilor care se distrau. Auzea şi orchestra terasei de unde veneau vocile, cântând muzică de bună calitate. Luna, un disc mare, galben, lucea deasupra. Era ora 21:05.

Cinci milioane de dolari!

„*Sunt un om prea important ca să-mi calc cuvântul*”. Frost era de acord cu această afirmație.

Uite că roata se învârtise din nou! Nu avea decât să o găsească.

*

* *

Frost lăsă maşina Lamborghini, sub un pâlc de arbori de mango şi făcu pe jos restul drumului.

În timp ce se apropia putea să audă sunetul chitarelor şi tânguirea incantațiilor. Cu cât distanța se micşora cu atât devenea mai puternic mirosul de trupuri nespălate şi de fum de țigară cu droguri. Era sigur că se apropie de o colonie hippy. Avea unde să se ascundă şi se mişca cu multă prudență. Zărea de acum colonia, cu focuri arzând ici şi colo şi cu siluete care se mişcau de colo, colo. Făcu o pauză în spatele unui salcâm de mare.

La o primă apreciere erau cam o sută de oameni, vorbind, cântând, unii din ei dansând de unii singuri, cu mişcări dezordonate, lipsite de armonie şi presupuse că cel puțin cei din urmă erau drogați puternic.

Subconştientul îi spuse că există o şansă ca Gina să fie aici. Acesta era mediul

la care visa. Dar cum să o găsească?

Mai făcu o mişcare şerpească spre un tufiş înalt care îl aduse şi mai aproape de focurile din colonie. Aşteptă, cu privirea măturând neîncetat colonia, dar nu zări nici o fată care să aibă trăsăturile Ginei.

Ce-ar fi să iasă din ascunzătoare şi să înceapă să întrebe în stânga şi în dreapta? Hotărî că nu ar fi prudent din partea lui. Toți păreau drogați până în albul ochilor şi nu îi surâdea să apară printre ei şi să înceapă să facă gălăgie. Se lăsă pe vine. Poate că dacă aştepta suficient de mult timp....

Privi şi aşteptă mai mult de o oră dar nici urmă de Gina. Şi tocmai când se hotărâse să o lase baltă auzi un zgomot uşor în spatele său. Un şarpe? Rămase nemişcat, cu muşchii încordați ca un arc, gata de acțiune, dar aşteptând.

— Nu mişca, omule, spuse o voce în spatele său, sau pierzi un rinichi.

Simți înțepătura unui cuțit în şale şi se

relaxă.

De şerpi îi era frică, de un om cu un cuțit, nu.

— Sunt statuie, spuse.

— Nu ne plac uitătăcioşii, omule, spuse vocea.

Frost îşi spuse că vocea era tânără şi sigură pe ea.

— Îmi pare rău.

Frost vorbi cu voce spăşită:

— Eu zic că ați pus-o de o distracție ca lumea, copii.

După care acționă fulgerător. Mâna dreaptă lovi în spate, după care se întoarse cu tot trupul şi lovi din nou. Auzi un icnet de durere. Se aruncă peste trupul care se chircea pe nisip. Mâinile se încleştară pe gâtul subțire şi transpirat.

În lumina puternică a lunii văzu o chică afro care acoperea în parte pielea neagră a chipului.

— Eşti băiat cuminte? întrebă cu genunchiul înfipt adânc în şalele negrului.

— Da, da, bineînțeles, țipă coloratul. Mă omori, omule!

Frost privi scurt de jur împrejur. Văzu lama şişului strălucind la doi metri. Țâşni în picioare şi apucă şişul înainte ca negrul să poată să se ridice în şezut.

— Cristoase, omule! bâlbâi negrul. N-am ştiut că eşti poteră. Am crezut că eşti vreun băgăcios obsedat.

Frost aruncă arma albă în tufişuri.

Îl privi pe negru. Era slab, tânăr, cu ochi mari care ardeau febril şi cu o bărbie care tremura. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci lungi şi în blugi, amândouă țoalele zdrențe.

— Cum te cheamă, fiule? întrebă Frost liniştit.

— Buck îmi zice. Jur că nu aveam de gând să-ți fac rău. Nu ne plac curioşii pe aici.

— Nu sunt polițist, Buck, spuse Frost după care merse încet şi se trânti în nisip lângă negru. Caut pe cineva.

— Dă-i înainte şi caută, omule! spuse Buck. Eu o şterg.

Frost apucă încheietura mâinii subțire şi ridică mâneca. Nu trebuia să vadă urmele înțepăturilor, le putea simți cu buricul degetului. Tânărul era deja în stadiul injecțiilor în venă.

Buck încercă să scape dar Frost nici măcar nu băgă de seamă.

— Vrei să faci rost de o sută de parai? întrebă Frost.

Buck se încordă:

— Îți baţi joc de mine, omule?

— Când ai făcut ultima injecție?

Buck îl înjură în surdină şi încercă din nou să-şi elibereze încheietura mâinii.

— Uite care-i treaba, Buck. Vreau să arunci o privire prin colonie. Caut o fată cu păr roşu, ceva special. Dacă este aici nu poate fi de mai mult de trei ore. S-ar putea, de asemenea, să fi venit şi să fi plecat. Dacă o zăreşti nu fă nimic, numai vino aici şi spune-mi. Dacă o zăreşti primeşti un

sutar. Dacă nu, capeți cincizeci. Okay?

— O fată cu părul roşu?

— Asta e! N-ai cum să nu o vezi. Marfă: păr roşu natural, nu vopsit. Are cam douăzeci de ani, trup țeapăn.

Buck se ridică în picioare şi Frost îi dădu drumul la încheietură.

— Omule, ai spus un sutar?

— Mda.

Frost îşi scoase portofelul şi îi arătă tânărului o hârtie de o sută.

— E toată a ta dacă o zăreşti!

— Omule, stai aici. Nu te mişca.

— Am să stau aici, spuse Frost, dar, Buck, dacă o zăreşti nu te opri. Tot ce ai de făcut este să vii aici şi să-mi spui.

— Okay, omule.

Frost îl privi pe negrul cel tânăr cum se îndreaptă spre colonie cu un mers nesigur.

Îl privi cum începe să se fâțâie printre prietenii lui. O fată veni spre el şi-i înlănțui gâtul dar el o respinse şi continuă să meargă printre focuri. Într-un târziu

dispăru în fum.

Şi dacă tânărul negru îşi lua câțiva prieteni şi-i săreau cu toții în cap? Îi arătase lui Buck că are portofelul plin cu bani.

Se aplecă şi merse târâş până la un pâlc de arbori de mango, îşi scoase arma, băgă glonț pe țeavă, după care se rezemă de un arbore de mango pentru a avea spatele asigurat. Verifică că este ascuns dar că poate în acelaşi timp să supravegheze colonia de hippies.

Aşteptă.

Fu o aşteptare lungă şi tocmai când începea să se convingă că nu îl va mai vedea pe Buck, când acele ceasului arătau că se făcuse ora 23:15, apăru Buck cu mersul lui nesigur. Şi singur.

Buck se opri în dreptul tufişurilor şi privi agitat peste tot. În lumina puternică a lunii Frost putu să vadă cum țâşneşte transpirația prin pielea lui neagră.

— Okay, Buck, spuse încet. Aici sunt.

Buck veni grăbit până lângă el, gâfâind.

— Omule, chiar ai de gând să-mi dai mălaiul ăla? spuse sacadat. Dacă nu mă înțep imediat îmi sar siguranțele.

— Ai găsit-o?

— Da, omule, dar a şters-o. Acum e cu Big Chet. A luat-o cu el la cabană.

— Cine e Big Chet?

— Omule, e marea sculă. El ține campus-ul ăsta. E guru nostru!

— Şi unde e cabana lui?

— La capătul golfului. Are cabana lui. Omule, dă-mi sutarul!

— Şi de unde ştiu că vorbeşti adevărat, Buck? Poate că e altă fată.

— Am vorbit cu prietenii mei. Big Chet a cules păpuşica de pe marginea autostrăzii. Îşi zicea Gina. Are părul roşu.

Frost fu mulțumit.

— Cum ajung la cabană, Buck?

— Ia-o pe malul apei. Cam cinci sute de metri. Nu ai cum să nu o găseşti.

— Pot să ajung acolo cu maşina?

— Bineînțeles, ieşi înapoi pe autostradă şi fa prima la dreapta. Aleea aia o să te ducă direct la țintă.

Frost îi dădu hârtia de o sută.

— Mulțumesc, omule, spuse Buck făcând câțiva paşi.

După aceea se întoarse, făcu o pauză şi spuse:

— Ai grijă cu Big Chet. Nu-i spune de unde ştii.

După aceea o luă la goană spre colonie la fel de nesigur pe picioare.

Frost se grăbi şi el la Lamborghini. Merse la autostradă, după care, urmând instrucțiunile, făcu prima la dreapta. Când zări strălucirea lunii în apa mării stinse luminile şi opri motorul după care lăsă maşina să meargă în virtutea inerției pe aleea îngustă şi nisipoasă.

Când maşina se opri, coborî şi făcu următorii o sută de metri pe jos. De o parte vedea departe lumina focurilor din colonia de hippies. De cealaltă parte văzu o cabană

mică, făcută din lemn, pe jumătate ascunsă de umbra palmierilor. La fereastră pâlpâia lumina nesigură a unei lămpi cu gaz.

Îşi scoase arma şi se mişcă silenţios pe nisip până ajunse la cabană.

Singurele sunete care se auzeau proveneau de la muzica chitarelor din depărtare, de la vocile înăbuşite de distanţă şi de la valurile care se spărgeau de ţărm.

Mergând în continuare pe furiş ajunse la geam şi privi prudent înăuntru. Ceea ce văzu îl făcu să înţepenească.

Gina, goală, şedea într-un scaun cu spătarul rupt. Mâinile i se odihneau pe genunchi. Mâinile şi genunchii pe care erau aşezate îi erau pline de sânge. Privea în gol. Arăta ca o păpuşă de ceară oribilă dar îşi putea da seama că este vie după mişcările spasmodice ale pieptului ei.

Lumina slabă a lămpii cădea pe chipul palid al unui bărbat foarte voinic care

zăcea răstignit la picioarele Ginei. Era îmbrăcat într-un tricou murdar şi jeanşi uzați.

Din piept îi creştea mânerul unui cuțit.

CAPITOLUL 8

Frost, cu arma în mână, intră în cameră păşind prudent.

Mirosul greu de murdărie, de trupuri nespălate şi de fum de marijuana îi întorcea stomacul pe dos. Se aplecă asupra cadavrului. Presupuse că era Big Chet, numai că acum nu mai era mare ci mort ca un dop de plută aruncat de ocean pe plajă.

Cuțitul fusese înfipt cu aşa violență încât sigilase rana. Era foarte puțină sângerare dar pe mâner erau totuşi urme de sânge.

Frost se întoarse spre Gina care stătea nemişcată, cu ochii ei mari holbați şi privind fix, cu pieptul ridicându-se şi coborând în ritmul respirației spasmodice.

— Gina!

Nici un răspuns.

Îşi flutură mâna prin fața ochilor ei dar privirea rămase fixă. Îi atinse umărul,

fierbinte şi uscat.

„Ca dracu' situația" îşi spuse iar mintea sa de polițist bine antrenat intră imediat în acțiune: *„Ce este de făcut? De data asta e vorba de crimă!*"

Privi împrejur în cabana care arăta jalnic. Într-unul din colțuri zări un telefon vechi de când lumea aşezat pe un teanc de reviste Playboy, foarte uzate. Îşi dădea seama că nu putea face față situației de unul singur.

Sună la *Ace of Spades.* Când Umney răspunse Frost spuse:

— Am găsit-o dar e supărare mare. Silk şi Mitch sunt pe acolo?

— Da, tocmai au sosit. Şi care e problema?

— Sunt la Paddler's Creek. Vă vreau aici pe toți trei. Şi repede, spuse Frost scrâşnit. Aduceți unelte de săpat. Trebuie să îngropăm o comoară!

— Ce dracu' vorbeşti acolo? spuse Umney nervos.

— O să vedeți. Mişcați-vă! Ştii unde este motelul Twin Oakes?

— Da, dar...

— Cum veniți pe autostradă nu prima, a doua la dreapta după motel. Mergeți până la plajă. Vă aştept. Vă vreau pe toți trei aici şi nu uitați uneltele de săpat, spuse Frost şi închise.

Merse la Gina şi o privi de aproape. În afară de faptul că respira, era un cadavru. Îi flutură din nou mâna prin fața ochilor şi din nou ea nu avu nici o reacție.

Nu mai putu suporta mirosul şi ieşi din cabană. Inspiră adânc aerul umed simțind că este lac de sudoare.

În timp ce stătea şi privea plaja luminată de lună se gândi la ceea ce îi promisese Grandi. Cinci milioane de dolari! Asta era ceva care nu trebuia să ajungă la urechile lui Silk, Umney şi Goble. Şi dacă, să presupunem, Gina murea? Arăta suficient de rău ca să crape. Cățeaua nebună făcuse o călătorie în spațiu. Nenorocitul ăsta mare

şi mort îi dăduse probabil L.S.D. Ea intrase în criză şi băgase cuțitul în el.

Se reîntoarse în cabană şi scotoci până găsi un prosop împuțit pe care îl înmuie la robinetul de la chiuvetă. Şterse sângele de pe mâinile şi coapsele ei. Rămase ca o păpuşă de ceară. El privi în jur şi-i văzu hainele aruncate pe un pat murdar: blue jeans, un tricou, chiloți şi sandale.

Se apropie şi o ridică din scaun. Ea se prăbuşi peste el ca o păpuşă de cârpă. Reuşi cumva să-i tragă pantalonii. Îi scăpă de două ori printre mâinile lui umede de transpirație şi căzu pe duşumea. Tot de două ori, înjurând, o ridică în picioare şi într-un târziu reuşi să-i închidă fermoarul. Frost era de acum nebun de îngrijorare. Gina era în continuare fără reacție. Îi puse şi tricoul după care o trânti înapoi în scaun.

Simți că îi vine să verse. Mirosul trupului ei, mirosul din cabană, îngrijorarea, era prea mult. Ieşi din nou

afară.

Era conştient că pierde timp. Gina putea să moară în orice clipă. Erau complicații. Să presupunem că Silk facea pasul înapoi. Să presupunem că-i spunea că la crimă nu se bagă. Să presupunem că nu era de acord să-l îngroape pe Big Chet.

Frost gândea cu viteza luminii.

Se întoarse după câteva minute în cabană şi luând telefonul sună la hotelul *Spanish Bay.* În mai puțin de un minut Grandi ridică receptorul.

— Am probleme mari, spuse Frost. Am găsit-o dar aşa cum arată cred că este plină de L.S.D. Arată rău, foarte rău!

— Poți să o aduci la Paradise Clinic? întrebă Grandi cu o voce venind parcă din mormânt, sau e mai bine să-ți trimit o ambulanță?

— Am să o aduc acolo, spuse Frost. Fără ambulanță. Sunt şi alte complicații.

— Am să alertez clinica, şi am să fiu şi eu acolo, spuse Grandi şi închise.

Frost se uită din nou la Gina, şi-i flutură din nou mâna prin faţa ochilor ei. Nici o reacţie. După aceea auzi zgomotul unei maşini care se apropia. Ieşi fugind din cabană în timp ce maşina se oprea. Silk, Umney şi Goble ieşiră din maşină.

— Ce dracu' se întâmplă? spuse Silk scrâşnit, venind spre Frost.

— Du-te şi aruncă o privire.

Frost îi conduse pe cei trei bărbaţi în cabană.

— Aşa am găsit scena, spuse.

Cei trei priviră la cadavru şi după aceea la Gina.

— Ea l-a omorât? întrebă Umney cu voce stinsă.

— Cine altcineva? Acum este în criză. S-ar putea să ne moară în braţe, spuse Frost. Îngropaţi grămada asta de rahat.

— Dacă ea l-a omorât, spuse Silk, înseamnă că suntem iar în cărţi. Încă putem pune laba pe douăzeci de milioane de dolari.

— Dar nu şi dacă ea moare, spuse Frost. Îngropați-l pe nenorocit.

Silk rămase câteva clipe pe gânduri după care se întoarse spre Umney şi Goble:

— Îngropați-l dar fiți atenți unde o faceți, dacă vreodată o să trebuiască să-l dezgropăm. Îngropați-l aşa cum este dar cuțitul puneți-l într-o pungă. Precis are amprentele ei pe mâner. Mişcați-vă!

În timp ce Umney şi Goble târau cadavrul afară din cabană Silk îi rânji lui Frost:

— De data asta am pus-o! Sau Grandi plăteşte douăzeci de milioane de dolari sau le şoptim curcanilor. De data aceasta nu mai putem pierde!

Frost merse la Gina, o ridică şi o puse pe umeri ca pe o păpuşă de cârpă. După aceea o duse peste nisipul fierbinte, în aerul umed, la Lamborghini.

Silk îl urmă îndeaproape.

— Nu te băga! spuse Frost în timp ce

aşeza trupul inert în maşină. Stai deoparte!

Se sui în maşină, porni motorul şi, părăsindu-l pe Silk, conduse rapid pe aleea nisipoasă care ducea la autostradă.

Îi trebuiră cincisprezece minute de condus rapid pentru a ajunge la Paradise Clinic. Trase maşina în dreptul uşii pe care scria cu litere de neon: „Urgențe”. În mai puțin de treizeci de secunde lucrurile începură să se mişte. Puterea lui Grandi, nevăzută, îşi făcea efectul.

Un internist şi o soră aşteptau la uşă şi supravegheară atent brancardierii care o scoaseră pe Gina din maşină şi o urcară pe o targă mobilă.

În timp ce stătea lângă Lamborghini transpirând puternic apăru şi Grandi în Rolls.

Frost se îndreptă spre el.

— Este la urgențe. Arată rău.

Grandi rămase nemişcat, uitându-se la Frost.

— Şi sunt nişte complicaţii al draculuı de urâte, continuă Frost. S-a cuplat cu un hippy care a îndopat-o cu L.S.D. A intrat în criză şi l-a omorât.

Grandi făcu un pas înapoi.

— L-a omorât? croncăni el.

— Da, l-a înjunghiat mortal. Am aranjat ca drogatul să fie îngropat. Dacă avem puţin noroc nimeni nu o să afle despre acest mic incident dar, o să te coste, Grandi. Asociaţii mei îl înmormântează.

Grandi se uită lung la Frost mai multe clipe după care se întoarse şi trecu prin uşile din sticlă dispărând în interiorul spitalului.

Frost inspiră adânc. Îşi aprinse o ţigară cu mâini umede. În timp ce trăgea primele fumuri auzi o maşină venind în viteză şi frânând brutal lângă el. Silk coborî din maşină.

— Cum e? întrebă plantându-se în faţa lui.

— Ţi-am zis să stai deoparte şi să nu te

bagi? îi răspunse Frost furios. Cară-te şi stai deoparte!

— Foloseşte-ți creierul! spuse Silk. Situația este dulce de tot. Îl avem pe Grandi la mână. Nici nu mai speram. Ea l-a ucis pe golanul ăla şi putem dovedi. Fă târgul! Stoarce-l de douăzeci de milioane! Spune-i că sau plăteşte sau blestemata de fiică-sa va fi acuzată de crimă!

Frost privi la acest gunoi chior, la acest ucigaş profesionist. Îl cuprinse brusc un sentiment de revoltă. Realiză că datorită dorinței lui nebune de a deveni bogat îi dăduse drumul acestei fete bolnave şi pentru că ea scăpase comisese o crimă. Dorința lui de a deveni bogat deveni brusc amară şi i se făcu scârbă de el însuşi.

Se întoarse şi o porni spre intrarea în spital.

— Hei, unde te duci? strigă la el Silk.

Frost trecu de uşi fără să-i acorde nici o atenție. O femeie mai în vârstă, aşezată la biroul de internări, se uită întrebător la el.

— Un mesaj pentru domnul Grandi, spuse Frost.

Numele magic o făcu imediat pe asistentă să ciulească urechile.

— Da, domnule.

— Spuneți-i că am să fiu la vilă dacă dorește să mă vadă. Din partea lui Frost.

Ea își notă într-un carnețel.

— Mă ocup ca mesajul dumneavoastră să ajungă la domnul Grandi, domnule Frost.

Lui Frost îi veni o idee:

— Cum se simte domnul Amando?

Fața femeii mai în vârstă deveni tristă:

— A murit acum o oră. A avut un al doilea atac de inimă.

— A avut noroc, spuse Frost şi ieşi în aerul umed de afară lăsând-o cu gura căscată.

Silk îl apucă de mânecă:

— Întoarce-te imediat şi vorbeşte cu Grandi!

Frost se smuci după care îşi repezi cu

toată puterea pumnul în falca lui Silk. Ştia că de acum încolo va fi puțină plăcere în viața sa, dacă va mai fi vreuna, dar în timp ce pumnul lui zdrobea fața lui Silk fu invadat de plăcere. Silk deveni aeropurtat. Zbură prin aer şi se zdrobi de asfaltul aleii.

Frost se urcă în Lamborghini şi conduse repede la Orchid Villa.

*

* *

Grandi stătea într-un fotoliu într-o încăpere mică în care se mai aflau şi alte fotolii şi o masă plină cu reviste cu coperte lucioase. Singurul zgomot, şi acela foarte slab, era făcut de instalația de aer condiționat. Stătuse acolo în ultimele două ore şi cât timp stătuse se gândise la viața sa, la trecutul său.

Se născuse într-o mahala a oraşului Neapole. Tatăl său fusese omorât într-o bătaie cu cuțitele. Era foarte ataşat de mama lui şi la vârsta de şase ani vindea

pixuri Parker contrafăcute la turişti. Mai târziu le vânduse poze obscene. Mama lui îi lua tot câştigul şi-l punea deoparte. Trăiau numai cu spagheti şi cu fructele pe care el le fura de la piață.

Când mama lui fu omorâtă de un şofer beat care nu oprise la stop o jelise trei luni. Din clipa în care mama lui murise rămăsese singur pe lume. Cu banii pe care mama lui îi economisise îşi cumpărase o mică ambarcațiune şi începuse să facă trafic între Tanger şi Neapole cărând la început țigări şi după aceea droguri. În bancă se adunau încet, încet, banii pe care îi economisea la sânge. La douăzeci de ani i se dusese vestea că se pricepe la ambarcațiuni. Se împrietenise cu un industriaş bogat care îi dăduse în îngrijire yahtul său.

La un moment dat proprietarul iahtului îi mărturisise că este foarte supărat pentru că fiica sa se încurcase cu o lesbiană. Grandi se oferise să-i rezolve problema

contra unei mari sume de bani. Industriaşul nu pusese întrebări dar fusese de acord. Grandi mersese la un apartament de lux şi o sugrumase pe lesbiană. Devenit brusc bogat se mutase la Roma. La treizeci şi cinci de ani îşi investise aşa de bine banii încât ştia că scăpase pentru totdeauna de sărăcie. Cultiva oamenii care trebuia şi care erau impresionaţi de lipsa lui de scrupule. Grandi investea, câştiga, reinvestea, se dezvolta. Avea mână bună.

Când împlinise patruzeci de ani şi era deja multimilionar se căsătorise cu Maria Vendoti, fiica ambasadorului Italiei în Franţa. Această căsătorie îi sporise substanţial averea dar el era prea obsedat de a face bani şi, într-un târziu, după şaisprezece ani, soţia lui se sinucisese şi Grandi rămăsese singur cu Gina.

În timp ce stătea în mica sală de aşteptare Grandi îşi dădu seama că Gina rămăsese ultima lui legătură cu viaţa de

familie iar familia, pe care o nesocotise toată viața, devenise esențială pentru el.

Şi acum, din cauza golanului de Frost, Gina era pe moarte. Grandi îşi încleştă pumnii.

După aceea uşa se deschise şi un doctor înalt, slab, intră în cameră.

— Domnul Grandi? Sunt doctor Vance. În legătură cu fiica dumneavoastră...

Grandi rămase de piatră ascultând vocea murmurată.

Într-un târziu doctor Vance spuse:

— Îmi pare rău, dar am vrut să vă comunic adevărul.

Grandi lăsă capul în jos şi privi la pumnii încleştați:

— Vrei să-mi spui că nu are nici o şansă?

— Va trăi, dar, nu, nu are nici o şansă să revină la viața normală. Creierul a suferit deteriorări masive. Putem să o menținem în viață artificial. Asta este tot ce putem face. S-ar putea să trăiască aşa

zece ani, poate chiar mai mult.

— Adică numai să respire?

— Da.

Grandi desfăcu şi-şi strânse la loc pumnii.

— Atunci pentru ea ar fi mai bine să moară.

— Eu nu pot să vă spun acest lucru, domnule Grandi, spuse Vance, tot pe un ton scăzut. Sarcina mea este să o mențin respirând.

— Şi eşti foarte sigur că nu există nici o şansă ca ea să-şi revină? întrebă Grandi Eşti foarte sigur?

— Nici o speranță. Creierul este distrus.

— Vreau să o văd.

— Bineînțeles. Am pus-o pe plămân artificial. Veniți cu mine.

Îl conduse pe Grandi pe un coridor lung şi apoi într-o rezervă unde două asistente stăteau în fața unor pupitre pline de butoane şi indicatoare.

În mijlocul rezervei era un pat. Gina

stătea acoperită cu un cearceaf. Din trupul ei ieşeau tuburi şi fire care mergeau la maşina care o menținea în viață.

— Este în regulă, spuse Vance adresându-se asistentelor. Am să vă chem când am nevoie de voi.

Ignorând complet cele două asistente Grandi merse la pat şi privi în jos la fiica sa. Pentru prima oară de când îşi pierduse soția simți o durere copleşitoare dar îşi păstră controlul. Rămase nemişcat, privind la ultima lui legătură cu viața de familie.

Privi la uşoara mişcare în sus şi în jos a pieptului Ginei ascuns de cearceaf. Privi la fața ei ca o mască şi la ochii pe jumătate deschişi.

— Şi ar putea să rămână aşa ani întregi? întrebă, numai pe jumătate conştient că în cameră nu mai erau decât el şi Vance şi că asistentele plecaseră.

— Da.

— Eşti sigur?

— Da. Nu are nici o şansă.

Vance ocoli patul şi arătă spre un întrerupător electric de culoare roşie.

— Acest buton porneşte şi opreşte plămânul artificial. Trebuie să vă părăsesc acum. Am şi alți pacienți.

Îl privi pe Grandi în ochi:

— Dacă ar fi fiica mea aş apăsa acest buton şi aş lăsa-o să moară în pace.

Grandi îşi şterse fața transpirată cu ambele mâini:

— Asta este tot ce am de făcut?

— Dacă butonul nu este apăsat ea va continua să respire. Dacă butonul este apăsat va trece liniştită în neființă. Am să am grijă să nu fiți deranjat. Hotărârea este a dumneavoastră.

Doctorul ieşi din rezervă închizând încet uşa în urma lui.

Grandi îşi trase un scaun lângă pat şi se aşează. O privi lung timp, urmărind mişcarea ritmică a pieptului ei, după care realiză deşertăciunea situației.

— Măcar l-ai omorât pe nenorocitul care

ți-a dat drogul, spuse el încet. Acum am să-l ucid şi eu pe nemernicul care ți-a dat drumul, sărmana mea fiică nebună. Am să-l fac să sufere, puiule, poți să fii sigură.

Se ridică în picioare şi se aplecă țeapăn, sărutând-o pe frunte, după care ocoli încet patul şi apăsă butonul roşu.

Rămase la piciorul patului cu ochii fixați la cearceaful care se ridica şi cobora încet în ritmul respirației. După o vreme realiză că cearceaful nu se mai mişcă. O mângâie pe Gina pe obraz şi ieşi din cameră.

În timp ce trecea prin fața biroului de la intrare sora spuse:

— Scuzați-mă, domnule Grandi. Aveți un mesaj.

Grandi făcu o pauză.

— Domnul Frost spune că va fi la Orchid Villa dacă aveți nevoie de el.

Grandi se uită lung la ea, dădu din cap după care ieşi în aerul umed de afară.

În timp ce deschidea uşa Rolls-ului auzi o voce venind din întuneric:

— Numele meu este Lu Silk. Lucrez pentru domnul Radnitz.

*

* *

Închis în căsuța de la vilă Frost simțea o dorință nebună să o şteargă din Paradise City. Tot scenariul se dusese draculuí. Visul lui de a pune mâna pe cinci milioane de dolari se transformase în fum. Simțea instinctiv că Gina nu va mai fi niciodată un om normal şi i se făcea rău când se gândea că el este responsabil de eliberarea ei.

Se plimba prin cameră pocnindu-şi pumni încleştați. De unde era să ştie că e nebună? De unde era să ştie că Amando este psihiatru?

Ce situație blestemată!

Acum trebuia să aibă grijă de el. Se trânti într-un fotoliu. Îşi scoase portofelul şi-i controlă conținutul. Nu poți trăi, nu te poți mişca fără bani! Avea încă cei patru mii de dolari pe care-i obținuse pe inelul

Ginei şi încă o mie. Deci, okay, avea cinci miare. Unde să meargă? Nu avea maşină. Era mult prea riscant să ia automobilul Lamborghini. Grandi ar fi putut să-l acuze că i-a furat maşina.

Îşi privi ceasul. Era ora 23:15.

„*Şi mâine este o zi!*” îşi spuse. Se ridică, îşi scoase haina şi cravata şi se trânti în pat.

Mâine va închiria o maşină şi o va şterge. Încă îşi punea întrebări, încă încerca să-şi facă planuri când îl fură somnul.

Se trezi brusc, patru ore mai târziu auzind bătăi în uşă.

Intră imediat în alertă. Mâna i se întinse automat după armă în timp ce se dădea jos din pat. Merse la uşă:

— Cine este acolo?

— Ross. Îmi pare rău că te-am sculat, Mike, dar trebuie să stăm de vorbă.

Ţinând arma la spate Frost descuie uşa cu cealaltă mână şi făcu doi paşi rapizi

înapoi.

— Intră.

Umney intră în cameră cu zâmbetul lui lat, fermecător, la vedere.

Frost închise uşa cu piciorul şi o încuie. Îşi privi ceasul:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ştii cât este ceasul?

Umney traversă camera şi se trânti într-un fotoliu.

— Nu mi-ar strica o băutură.

Frost îşi băgă arma în buzunarul de la spate.

— Ce vrei?

— Bună întrebare, spuse Umney. N-ai un scotch?

— Vorbeşte, spuse Frost. Care-i treaba?

— Să ştii că mie îmi place de tine, Mike, spuse Umney zâmbind. Eşti genul meu. De când te-am văzut....

— Lasă gargara, se răsti la el Frost. Mă placi tot atât de mult cât te plac şi eu. De ce eşti aici?

Umney se strâmbă:

— Nu juca tare, Mike, mi-am riscat capul venind aici. Vreau să-ți spun un lucru, sunt prietenul tău.

— Bine, spune ce ai de spus şi las-o baltă cu prietenia.

— E vorba de Lu, spuse Umney.

— Ce-i cu el?

— Bună întrebare. Lu îşi câştigă banii băgând plumb în oameni şi este bun în meserie.

Umney făcu o grimasă:

— Toți ne luptăm pentru bani, aşa este croită viața, dar eu nu sunt întotdeauna de acord. Acesta este şi motivul pentru care sunt aici, Mike.

Frost se încordă:

— Aşa că... Zi mai departe.

— Fata asta, Gina, a murit. Era o maşinărie care ar fi putut să o țină în viață ani întregi numai că Grandi a scos-o din priză.

Umney clătină din cap şi fața arăta ca a

unui om distrus:

— Mă bucur că nu a trebuit să o fac eu.

— Lasă vrăjeala, Umney, şi treci la subiect.

— Deci, dacă a murit nu mai e rost de bani, nu-i aşa?

— Deci, okay, nu mai e rost de bani. Am dat-o în bară. Atunci de ce eşti aici?

— Lu este un asasin plătit, spuse Umney. E tot timpul ahtiat după bani. Aşa că el şi cu Grandi au căzut la învoială. Am simțit nevoia să-ți spun.

— Să-mi spui, ce? spuse Frost uitându-se țintă la Umney.

— Bună întrebare, spuse Umney din nou cu zâmbetul de băiat bun pe față. Ei bine Grandi şi cu Lu au făcut o înțelegere. Grandi te vrea mort. Şi-a băgat în cap că dacă nu erai tu nebuna de fiică-sa ar fi înotat şi acum în piscină, şi şi-ar fi tras-o şi, în sfârşit, ştii tu. Aşa că a făcut o propunere. L-a angajat pe Lu ca să te lichideze. O nebunie, nu-i aşa? Am vrut să-

ți spun.

Se trase de lobul urechii:

— Mălaiul e bun, două sute de mii de dolari. Bineînțeles că noi alergam după milioane dar cred că şi două sute de mii de dolari este mai bine decât nimic.

Frost se aşează şi el în fotoliu.

— Ia să văd dacă am înțeles bine, spuse. Grandi l-a angajat pe Silk să mă omoare şi i-a oferit două sute de mii de dolari, aşa este?

— Aşa este, spuse Umney. Pentru că ştii cât țin la tine m-am gândit să te avertizez.

— Şi când are Silk de gând să mă omoare? i-o tăie Frost.

Umney dădu larg din cap aprobator:

— Şi aceasta este o întrebare bună. Deci te-ai prins cum stă treaba: acum Grandi te urăşte şi vrea să-ți prelungească agonia. E unul din nebunii ăia! De aceea şi sunt aici. Ca să te avertizez. Lu o să folosească puşca cu lunetă. Este expert când e vorba de puşcă cu lunetă şi amortizor de zgomot.

Anul trecut a mai avut un asemenea contract. Plata nu a fost formidabilă dar a fost totuşi ceva. A amânat execuția şase luni dar l-a ținut pe tip sub presiune şi după şase luni tipul era cârpă. Era un dur adevărat, aşa ca tine, dar după şase luni, neştiind când i se va face o gaură în cap, a cedat nervos.

Umney se aplecă spre Frost zâmbind mieros.

— Pentru că îmi plăcea de tipul acesta, aşa cum îmi place şi de tine, l-am avertizat. I-am spus, aşa cum îți spun şi ție, să nu meargă niciodată pe o stradă pustie. Să nu stea niciodată în dreptul unei ferestre. Să nu deschidă niciodată uşa dacă nu ştie precis cine bate la uşă. Să controleze maşina înainte de a se urca în ea şi să se lungească imediat pe banchetă dacă geamurile sau parbrizul se fac țăndări. I-am spus să încerce să se facă pierdut în decor deşi l-am avertizat că, mai devreme sau mai târziu, Lu o să-l găsească

oricum.

— Şi bineînțeles că l-a găsit, spuse Frost.

— Aşa este.

Vocea lui Umney deveni dură:

— Tipul mi-a urmat toate sfaturile numai că la un moment dat i-au cedat nervii. A făcut o mare tâmpenie. Şi-a cumpărat o armă şi a început să umble după Lu.

Umney se întristă:

— Nevastă-sa i-a făcut o înmormântare ca lumea. Lu a trimis şi el o coroană.

Umney se ridică:

— Cred că acum trebuie să-ți spun pa dacă nu ai de gând să-mi oferi ceva de băut. N-am vrut decât să te avertizez. Mai devreme sau mai târziu Lu o să te aibă în cătarea puştii. Este un profesionist.

Frost se lăsă pe spate şi izbucni în hohote de râs.

Umney se holbă înlemnit la el.

— Şi crezi că toată vrăjeala asta m-a

speriat? întrebă Frost. Eşti patetic, dar dacă îți imaginezi că o să câştigi războiul nervilor cu mine eşti mai tâmpit decât am crezut. Acum am să-ți dau un mesaj să i-l duci jigodiei ăleia chioare. Spune-i că nu a găsit pe cine trebuie ca să-l sperie. Pot să am grijă de mine. Am avut singur grijă de mine din momentul în care am început să merg. Spune-i că din clipa asta eu şi cu el suntem în război. Şi eu sunt profesionist. S-ar putea ca nervii lui să cedeze primii. Spune-i că va trebui să asude din greu ca să-şi câştige banii ăia nenorociți şi mai spune-i că am să-l omor cu plăcere şi pe gratis.

Frost întinse arătătorul:

— Şi acum şterge-o! Data viitoare când îți văd mutra nu am să-ți mai las timp nici pentru rugăciune. Şterge-o!

Cei doi bărbați se priviră în ochi. Umney simți brusc că i se face frig văzând expresia dură, vicioasă de pe fața lui Frost.

— Nu mă înțelege greşit, Mike, spuse

grăbit. Nu am făcut decât să-ți aduc un mesaj. Ți-am spus că sunt prietenul tău. Eu nu mă bag. Este strict între tine şi Silk.

— Deja faci pe tine? întrebă Frost rânjind. Eşti deja băgat în afacere şi la fel este băgat şi amicul tău Goble. Spune-i acest lucru. După ce vă omor pe voi doi am să-l omor şi pe Silk, dar pe voi am să vă omor primii.

Îşi scoase brusc arma din buzunar şi o aținti spre capul lui Umney:

— Cară-te! N-am să trimit coroane de flori nici pentru tine nici pentru Goble dar spune-i lui Silk că pentru el am să arunc nişte dolari pentru o coroană. Ieşi înainte să te găuresc!

Umney, cu fața albă, ieşi cu spatele din cameră.

Frost avea din născare instinctul de supraviețuire. Imediat ce uşa se închise în urma lui Umney se aruncă din fotoliu. Se târî pe duşumea până în dreptul întrerupătorului şi ridicând mâna

scufundă încăperea în întuneric. După aceea rămase lungit pe mochetă.

O fracțiune de secundă mai târziu geamul se făcu țăndări şi un glonț se înfipse piuind în spătarul fotoliului în care stătuse mai înainte.

Se retrase într-un colț al camerei.

Un avertisment? Începutul războiului nervilor sau chiar vroise să-l omoare?

Rămase lungit până când auzi pornind motorul unei maşini. Maşina plecă, frână puternic şi după o vreme plecă din nou.

Se putea ca Umney să fi oprit pentru a-l lua în maşină pe Silk. Se putea să fie o păcăleală şi Silk să fi rămas ascuns în întuneric.

Frost rămase pe podea şi se gândi. Silk dovedise că este mai bun ca el la arme dar mai rămânea să dovedească că are nervii mai buni ca ai lui Frost.

Frost învățase în Vietnam că nu trebuie să stai pe loc, aşteptând să fii împuşcat. Trebuie să iei inițiativa. În Vietnam

mergeai în junglă şi te ascundeai, şi aşteptai să sesizezi o mişcare: o frunză care se mişca, o creangă care trosnea, o tuse înăbuşită. Apăsai pe trăgaci şi asta însemna un lunetist mai puțin.

Frost simți cum nervii îi sunt brusc biciuiți de excitare. Amenințarea asta cu moartea echivala cu o injecție de adrenalină făcută în vene.

„*Okay, jigodie chioară*" spuse cu voce tare, „*hai să vedem cine e mai bun!*"

Se ridică în picioare în tăcere şi ieşi din casă pe uşa din spate. Nori de furtună acoperiseră luna şi noaptea devenise întunecoasă. Chiar dacă Silk era încă ascuns în tufişuri sau după copaci, Frost era sigur că nu-l poate vedea.

Merse pe unde umbra era mai deasă spre camera de gardă. Auzi câinii lătrând, şi mârâind, şi lovindu-se de plasa țarcului lor. Nu le dăduse nimeni de mâncare. Zgomotele pe care le făceau erau feroce.

Ajuns la camera de gardă Frost închise

şi încuie uşa după care aprinse lumina. Luă din raft o puşcă automată, controlă dacă are gloanțe în încărcător după care puse arma pe masă. Luă receptorul telefonului şi îl sună pe paznicul de la intrarea în vilă.

— Cei doi prieteni ai mei au plecat? întrebă când acesta îi răspunse.

— Mda. Tocmai au ieşti. Ce se întâmplă acolo?

Paznicul părea îngrijorat:

— Am greşit că i-am lăsat să intre?

— Nici o problemă. Plec. Domnişoara Grandi a murit. Du-te acasă.

— A murit? Doamne, Dumnezeule!

— Închid eu vila. Să fii mâine dimineață la ora opt aici. Marvin o să-ți dea instrucțiuni.

— Ei bine, dacă aşa spui...

Frost închise telefonul, luă puşca şi merse înapoi la căsuța lui. Îşi împachetă repede lucrurile după care merse la locul unde lăsase automobilul Lamborghini,

cărând într-o mână valiza şi în cealaltă arma. Nu-i convenea că ia maşina, era prea luxoasă şi bătea la ochi, însă trebuia să o şteargă repede. Îşi aminti ceea ce i se spusese în armată:

„*Ia tot timpul inițiativa! Întotdeauna loveşte primul!*”

În ghereta de la intrarea pe proprietate ardea lumina dar bariera era ridicată. Claxonă scurt şi paznicul apăru imediat în uşă. Îi strigă ceva dar Frost nu se opri.

Ceasul de la bord arăta ora 03:15. Conduse repede la aeroport. Un funcționar somnoros de la Hertz îi închirie un Mercedes 200. Conduse maşina în parcajul aeroportului unde lăsase automobilul Lamborghini şi transferă arma şi valiza în portbagajul Mercedes-ului după care o luă pe autostradă. Se opri la motelul Twin Oakes, închirie un bungalow cu aer condiționat şi se închise înăuntru. Se dezbrăcă, făcu un duş lung după care se trânti în pat.

„*Mâine*” îşi spuse „*am să încep războiul meu particular: nu un război condus de generali cărora puțin le pasă câți soldați pier atâta timp cât războiul este câştigat.*”

Urma să fie războiul său personal împotriva a trei oameni care declanşaseră războiul, iar Frost nu avea de gând să moară.

*

* *

Ora 02:50.

Ace of Spades era în întuneric cu excepția luminii care venea din camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină. Clienții plecaseră acasă. Marcia se întorsese la hotelul *Spanish Bay.* Personalul plecase şi el.

Mitch Goble stătea la masă cu o tavă plină cu cârnați prăjiți în față. Ochii i se închideau de somn. Îi plăcea să doarmă, dar dorea să afle cum se desfăşurase întâlnirea dintre Umney şi Frost. Discutaseră toți trei cea mai bună cale

pentru a-l înmuia pe Frost şi fusese ideea lui Goble să se aplice metoda hăituirii.

În timp ce-şi tăia o nouă felie dintr-un cârnat auzi o maşină care sosea după care se auziră pe culoar paşi grăbiți iar uşa se deschise brusc.

Goble simți un fior neplăcut pe spate când văzu fața albă şi speriată a lui Umney.

— N-a mers? întrebă, ştiind deja care este răspunsul.

Umney se prăbuşi într-un fotoliu:

— Nenorocitul mi-a râs în nas.

Goble se holbă la el:

— Nu i-ai servit toată povestea, Ross? Despre tipul celălalt, despre...

— Las-o baltă, țipă la el Umney. I-am pus toată placa şi mi-a râs în nas.

Goble împinse în lături tava. Brusc, vederea mâncării îi făcea rău.

— Lu a fost de acord cu abordarea asta...

— Mă doare undeva de ce a spus Lu,

explodă Umney. Ascultă-mă bine, Mitch! Am fost nebuni de legat în momentul în care ne-am amestecat cu Frost. Tu ai spus întotdeauna că s-ar putea să fie prea şmecher pentru noi! Acum am să-ți spun eu ție că o să fie mai mult decât şmecher! Acum spune că o să vină după noi şi o să ne ucidă. Dacă i-ai fi văzut fața când promitea că o să ne ia gâturile ai fi şi tu în aceeaşi stare ca a mea. O să o facă! Rânjetul de pe fața lui, şi privirea, oh, Doamne! Îmi doresc să nu-l fi ascultat pe Lu şi să nu mă fi dus în noaptea asta să-l văd pe Frost.

— Şi Lu unde este? întrebă Goble.

— În scutece, face nani, mârâi Umney. Am jucat aşa cum am stabilit. Cât am stat de vorbă cu Frost, Lu a rămas ascuns cu arma după un copac. Când am terminat de vorbit Lu a atras un foc spre Frost. Mai bine îl omora pe loc! Când i-am spus lui Lu că Frost a promis că o să mă omoare mi-a spus să nu-mi fac probleme. Mi-a spus că

nu-i nici o problemă cu Frost. Dacă poți să-ți imaginezi! Ştii, Mike, sunt momente când îmi doresc să nu fi avut vreodată de a face cu Lu. Cred că e nebun sau are ceva la cap!

— Potoleşte-te, îi spuse sec Goble. Lu este un bun conducător. Fără el nu am fi fost unde suntem.

— Serios? Şi unde suntem? îi răspunse Umney. La poligonul de tir, pe post de iepuraşi pentru nenorocitul de Frost!

În acea clipă sună telefonul şi amândoi bărbații săriră în sus. Goble ridică receptorul, ascultă după care începu şi el să vorbească.

Umney se sculă în picioare şi-şi umplu ras un pahar cu scotch. Nervii îi erau aşa de zdruncinați încât ceea ce spunea Goble în receptor nu avea nici un sens pentru el.

Goble puse receptorul jos.

— Era Hi-Fi. L-am trimis la aeroport în cazul în care Frost avea de gând să o şteargă. Hi-Fi îmi spune că una din

maşinile lui Grandi, Lamborghini, este în parcare şi că Frost a închiriat un Mercedes de la Hertz. S-ar putea ca Frost să fie în drum spre Miami ca să ia un avion pentru New York.

— Nu! Mitch, nu te amăgi! Vine după noi. O simt.

Umney îşi încleştă pumnii:

— Suntem nebuni că stăm cu lumina aprinsă. S-ar putea să fie deja afară cu o puşcă.

Goble se ridică în picioare, merse spre Umney şi-i trase o palmă puternică.

— Gura! Trebuie să-l găsim pe Frost înainte să treacă la acțiune. Lu s-a dus la culcare. Poate că şi Frost s-a băgat în pat. Aşa că verificăm la moteluri. Eu iau partea de vest tu cea de est a oraşului. Hai, Ross, ce dracu'? Câți papagali am băgat noi în colivie pentru ca Lu să-i poată strânge de gât? Frost nu este altceva decât un alt papagal! Dă-i drumul!

După o jumătate de oră Goble sună la

motelul Twin Oakes. Sunase înainte la alte patru moteluri dar acum nimeri direct la țintă.

— Da, domnule, spuse o voce. Un domn s-a cazat acum o jumătate de oră. Are un Mercedes. S-a înregistrat sub numele de Peter Jarrow.

— Înalt, brunet, arătos?

— L-ați descris exact, domnule spuse vocea, părând acum îngrijorată. Sper că nu e vorba de vreun necaz.

Goble se recomandase ca fiind sergentul Baski de la detaşamentul de poliție rutieră din Paradise City.

— Control de rutină, spuse Goble. Nimic important.

Şi închise. Era aşa de încântat de succesul său atât de rapid încât nu intui reacția funcționarului de la motel.

În timp ce Goble se rostogolea spre uşă strigând *„L-am găsit, l-am găsit!”* recepționerul de noapte, care trăise toată viața în Paradise City, şi care era în relații

bune cu poliția, punea gânditor receptorul jos. Sergentul Baski! Era un nume de care nu auzise.

Recepționerul din schimbul de noapte, un tânăr isteț, student, care lucra de noapte pentru a face rost de ceva bani în timp ce-şi pregătea lucrarea de diplomă în ştiințe economice, decise că un telefon de rutină din partea poliției la ora patru fără zece dimineața era mai mult decât neobişnuit.

Sună la sediul poliției şi îi ceru sergentului de serviciu să-i facă legătura cu sergentul Baski de la circulație.

Sergentul de serviciu îi spuse cu o voce plictisită:

— Ai greşit. Nu avem nici un Baski aici. Care-i treaba?

Recepționerul închise telefonul.

Două minute mai târziu soneria telefonului îl sculă pe Frost. Se trezi instantaneu şi deveni alert. Deveni şi mai alert ascultând ce îi spunea recepționerul.

— Mulțumesc, spuse. Am un prieten care cam trage la măsea după care se apucă de bancuri proaste. Uită totul, dar mulțumesc oricum.

Frost se dădu jos din pat.

Deci îl găsiseră! Se putea ca Silk să fie deja afară aşteptându-l. Frost pipăi după armă în întuneric după care se lungi pe podea, se târî la uşă şi o întredeschise. Privi în întuneric.

Norii de pe cer începeau să se înroşească. Palmierii se conturau clar pe cerul luminat de zorii de zi. Peste alte zece minute urma să fie periculos de multă lumină.

Frost se simțea complet relaxat. Acesta era genul de acțiune care îi plăcea. Mişcându-se silențios ca un şarpe, împingând mereu arma în față, ieşi afară din bungalow.

Nu se întâmplă nimic. Nu se mişcă nimic.

Hotărî că este prea devreme pentru ca

Silk să acționeze dar nu riscă nimic. Ajunse la Mercedes în clipa în care soarele se ivi la orizont. Deschise uşa maşinii cu o mişcare bruscă, se sui în maşină şi se ghemui pe podea. Aşteptă. Instinctul său înnăscut îi spuse că lumina e pe verde. Porni motorul şi conduse repede spre *Ace of Spades.*

*

* *

Silk îşi ridică capul de pe pernă şi se chiori cu singurul ochi bun la Umney care stătea în pragul uşii.

— Nu vezi că încerc să dorm? se răsti la el

Umney intră în cameră şi aprinse lumina.

— Frost este la motelul Twin Oakes, spuse agitat. Poți să-l cureți.

— Cară-te dracului de aici! lătră la el Silk. Vreau să dorm!

— Lu, pentru numele lui Dumnezeu!

Frost este periculos!

Umney veni la căpătâiul patului

— Acum e momentul potrivit să-i zbori creierii!

Silk se trânti înapoi pe pernă şi căscă:

— Am făcut o înțelegere cu Grandi şi mă țin de cuvânt. Întâi trebuie să-i facem praf nervii lui Frost. Ce-i cu tine? Vrei o parte din bani, nu-i aşa? Dacă grăbim lucrurile, Grandi nu o să plătească. Lasă-mă să dorm!

— Tot ce ai de făcut, Lu, este să te duci la motelul Twin Oakes şi să-l cureți, spuse Umney. Dacă nu-l cureți tu acum o să ne curețe el pe noi!

— Pune pe cineva la pândă la motel, spuse Silk. Aşteptăm! Pot să mă ocup de Frost când vrea muşchiul meu. Stinge lumina aia blestemată. Vreau să dorm!

Umney stinse lumina şi se întoarse în camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină, bolnav de frică şi de frustrare.

— A înnebunit de tot, spuse cu o voce

ascuțită. Zice să punem pe cineva la pândă la motel şi când o să-i vină lui cheful o să aibă grijă de Frost. Zice că Grandi nu va plăti dacă nu o facem lent! Cristoase! În timp ce noi o frecăm pe aici s-ar putea ca Frost să vină după noi!

Goble tocmai terminase toată mâncarea de pe tavă.

— Uşurel, Ross. N-ai de ce să te exciți. I-am dat telefon lui Louie să pună felinarele pe motel. În mai puțin de douăzeci de minute o să fie acolo. Frost nu o să aibă timp să facă nimic. Nu e prost de loc. Dacă Lu vrea să o facem lent, aşa facem. Nu a greşit niciodată până acum, aşa că lasă văicăreala!

Se ridică:

— Mă duc şi eu să mă bag în scutece. Uite până la ce oră nenorocită am rămas treaz.

Merse la fereastră şi trase draperiile.

— Uite şi tu, soarele a început să apară la orizont.

Era o țintă irezistibilă pentru Frost, ascuns în tufişurile înflorite. Ridică arma, ținti cu grijă şi apăsă uşor pe trăgaci.

Partea de sus a capului lui Goble explodă, împrăştiind sânge şi creier de jur împrejur. Căzu ca un elefant lovit, răsturnând masa şi două scaune.

Umney rămase o fracțiune de secundă paralizat, privind la Goble, după care se aruncă la podea în timp ce un alt glonț spărgea ecranul televizorului mare lângă care stătuse. Umney rămase țeapăn, cu inima bătându-i nebuneşte, cu transpirația țâşnindu-i pe frunte. Realiză cu oroare că una din mâini îi zăcea în sângele lui Goble.

Auzind zgomotul făcut de cele două împuşcături ca şi bubuitura produsă atunci când corpul gras al lui Goble, împreună cu mobilele răsturnate loviseră podeaua, Silk sări din pat. Se îmbrăcă cu un tricou negru şi pantaloni negri şi încălță nişte sandale.

Mişcările sale erau iuți dar ordonate.

Smulse puşca cu care trăgea la țintă, traversă camera cu paşi rapizi şi-şi îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor un pistol calibru 0.38 după care deschise uşa şi ieşi pe coridorul aflat pe jumătate în întuneric.

Buzele sale subțiri erau deformate de un rictus.

— Ross! Mitch! Unde dracu' sunteți?

O luă pe coridor şi apoi se opri când îl văzu pe Umney că iese târâş din cameră. Dinții care îi clănțăneau făceau un zgomot oribil.

Soarele ieşise complet de după orizont şi era suficientă lumină pentru ca Silk să vadă că Umney are mâinile pline de sânge. Merse până la uşă şi privi prudent în cameră.

O rază de soare pica exact pe Goble. O privire rapidă îi spuse lui Silk tot ceea ce dorea să ştie. Cu o mişcare iute apucă mânerul uşii şi o închise. Puse după aceea puşca jos, îl apucă pe Umney de cămaşă

şi-l forță să se ridice în picioare.

— Ți-am spus! Te-am avertizat! țipă isteric la el Umney. E afară! O să ne omoare pe amândoi!

Silk îl izbi puternic de perete după care îi trase câteva palme.

— Nu o să te omoare şi nu o să mă omoare! spuse Silk scrâşnit. Mitch nu a avut noroc, dar nu e cazul nostru. Okay, deci este afară. E pe terenul nostru! Al nostru e!

Umney se uită la Silk tremurând:

— L-a omorât pe Mitch! strigă. Acum e afară! Dacă ne zăreşte o să ne împuşte! Ai spus că poți să te ocupi de el şi uite ce s-a întâmplat!

Silk nu-l asculta. Mintea îi lucra cu febrilitate Toată operația se dovedise un dezastru de la un capăt la altul dar reuşise cel puțin să rămână liber şi obținuse promisiunea lui Grandi că-i va plăti două sute de mii de dolari dacă îl lichida pe Frost, dar înțelegerea era că trebuia să-l

facă pe Frost să transpire şi să nu se grăbească să-l ucidă. Silk îşi dădea acum seama că-l subestimase groaznic pe Frost. Ar fi trebuit să asculte de avertismentul lui Umney care îi spusese că Frost nu se speriase de loc. Frost avusese suficient sânge în valve să vină aici şi să-l omoare pe Goble. Era foarte probabil ca Frost să fie încă afară cu puşca în mână. Silk avea foarte multă încredere în precizia tirului său. Dacă Frost era încă afară atunci Frost era ca şi mort. Silk era hotărât să pună laba pe banii promişi, dar nu era dispus să rişte nimic dacă nu era sigur că va primi banii.

— Stai aici! Nu te mişca, îi spuse lui Umney şi merse iute la birou.

Draperiile acopereau geamul dar nu riscă şi merse pe vine la telefon. Trase aparatul de telefon cât de departe îi permitea firul, se aşează pe podea, departe de fereastră, şi sună la hotelul *Spanish Bay.*

Era ora cinci fără cinci dimineața.

La început tipul de la recepție refuză să-i facă legătura cu apartamentul lui Grandi ținând cont de oră dar când Silk îi spuse că este un caz de forță majoră acceptă să-i facă legătura.

Auzi aproape imediat vocea lui Grandi. Silk fu surprins de tonul alert al vocii dar nu avea de unde să ştie că Grandi stătuse toată noaptea la fereastră jelindu-şi fiica.

Vorbind şoptit Silk îi explică situația.

— Sunt două posibilități, domnule Grandi, spuse la sfârşit. Dumneavoastră hotărâți. Frost mi-a omorât unul din parteneri. Pot chema curcanii şi, mă scuzați, polițiştii au să-l ia ca din oală. Dar după ce-l arestează va vorbi. Mass-media se va năpusti peste povestea tragică a fiicei dumneavoastră. Cea mai bună soluție ar fi să-l curăț acum, dacă mai este afară, şi eu cred că este. Dar înainte să plec la vânătoare vreau să fiu sigur că am să fiu plătit. Ce să fie?

— Omoară-l acum şi vei fi plătit, spuse Grandi pe un ton dur după care închise telefonul.

Un minut sau două Silk rămase pe podea, cu telefonul în poală şi cu rânjetul lui de diavol pe față. După ce termină de gândit, dădu din cap mulțumit, se ridică şi merse înapoi la Umney care se sprijinea de peretele coridorului cu fața cenuşie. Respira sacadat, înnebunit de groază.

— Grandi zice să-l frigem acum, spuse Silk. Aşa că hai să-l frigem!

Umney se uită la Silk cu ochii înnebuniți de frică.

— Eu nu, reuşi să îngaime. Asta este partea ta de treabă. Eu rămân aici! Uite aici!

— S-ar putea să fi plecat, spuse Silk, dar trebuie să verificăm. Uite ce o să faci tu, Ross, chiar în clipa asta: o să ieşi pe uşă cu mâinile puse pe cap şi o să strigi că eu nu sunt aici şi să nu tragă. După aia, când o să iasă din ascunzătoare, îl împănez cu

plumb.

— Eşti nebun! În clipa în care mă vede o să mă ucidă!

Umney începu să tremure.

— Nu, nu o să te împuşte. Frost mă vrea pe mine nu pe tine. Hai Ross, dă-i drumul!

— Nu. Nu-mi poți face una ca asta. Lu, mă auzi? Nu merg! Nu am de gând să ies afară ca să fiu omorât!

Silk îşi trecu puşca în mâna stângă şi scoase brusc pistolul calibru 0.38. Îi propti țeava în obrazul transpirat al lui Umney.

— Termină cu istericalele! scrâşni la Umney cu fața cuprinsă de o furie dementă. Dacă nu te mişti în zece secunde îți zbor creierii.

Umney începu să suspine.

Ochiul strălucitor al lui Silk îi spunea că este la câteva secunde de moarte.

— Okay, okay, merg!

Silk făcu un pas înapoi.

— Mergi foarte încet. Începi să strigi imediat ce deschizi uşa. Nu o să te omoare,

dar eu am să-i zbor creierii. Dă-i drumul!

Umney o luă pe coridor spre uşa care ducea la grădină. Silk îşi puse pistolul înapoi în buzunarul din spate al pantalonilor şi o luă silenţios după Umney ţinând acum puşca cu ambele mâini.

Umney întoarse capul, implorând din privire, în timp ce mâna îi bâjbâia după clanţa uşii.

— Strigă tare, spuse Silk. Şi mişcă-te odată! S-ar putea să se fi cărat de mult.

*

* *

Când îl văzuse pe Goble prăbuşindu-se pe spate, plin de sânge pe ceea ce-i mai rămăsese din faţă, Frost simţise un val de entuziasm străbătându-i corpul. Văzuse o pată albă care se mişca şi trăsese imediat. Auzise zgomotul făcut de sticla spartă atunci când ecranul televizorului explodase.

După aceea se mişcase cu repeziciune,

mergând aplecat şi având grijă să fie tot timpul adăpostit de gardul viu. Făcuse cam douăzeci de paşi de la locul unde trăsese.

Se lungise pe pământ, sigur că este complet mascat de vegetație. Se întrebase dacă îl ucisese şi pe Umney. Nu era sigur dar, cu puțin noroc, spera că măcar îl rănise. Dacă dorea să trăiască trebuia însă să ia în continuare în calcul raportul de doi la unu.

Acum stătea la pândă cu urechile ciulite dar nu auzea nimic. Putea să supravegheze toată fațada restaurantului. Nu era nici o ascunzătoare. Dacă Silk sau Umney ar fi ieşit pe uşa de la intrare ar fi fost curată sinucidere. Probabil că mai exista o ieşire pe una din laturile clădirii. Frost îi vroia blocați în restaurant. Dacă i-ar fi lăsat să iasă afară ei ar fi putut să se despartă şi ar fi întors avantajul în favoarea lor.

Frost merse silențios pe după gardul viu până în dreptul colțului restaurantului şi

văzu o a doua uşă la capătul unor scări scurte din lemn. Merse în continuare în jurul clădirii şi văzu în spatele acesteia intrarea pentru personal. Ca şi uşa principală, pentru clienți, nici aceasta nu prezenta vreo ascunzătoare pentru cei dinăuntru dacă ar fi vrut să iasă pe aici. Decise că vor ieşi pe uşa laterală, cea cu scările de lemn. Se întoarse şi merse până când ajunse cam la patruzeci de metri de uşa laterală. Avea o poziție perfectă: camuflat complet, şi totuşi cu o linie de tragere perfectă. Se aşează pe pământ şi se puse pe aşteptat.

De acum soarele ieşise complet de după copaci şi umbrele se micşorau. Norii, care noaptea trecută promiseseră la un moment dat o furtună pe cinste, nu se ținuseră de cuvânt. Frost îşi privi ceasul. Era aproape ora cinci dimineața. Se întrebă la ce oră vine personalul restaurantului. Frost îşi spuse că avea o problemă dacă Silk şi Umney hotărau să rămână la adăpost, dar

se îndoia că vor rămâne în clădire. Trebuiau să facă dispărut cadavrul lui Goble.

Silk nu avea nici un interes ca poliția să-şi bage nasul în afacere. Silk trebuia să încerce să-l omoare înainte de sosirea personalului.

Se scurse cu greu o jumătate de oră dar Frost era obişnuit să aştepte. Îşi aduse aminte că în junglă aşteptase ore întregi pentru a vâna câte un lunetist al duşmanului. Se relaxă, cu arma îndreptată spre uşa restaurantului, proptită bine în umăr.

Nu se auzea nimic, cu excepția zgomotului îndepărtat al traficului de pe autostradă, nu se mişca nimic, cu excepția unui vultur, sus pe cer.

După aceea uşa laterală se deschise şi Umney apăru în prag cu mâinile puse pe cap.

Frost îşi spuse că ar fi o împuşcătură dificilă. Unghiul nu era bun. Nu-şi putea

permite să rateze un foc.

Umney striga cât putea de tare:

— Nu trage, nu trage! Lu nu este aici! Am să te ajut să-l găseşti. Nu trage!

Mintea lui Frost fugi înapoi la vremea petrecută în Vietnam. Se confruntase acolo, o dată, cu acelaşi gen de situație. Încolțise un lunetist, vietnamez roşu, care îi strigase înnebunit că se predă. Lunetistul ieşise din ascunzişul său şi-şi aruncase arma care aterizase la picioarele lui Frost. Lunetistul venea spre Frost cu mâinile în aer şi Frost se lăsase păcălit. Ieşise şi el din ascunziş cu arma ținută neglijent de curea. Cu o mişcare rapidă lunetistul îşi scosese pălăria din paie de orez, culesese din ea o grenadă şi o aruncase spre Frost. Acesta îl împuşcase pe lunetist şi privise cu groază la moartea care venea spre el. Se trântise la pământ privind ca hipnotizat cum grenada trece pe deasupra lui. Medicii de la un spital militar de campanie se chinuiseră două luni să-i

scoată toate schijele din trup şi să-l cârpească. Supravieţuise, dar îşi jurase că, dacă va mai vedea de acum încolo un om venind spre el cu mâinile ridicate, va trage mai întâi şi după aceea îşi va cere scuze.

Se ridică în genunchi, puse un picior în faţă şi corectă unghiul de tragere.

Silk, lungit pe cimentul coridorului, cerceta atent împrejurimile. Sesiză imediat mişcarea dar picioarele lui Umney îl încurcau.

Umney ţipa isteric. Silk nu îndrăzni să-i strige să se dea la o parte ca să-l poată găuri pe Frost. Nu dorea ca acesta să ştie că este aici.

Frost îl împuşcă pe Umney în cap în momentul în care acesta ajunse pe ultima treaptă a scării. După aceea Frost se aruncă la pământ, dar nu suficient de repede.

În timp ce Umney se prăbuşea Silk obţinu o linie perfectă de tragere şi trase un foc. Glontele îi şterse lui Frost pieptul,

ricoşă într-o coastă şi se înfipse în braţ. Îl văzu pe Silk care se retrăgea târâş şi trase şi el. Glonţul piui pe lângă faţa lui Silk şi se înfipse în tocul uşii împrăştiind aşchii de lemn. O aşchie groasă îi smulse lui Silk ochiul de sticlă şi-i provocă o hemoragie puternică. Silk se retrase înjurând pe coridor.

Frost se îndepărtă şi el târâş de locul unde trăsese, simţind că sângerează. Antrenamentul dur din armată îşi spunea cuvântul: se târî repede, silenţios ca un şarpe, şi fără să mişte tufişurile gardului viu. Ajunse la un pâlc mic de copaci fără să mai servească de ţintă.

Se uită la cămaşa pătată de sânge, îşi flexă de câteva ori degetele, se strâmbă şi-şi spuse că ar fi putut fi mai rău.

„*Cristoase, cum poate să tragă nenorocitul ăsta chior!*” îşi spuse. „*Ei bine, acum am rămas numai noi doi. Unu la unu, foarte corect!*”

Experienţa lui Silk cu puşca contra

experienței lui Frost ca luptător în junglă. Îl sâcâia că sângerează dar Frost mai sângerase la viața lui. Își scoase batista, o înfășură în jurul rănii de la mână și făcu un garou strâns din cureaua pantalonilor. După aceea își schimbă din nou poziția alegând un punct de unde vedea bine intrarea laterală a restaurantului. Se lungi și așteptă.

Silk se ridică în picioare și merse repede la toaletă. Își spălă fața de sânge și examină rana: o simplă zgârietură dar foarte dureroasă. Reuși să oprească sângerarea. Nu era sigur dacă îl nimerise pe Frost. Dacă nu-l nimerise mai era oare Frost în dreptul ușii? Silk își privi ceasul. Timpul se scurgea cu viteză nebună. În mai puțin de o jumătate de oră angajații începeau să sosească la lucru. Trebuia să-l ucidă pe Frost repede după care trebuia să se evapore. Avea contacte bune, cunoștea tipi care îi puteau asigura un alibi perfect. Poliția nu o să reușească să-i pună în

cârcă morții de aici. Numai că Frost trebuia eliminat pentru că dacă era arestat ar fi vorbit.

Poate că era deja mort însă Silk nu vroia să rişte nimic. Simțea că mai are puțin şi-i pică în poală două sute de mii de dolari. Cum să procedeze? Dacă Frost era numai rănit era la fel de periculos ca un tigru. Mai ales că era camuflat.

Era fără îndoială mult prea periculos să încerce să iasă pe uşa laterală iar uşa din față şi cea din spate, pentru personal, nici nu intrau în discuție pentru că nu ofereau nici o posibilitate de a se ascunde.

Acoperişul!

Silk înjură lung. De ce nu se gândise la acoperiş mai înainte. Dacă s-ar fi dus pe acoperiş când Umney ieşise cu mâinile pe cap Frost ar fi fost acum mort.

Îşi apucă puşca şi alergă pe scări la etaj şi merse pînă la ieşirea de incendiu. Se cățără pe scara de fier care îl scoase pe acoperişul plat, înconjurat de o cornişă

înaltă de cincizeci de centimetri.

Silk se aruncă pe burtă şi se târî până la cornişă în dreptul uşii laterale aflată la circa şapte metri mai jos.

Frost, lungit în spatele gardului viu, văzu că se formase o mică baltă de sânge pe pământ. Privi la garou şi la batista care era înecată de sânge şi simți că îl cuprinde îngrijorarea.

„*Cristoase!*” îşi spuse, „*Sângerez ca un porc!*”

Strânse cu un gest sălbatec cureaua şi simți o durere puternică în tot corpul. Îşi dădea seama că se simte moale şi că razele soarelui care îi cădeau în cap îl deranjează. Simțea de asemenea că îl cuprinde o sete cumplită.

„*Nenorocit chior!*” spuse scrâşnit. „*Ai făcut stricăciuni mari! Ei bine arată-te, ieşi afară, lua-te-ar dracu!*”

În jur totul era tăcere şi nemişcare, cu excepția vulturului care se rotea lin la înălțime

Frost se gândi la Marcia. Şi-o reaminti spunându-i:

„*Paradise City este locul unde e treaba adevărată. Acolo e mai mult bănet de ridicat decât în orice alt oraş din lume.*”

Cât îşi dorea acum să nu o fi ascultat!

Un vis de cinci milioane de dolari! Ce vis nebun!

Corpul îi era cuprins de o moleşeală plăcută care îl îndemna la somn. Deşi pământul era uscat nu putea absorbi tot sângele şi balta se sub el se lățea. Scutură puternic din cap, clipi des de câteva ori şi apucă puşca.

Îl cuprinse disperarea când simți că arma este mult prea grea.

„*Mă golesc de sânge!”* spuse cu glas tare. Făcu un efort supraomenesc ca să ridice arma şi mişcă tufişurile care îl ascundeau.

Privind de sus, Silk văzu mişcarea şi după aceea îl văzu şi pe Frost. Buzele lui subțiri se deschiseră într-un rânjet. Într-o singură mişcare iute ridică arma, ținti şi

trase.

În aceeaşi secundă Frost privi în sus şi-l văzu pe Silk pe acoperiş. Reflexele lui însă dispăruseră. Văzu arma care îl ţinteşte dar nu putu face nimic. Ştia că este la o fracţiune de secundă de moarte. Ultimul lui gând, în timp ce murea fu la Silk *„M-ai avut, javră chioară!*”

Silk ştiu că nu este nevoie să mai tragă şi al doilea foc. Se ridică în picioare, se întinse voluptuos după care privi la trupul ţeapăn din tufişuri.

Două sute mii de dolari! Ei bine, nimeni nu ar fi putut să pretindă că nu muncise pentru ei.

Fusese cel mai periculos şi cel mai complicat asasinat din câte comisese până acum.

În clipa aceea auzi un sunet care aducea a fâlfâit de aripi.

O pasăre?

În timp ce încerca să se întoarcă pentru a vedea sursa zgomotului lama lungă a

unui pumnal se înfipse complet în spatele său. În agonie, se aplecă spre cornişă pentru a se sprijini, îşi pierdu echilibrul, se prăbuşi şi se zdrobi, şapte metri mai jos, de betonul aleii ce înconjura restaurantul.

Suka, îmbrăcat în negru, coborî iute scara metalică şi apoi scara care ducea la parterul restaurantului. Ieşi afară şi se opri lângă Silk. Îl întoarse cu piciorul, scoase pumnalul din trupul acestuia şi-l şterse pe cămaşa lui Silk. Merse după aceea spre locul unde zăcea Umney. Mulțumit că şi acesta era mort merse la Frost. Se uită lung la el, îl zgâlțâi cu piciorul după care dădu mulțumit din cap şi plecă în fugă, pierzându-se în vegetația deasă de unde apăruse.

*

* *

Grandi vorbea la telefon cu dr. Vance.

— Doctore, vreau ca trupul fiicei mele să fie transportat la Roma. Las în sarcina ta

toate aranjamentele. Roma a fost oraşul ei.

— Da, domnule Grandi. Am să mă ocup de tot.

— Mulțumesc.

Făcu o pauză:

— Am să am grijă ca spitalul tău să primească o donație cum trebuie.

Şi Grandi închise telefonul.

Suka intrase în cameră şi stătea tăcut lângă uşă.

— Toți morți, signor, spuse ca şi cum ar fi anunțat că masa e servită.

— Silk?

— Toți morți, cum dat dumneavoastră ordin.

Grandi se gândi la fiica lui.

— Fă bagajele, spuse într-un târziu. Plecăm la Roma peste o oră.

— Da, signor.

Grandi merse greoi la fereastra panoramică şi privi la golf. Deşi era dimineața devreme yaht-urile cu pânzele lor colorate viu ieşeau deja din port. Lumea

începea să umple plaja. Traficul auto creştea în intensitate. Briza fierbinte mişca coroanele palmierilor, în Paradise City începea o nouă zi.

S F Â R Ş I T

C U P R I N S

CAPITOLUL 1..... 3
CAPITOLUL 2..... 56
CAPITOLUL 3..... 113
CAPITOLUL 4..... 168
CAPITOLUL 5..... 221
CAPITOLUL 6..... 276
CAPITOLUL 7..... 325
CAPITOLUL 8..... 388